

Những câu chuyện
linh ứng về Ngài

Địa Tạng Vương Bồ Tát

(Tập II)

Sa Môn **Thích Như Điển**
Phương trượng Chùa Viên Giác
Hannover - Đức Quốc
dịch từ tiếng Nhật sang tiếng Việt.

PL. 2552 / DL . 2008

Quyển thứ mười hai

Bài văn đọc trong lễ lạc thành nơi thờ Đức Địa Tạng Bồ Tát không có đầu.

Khải bạch Đức Bí Mật giáo chủ Đại Nhật Như Lai, lưỡng bộ giáo hội, chư tôn Thánh Chúng. Đặc biệt là Bốn Tôn Ngài Địa Tạng Bồ Tát không có đầu, thập phương tam thế chư Phật, chư Bồ Tát, chư vị Thiện Thần.

Phàm tại núi này vào ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976), ông Azuma trong giấc mộng linh thiêng đã nằm thấy và đào lên được Thánh Giả từ đất vọt lên chính là Đức Địa Tạng không có đầu để thờ phụng từ ấy đến nay, những chuyện linh nghiệm không biết bao nhiêu mà kể xiết. Với uy đức ấy đã được lan truyền ra và nhiều người nghe biết đến tham bái chẳng dứt. Vì chỗ cũ chật hẹp bất tiện, nên vào

tháng 5 năm rồi đã kiến tạo nơi mới thành chỗ thờ tự Ngài.

Từ đó trở đi còn kiến tạo chỗ lễ bái cầu nguyện. Đây là một cơ sở mới, đẹp đẽ. Ngày hôm nay làm lễ lạc thành khánh chúc và phụng trì nghiêm tu, tán dương pháp hội Tam Vị.

Lại biết bốn tôn này sau khi được khai quật đến nay đã trải qua 3 năm là một thời gian ngắn, nhưng đã đạt thành nhiều việc và bậc Thánh đã hiện ra nhiều linh nghiệm. Lại nữa nơi địa phương này đã có nhiều người lo phát tâm phụng sự giữ gìn, chính đó là chỗ đáng tán thán.

Do chỗ ngưỡng vọng cao siêu mà Bốn Tôn Thánh Giả Đức Địa Tạng Bồ Tát không có đầu ậy uy quang lại tăng gấp bội và với bốn thế ậy, mọi người muốn nhớ lại, nên các tín giả muốn làm cho nơi này được phát triển cũng như làm cho phần vinh phước trí viên mãn và nguyện cho chỗ này mãi mãi làm lợi ích cho mọi người cũng như mọi loài trong pháp giới đều bình an lợi lạc.

Ngày 18 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 55 (1979)

Hộ Trì phán chủ:
Hoàng Hải kính bạch

CÂU CHUYỆN THỨ NHỨT

TAI NẠN GIAO THÔNG MAU ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông Y 57 tuổi, ở phố Thảo Tân,
huyện Tư Hạ)

Tôi có một duyên lành thật bất khả tư nghị với Đức Địa Tạng Bồ Tát, nên ngày 20 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) đã đi tham bái Ngài. Tôi cũng đã được Ngài gia hộ cho nên mỗi ngày đều sống trong niềm vui vô hạn. Trong quyển thứ 6 có ghi lại rồi với đầu đề là: “Bệnh sớm chữa lành và cái vai của vợ tôi sớm lành”.

Sau đó vào mỗi buổi tối ở trước hình Đức Địa Tạng tôi đều lễ bái trước ánh sáng của Ngài. Hằng ngày tôi cũng đã cầu tiêu tai và để cảm tạ việc này nên tôi đã thường hay đi tham bái. Năm nay nhằm năm xui nên vào ngày 16 tháng 4 đi hồ Tỳ Bà để câu cá lúc lên xe vì đường ở nông thôn không có đèn giao thông nên chiếc xe phía sau tông đến trước; nên tôi bị bay ra

khỏi xe mình độ 5 mét. Bị thương ở môi và bất tỉnh nhân sự. Đây chính là tai nạn giao thông.

Khi cảnh sát giao thông đến kiểm chứng tại hiện trường cho biết rằng tôi bị lật xe và một người khác đã bị chết và vì là tai nạn giao thông nên có người đã đến xe cho biết tôi là ai. Còn tôi lại nói trong vô ý thức là: “Hãy đến cứu ông Y ở Thảo Tân giùm”.

Người mà muốn tìm ấy chính là một chức viên làm dưới quyền của tôi ở sở Hỏa Xa, vận vẫn còn tốt.

Cảnh sát điều tra tại hiện trường chú ý và bảo rằng: “Kẻ bị thương chắc không sống nổi, hãy mau mau gọi xe cứu thương đến. Ngay lập tức đã đưa tôi ngay vào bệnh viện. Vết thương được khâu 7 mũi kim và nhớ lại việc này nó đau không thể tả nổi. Sau đó sức nhớ nghĩ không còn nữa. Nếu nhìn mặt người đến thăm thì cảm ơn, nhưng cũng chẳng biết khách là ai và sau đó chừng 30 phút trôi qua lại hỏi vợ tôi rằng: “Mới đây ai đã vào thăm tôi vậy?”. Bà ta trả lời rằng: “Người đó mà cũng không nhớ sao?”.

Nhập viện sau 2 ngày mà tôi cũng không ăn được gì cả nên vợ tôi phải hỏi rằng có muốn ăn cái gì không? Còn tôi mãi cho đến bây giờ vẫn không nhớ lúc ấy đã trả lời rằng: “Bây giờ Đức Địa Tạng không có đầu ở trong miệng có 3 hòn đá nhỏ nên không thích cái gì cả”. Vợ tôi nghĩ rằng đây chính là sự linh nghiệm của Đức Địa Tạng Bồ Tát đã cứu nạn và đã cảm tạ thâm ân sâu dày với lòng từ bi cao cả của Ngài nên đã cầu nguyện mong được chữa cho mau lành.

Sau đó vết thương bên ngoài được chữa trị, nhưng cái đầu thấy nó kỳ kỳ, nên vợ tôi đã hỏi Bác Sĩ rằng: “Để chữa cho khỏi hẳn phải tốn bao nhiêu ngày?”. Bác Sĩ trả lời rằng: “Chắc ông phải tốn 3 năm mới trở lại bình thường”. Trong khi vợ tôi thấy vận xấu nên buồn và khóc lóc nhưng con gái đầu đi lấy chồng ở Kyoto có Bà Nội chồng đã nằm ở bệnh viện Phục Kiến có quen biết với vị tổng khoa của bệnh viện và vì tôi bị tai nạn giao thông muốn cho mau được lành, nên trưởng nữ và trưởng nam đã giao thiệp và nhờ sự can thiệp của trưởng khoa của bệnh viện K nên từ bệnh viện này đã di chuyển sang bệnh viện ở Kyoto. Sau khi nhập viện tại đó 15 ngày ký ức lực của tôi bắt đầu hồi phục nhanh và sau đó một tháng thì xuất viện... Bây giờ cứ 2 tuần lại phải đi bệnh viện 1 lần, tôi mới có thể trở lại như trước được.

Những điều này chính là nhờ lòng từ bi và sự gia hộ của Ngài Địa Tạng cả. Tôi chỉ biết cảm tạ, ngoài ra không còn có thể nói thêm được gì cả. Sau một tuần lễ về nhà thì nghe được có lễ thượng lương của bái đường nơi thờ Đức Địa Tạng. Để đi tham lễ, tôi đã cùng vợ và những người hàng xóm đi tham bái ngày hôm đó.

Tai nạn giao thông lần này như đã được tường thuật bên trên kẻ mà bị quăng ra ngoài xa phải bị chét đó là người làm bên dưới của tôi đã được đưa vào bệnh viện để cứu cấp. Còn tôi sau khi nhập viện được 3 ngày thấy có 3 viên sỏi nhỏ trong miệng mình chính là việc thay đổi bệnh viện vì cần đến 3 năm để chữa

trị và sau đó chỉ 2 tháng thì tôi đã thoái viện về nhà. Ngày hôm nay hầu như không còn biết đến cái đau nơi vết thương bên ngoài nữa. Đây chính là nhờ ơn cứu độ lần thứ 2 với lòng từ bi của Ngài Địa Tạng. Tôi chỉ có niềm cảm tạ Ngài chứ ngoài ra không còn gì nữa cả.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu một cách chân thành sâu xa nhất.

Kính nguyện

Ngày mùng 1 tháng 7 năm Chiêu Hòa 55

(1979)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

BỊ BỆNH SUYỄN HƠN 7 NĂM ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của cô tuổi Dần 30 tuổi,
ở phố Fuchù, Huyện Hiroshima)

Cách đây 7 năm về trước tôi như người có bệnh giả đò, tuy rằng vẫn thấy khỏe mạnh. Lúc ấy tôi sinh được một đứa con, nhưng sau khi sinh một năm thì nhiệt độ thay đổi trong người làm thay đổi hết. Vì khí quản bị bệnh nên tôi bị viêm khí quản và trở thành bệnh suyễn. Đến đứa con thứ 2 thì lan đến bụng và bị hành một cách kịch liệt hơn. Tôi có thai đến tháng thứ 8 thì chịu đựng không nổi nữa, nên phải vào bệnh viện để trị liệu. Được nhờ ơn gia hộ nên bệnh suyễn đã chữa lành. Nhưng vào năm Chiêu Hòa 51 (1975) khi sanh đứa con thứ 3 và vào mùa thu năm Chiêu Hòa 53 (1977) tôi bị khổ sở một cách kịch liệt. Đến tháng giêng năm Chiêu Hòa 54 (1978) phải lê đi từng bước cũng không nổi nữa, khổ sở và khó thở vô

cùng. Cả tháng giêng năm ấy tôi chẳng làm gì được đường như ngủ vùi và bị viêm phổi. Khi chữa bệnh viêm phổi và chụp hình phổi thì bệnh suyễn lại tái phát. Người bị bệnh suyễn thật ra khó thể tưởng tượng nổi. Trong khi phát sanh và ngay cả bây giờ nhiều lúc cảm thấy khổ sở như đứt hơi thở luôn.

Mẹ tôi là người có một niềm tin sâu sắc. Nên Chùa nào cũng hay đi lễ bái và bà cũng thường đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu và bà cũng đã vì bệnh tình của tôi mà cầu nguyện cho lành bệnh. Vì Đức Địa Tạng đã lắng nghe sự cầu nguyện. Nên khi có đi tham bái thì bệnh suyễn giảm bớt đi không bị tái phát nữa. Hầu như mỗi tháng đều đi tham bái 2 lần. Tôi cũng đã viết trong văn cầu nguyện và “Xin gia hộ cho con khỏi bệnh suyễn,,. Tôi cũng đã cho bản văn cầu nguyện này vào hộp thư ở đó. Vào tháng giêng năm ấy khi đi cầu nguyện Đức Địa Tạng, để trừ nguy hiểm lớn, tôi đã xin bột nhang, sợ khi bị tái phát trở lại. Phòng khi bị khổ sở thì chỉ nhờ Thần Phật gia hộ và khi tâm con người chùng xuống và khi ta ý thức được thì nhờ vào sự gia hộ mà thôi.

Vào đêm mùng 9 tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) bệnh suyễn lại tái phát một cách mãnh liệt hơn. Khó thở vô cùng, không thể ngủ được chút nào cả. Việc như vậy bây giờ hầu như không còn nữa. Chẳng còn cách nào hơn tôi lấy mền đắp lên trên người, mà bao nhiêu chiếc cũng không đủ. Trong vô ý thức ấy tôi đã niệm câu thần chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha. Niệm giống như chờ chết vậy. Đến mùng

10 tháng 2 tôi đã cựa cựa được. Lúc ấy khoảng 3 hay 4 giờ sáng gì đó, tôi nghe một tiếng động mạnh và đồng thời cảm nhận như chỗ ngồi của Đức Địa Tạng thay đổi hướng về nhà của tôi. Lúc đó Đức Địa Tạng, so với nơi an trí bây giờ xa độ 50 mét, được an trí quay mặt về hướng Đông Nam, mà nhà tôi thì xây về hướng Nam. Ngài lúc đó hiện ra thật to lớn, vĩ đại. Nên tôi như người bị trời tròng thấy Ngài thật là tuyệt đẹp và giống như một bông hoa bằng đá có cầm tích trượng. Lỗ tai Ngài to, mặt tròn và mắt biếc. Chẳng thể phân biệt là nam hay nữ nhưng đẹp tuyệt vời. Khi Đức Địa Tạng hiện đến nhà tôi như vậy, đồng thời sự khổ sở của tôi không còn cảm nhận nữa mà nơi ngực tự nhiên nhẹ nhàng và có một niềm vui khó tả. Đến khoảng 6 giờ sáng thì hoàn toàn bớt hẳn giống như việc giỡn chơi và tôi đã làm những công việc thông thường của gia đình được.

Từ đó trở về sau tôi hầu như không bị tái phát về bệnh suyễn nữa. Bệnh suyễn mà dễ lành như thế cũng là nhờ sự thay đổi khí hậu và vào mùa thu năm rồi đã bị nơi con mắt, nhưng cho đến mùa xuân năm nay không có chuyện gì xảy ra thật thoải mái vô cùng. Việc tôi đã hết bệnh suyễn ấy thật là bất khả tư nghì, nên tôi qua sự thể nghiệm của mình đã điện thoại cho những người bạn nghe. Tôi cũng có người bạn đang có thai ở tháng thứ 9 làm nghề buôn bán, biết rằng đứa con sẽ bị sinh ra ngược nên đã đi cầu nguyện Đức Địa Tạng và đã được Ngài gia hộ. Dầu cho ngày mưa hay nắng tôi cũng đi tham bái như thế, nên khi nào tôi

đi tham lễ cũng kéo theo người bạn này để tham bái. Khi trở về người bạn của tôi đi ghé qua khoa sản phụ để thăm, thì nghịch nhĩ đã thuận chiều trở lại, thật là việc khó nghĩ vô cùng.

Sau đó đứa bé đã sinh ra một cách an ổn, cho nên con thành thật tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện
Ngày 21 tháng 6 năm Chiêu Hòa
thứ 55 (1979)

CÂU CHUYỆN THỨ BA

ĐỨA CHÁU BỊ VIÊM TRONG LỖ TAI ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà F 71 tuổi, tại phố Thi Quải Đinh,
quận Tiểu Điền, huyện Okayama)

Kính nguyện

Con xin tạ ơn những vị thần trong trời đất.
Con cũng xin tạ ơn hàng vạn người đã quan tâm.

Nếu không được như vậy thì chúng tôi đã không sống được cho đến bây giờ.

Bây giờ tôi sẽ viết lại để tạ ơn những ân huệ mà Thần Phật đã gia hộ cho chúng tôi một cách to lớn vô cùng.

Thực tế có đứa con gái thứ 3 đi làm dâu ở Osaka. Bây giờ nó sinh được 3 cháu, đứa 8 tuổi, đứa 6 tuổi và đứa 5 tuổi, nhưng bất hạnh thay đứa cháu trai 6 tuổi ấy khi vừa 3 tuổi đã bị nhiệt nhập vào lỗ tai, nên đã bị

viêm. Nó đã phá hủy cả màng nhĩ. Việc như vậy kéo dài cả 3 năm rưỡi, hầu như ngày nào cũng phải đi vào bệnh viện. Tôi hay hỏi Bác Sĩ rằng: “Khoảng bao nhiêu năm thì lỗ tai này trở lại bình thường thưa Bác Sĩ?,” được nghe trả lời một cách nghiêm nghị và buồn thương là cả đời phải đi bệnh viện. Con gái của tôi như lên cơn sốt và tâm nó đau nhói khi nghe tin ấy, mỗi ngày nó nuôi con của tình người mẹ, luôn muốn cho con mình có một cuộc sống tươi sáng hơn.

Lúc ấy tôi có người anh ở phố Ihara tên là N có dạy cho biết rằng: “Ở tại phố Fuchù có Đức Địa Tạng không có đầu và nếu đi tham bái thì sẽ được gia ân. Tôi có người quen khi cầu nguyện đã được gia hộ và trở thành một người khỏe mạnh. Ôn gia hộ ấy thật là cao cả, chẳng có gì sánh bằng. Vì thấy con gái của tôi khổ sở mà gia đình của chồng nó cũng không có gia sản gì, nên có lẽ chẳng giúp được gì. Do vậy tôi cũng đã thay thế nó đi cầu nguyện Thần Phật, mà nghĩ nơi đó không bị hao tổn tiền bạc gì nhiều. Điều mà được thâm nhận ở những nơi này chỉ duy nhất là tấm lòng thành mà Đức Địa Tạng không có đầu đã mở mắt khai tâm cho việc phát tâm ấy.

Vào một ngày trời nắng của tháng 8 năm Chiêu Hòa 54 (1978) có nghe xe Bus sẽ đi với một nhóm người từ Thi Quả nên vội ghi tên để ngày 18 đi cùng xe Bus đến Fuchù. Trong lòng tôi đầy niềm cảm tạ Ngài và thật cảm kích tràn đầy với núi sông cây cỏ.

Sự cảm tạ ân sâu ấy như nghinh đón một loại máu mới để tinh hóa thân tâm của mình. Xe Bus khi

đến nơi của Bồ Tát đã cho người xuống và người lên xe như ngày hội xảy ra trước mắt đông kinh hôn. Tôi liền mau đến nơi văn phòng để cúng dường và nhận được bùa hộ mệnh và khăn có hình Ngài cùng với đèn cây và hương thơm cũng như một ít tiền lẻ. Còn bên tay mặt thì mang cái khăn ấy đến cầu nguyện trước Đức Địa Tạng. Tôi cũng đã ghi tên của cháu mình và tên bệnh của nó cùng địa chỉ. Tôi cũng như bao nhiêu người khác đã cầu nguyện cho cháu mình khỏi bệnh nơi lỗ tai và cầu nguyện cho cháu được học hành tiến bộ sau khi được chữa trị. Đứa cháu này rất dễ thương nên tôi nhất tâm cầu nguyện cho cháu được mau chữa lành.

Riêng tôi khi cầu nguyện đã chú tâm vào cái khăn nơi tay phải mà những người khác cũng có mang theo như thế và để khỏi phân tâm, tôi đã niệm Chơn Ngôn của Bồ Tát không biết bao nhiêu lần như thế. Khi về nhà, tôi đã cúng hương hoa cũng như nhang đèn và thức ăn cùng với đồ đeo và hình của đứa cháu trước bàn Phật. Vào buổi sáng tôi đã đọc tâm kinh 21 lần và vào buổi tối đọc 10 biến. Tổng cộng mỗi ngày 31 biến Bát Nhã Tâm Kinh như thế. Từ đó lỗ tai của đứa cháu tiếp tục tiết ra những chất như muối trắng và đến ngày 14 năm Chiêu Hòa 55 (1979) thì chuyện bất khả tư nghi đã xảy ra. Khi đi khám Bác Sĩ thì được phán rằng: “Lỗ tai đã được chữa lành rồi. Giờ không cần phải đi bệnh viện nữa,,”

Bản thân của cháu tôi cũng vui. Còn tôi và cha mẹ nó không còn niềm hân hoan nào bằng, khi nghe con hết bệnh và chẳng có bút mực nào khó thể tả được. Tôi như đã được trở về với vạn vật sinh linh trên đời này. Tôi cũng là một sinh vật như bao nhiêu sinh vật khác và nhờ ơn ông bà cha mẹ nhiều đời trong gia đình gia hộ. Nên chúng tôi đã đón một mùa Xuân mới trong năm ấy thật tràn đầy ý nghĩa. Đây chính là nhờ vào lòng từ bi gia hộ của chư Phật nên tôi vô cùng biết ơn. Đây là một việc mà ta không được phép quên vì sự cảm ơn là cần thiết. Trong nhiều vạn người hiện thế, tôi cũng thành thật cảm tạ thâm ân này.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Với mắt thường ta không thấy Thần Phật, nhưng qua tâm này các Ngài sẽ hiểu và gia hộ cho tâm của chúng ta vậy.

Xin chấp hai tay một lần nữa.

Ngày 20 tháng 2 năm Chiêu Hòa
thứ 55 (1979)

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

BỆNH SUYỄN MƯỜI NĂM ĐÃ QUA KHỎI

(Câu chuyện của bà tuổi Dậu 48 tuổi,
sống ở phố Vĩ Đạo)

Khoảng 13 năm về trước khi tôi từ phố Mitsu-hara đi tham bái các Chùa, liền bị gió độc, mà gió này thật khó chữa và kéo dài đến nửa năm như vậy. Trước khi đi Chùa bị gió độc, thì Bác Sĩ cũng đã chẩn đoán cho tôi và cho biết rằng bị viêm khí quản.

Từ đó trở đi cả 10 năm trời khổ sở vô cùng và tôi đã chiến đấu với bệnh suyễn này liên tục như vậy, nghe ở đâu có phương pháp trị hay, hoặc Bác Sĩ, bệnh viện hay đồng thời luôn đi lễ bái, không thiếu một nơi nào. Cả những Bác Sĩ ở Osaka và những bệnh viện Osaka cũng đều đi nốt. Đến năm thứ 2 khi nghe ở phố Thái Điền có sự gia hộ của Thần núi và có Bác Sĩ chuyên môn tốt, nên tôi đã băng rừng vượt suối và dùng xe hơi đi cả hơn 7 tiếng đồng hồ trong 7 năm

trường như vậy để mong được chữa bệnh. Lúc ấy sau khi chữa lần thứ hai thì khoảng một hai tháng sau đã đỡ nhiều và đồng thời ở phố Fukuyama cũng có ông Bác Sĩ chữa cho tôi rất mát tay, nên cũng đã đi đến đó. Và lại ở đó ở gần nhà nên cũng rất tiện. Sau khi trị liệu độ 2, 3 ngày ở Fukuyama thì không có kết quả, mà tính cho đến lúc ấy, tôi cũng đã tìm cách chữa trị đến 20, 30 nơi rồi. Dầu cho có tệ hại đến đâu, tôi vẫn không nghỉ công việc của tiệm, chỉ có một lần duy nhất nghỉ một tuần lễ để vào bệnh viện tịa Fukayama mà thôi.

Kể từ 3 năm về trước vào lúc Đức Địa Tạng không có đầu xuất hiện, có ông Giáp này đi đến đó trước bảo rằng: “Nếu vậy thì nên đi tham bái Đức Địa Tạng ở Fuchù thử như thế nào?..” Đúng lúc bị khổ nạn nên tôi liền đáp: “Vâng, sẽ đi tham lễ vậy. Chỉ có một lần đi thôi, mà khí quản như thông suốt và hô hấp trở lại bình thường hơn. Thật là chuyện bất khả tư nghị, sau đó chở cả những người làm trong tiệm để cùng đến lễ bái Ngài Địa Tạng. Trong xe tôi rất vui mừng nhưng leo lên dốc nơi Đức Địa Tạng vì đi vội cho nên khó thở khi leo lên cho được phía bên trên. Gần nơi thờ Đức Địa Tạng có một chiếc xe và cách đó 2, 3 thước có một tấm ván nhỏ tôi đã leo lên phía ấy.

Từ đó về sau mỗi tháng độ 5 đến 6 lần tôi đều đi tham lễ và cũng chẳng biết từ khi nào thấy ngực của mình trở nên khỏe khoắn, tim không còn đập mạnh nữa. Bây giờ khi leo lên dốc này là chuyện bình thường. Khi mùa xuân đến những mầm non đâm chồi

nảy lộc và hoa mai nở khi trời mưa, cứ mỗi năm như thế càng ngày càng nhiều, nhưng tuyệt nhiên tôi không còn biết suyễn là gì nữa. Mùa xuân năm này chồng tôi được đắc cử Nghị viên của thành phố, công việc càng ngày càng nhiều, nhưng tôi thì luôn được khỏe mạnh. Việc đi thăm ông Bác Sĩ ở núi kia cũng càng ngày càng xa dần và thuốc cũng không còn dùng đến nữa. Việc gì cũng hanh thông. Tôi đã trải qua 3 năm an lành như thế, thật là một chuyện đùa. Người không quan tâm vấn đề tín ngưỡng là chồng tôi, mà bây giờ cũng thường lái xe để chở tôi đến nơi Ngài Đức Địa Tạng và cũng đã biết cúng dường vào thùng công đức tại đó.

Con xin tạ ơn Ngài Đức Địa Tạng không có đầu. Ngài đã dùng từ lực của mình đã cứu giúp cho không biết bao nhiêu người.

Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát.

Kính Nguyễn
Ngày 13 tháng 7 năm Chiêu Hòa
thứ 55 (1979)

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

ĐÃ CHỮA ĐƯỢC BỊNH THẦN KINH VÀ CỬA TIỆM CÀNG NGÀY CÀNG KHÁ

(Câu chuyện của bà F 53 tuổi, ở làng Bát Phan,
huyện Okayama)

Tôi cư trú tại phố Nương Lộ, năm Chiêu Hòa thứ 52 (1975) đã khổ sở rất nhiều về bệnh thần kinh tọa. Từ đó khiến gân của bàn chân cũng bị đau thốn trong 3 năm liền khổ sở vô cùng. Đứng vào lúc ấy tôi có bà chị có tín tâm sâu xa, xem truyền hình có chiếu về Đức Địa Tạng không có đầu. Được biết rằng Ngài gia hộ và lắng nghe mọi vấn đề, nên khuyên tôi là hãy nên đến Fuchū để tham bái. Qua tháng giêng năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) có người có phúc được nhờ ơn gia hộ của Đức Địa Tạng tại nơi Ngài. Người ấy bảo rằng: “Cái chân quá đau và mang cái chân ấy leo lên dốc, khi gặp Ngài Địa Tạng một lòng cầu nguyện rồi lấy tay sờ vào tượng đá của Ngài,

đoạn cà vào chân đau và sau khi nhất tâm cầu nguyện rồi leo xuống dốc trở về nhà là đã bớt ngay“.

Khi nghe được lời khuyên như vậy, nên khi đến đó tôi cũng cố gắng cầu nguyện Ngài Đức Địa Tạng và đọc thần chú: “An Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha“. Tôi cũng đã ở tại nơi thờ Ngài độ 1 tiếng đồng hồ.

Khi trở về lại nhà, tôi chẳng biết từ bao giờ thần kinh của tôi không còn cảm thấy đau nữa. Thật là một niềm vui vô tận. Đến năm thứ 2 tôi đã đi trả lễ và tiếp tục cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đau. Tôi có cửa tiệm bán đồ thủ công và đồng thời tôi cũng là giáo sư dạy nghề này. Vì thế cửa tiệm ở Nương Lộ không khá mấy nên định di chuyển về Okayama. Lần thứ 2 đi tham bái tôi đã cầu nguyện cho việc này và thật đúng như một phép màu khó thể tả là đã xây được nhà tại Okayama. Đến năm thứ 3 và cũng là lần thứ 3 tôi đã đi tham bái Ngài Đức Địa Tạng và thật là may, trong tháng 6 năm này chúng tôi đã dọn về được Okayama. Người ta cũng muốn tôi bán vừa giá cửa tiệm ở Nương Lộ và có người đã mua lại.

Tôi nhận được bùa đeo nơi Ngài Địa Tạng và mỗi ngày tôi thường chấp tay để lễ bái. Tôi cũng đã nghe chị tôi cho biết về đứa con dâu của chị ấy đã bị viêm gan đã 3 tháng và nhờ chị dẫn đi tham bái cũng như cầu nguyện Đức Địa Tạng, nên bệnh tình đã bớt. Sau đó đứa cháu dâu cũng sinh được một cháu bé.

Khi tôi đi tham bái cũng thường kéo theo học trò. Trong số đó cũng có người bị đau tử cung, cảm thấy

như bị bỏ cuộc, nhưng bây giờ sau khi cầu nguyện, người học trò ấy đã đỡ đi rất nhiều.

Thật tình, chúng con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng. Từ đó về sau mọi năm ít nhất 2 lần, tôi đều đến tham bái Ngài Đức Địa Tạng.

Nam Mô Thủ Vô Địa Tạng Đại Bồ Tát.

Kính nguyện.

Ngày 18 tháng 7 năm Chiêu Hòa
thứ 55 (1979)

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

HƠN 4 NĂM BỊ BỊNH LOÉT DẠ DÀY

(Câu chuyện của ông N 59 tuổi, ở phố Thần Biên Đình, quận Thâm An, huyện Hiroshima)

Câu chuyện của 4 năm về trước. Trong khi đang làm việc thì bao tử cảm thấy khó chịu, nên tôi đã đi tiệm thuốc tây để mua thuốc uống. Sau khi uống thuốc độ 2 tiếng đồng hồ thì bao tử khá hơn, nhưng sau đó lại bị đau tiếp. Trạng thái ấy cứ tiếp diễn mãi suốt 3 ngày sau, nên đã đi đến Bác Sĩ khám và được biết là bệnh loét dạ dày. Bộ phận bên trên của bao tử có một khúc cong chia làm 2, nên đã tạo ra bệnh loét và phải chiếu tia phóng xạ nơi huyết quản để trị bệnh.

Vừa đi làm như vậy cho đến ngày thứ 30 thì ghé Bác Sĩ xem kết quả của việc chụp hình. Được biết là đã tốt hơn. Tiếp theo đó cả nửa năm hoặc 7 tháng gì đó vẫn tốt đẹp không có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng thỉnh thoảng bao tử vẫn có vấn đề. Sau đó tôi phải đi

chụp hình lại thì chẳng thấy có trạng thái nào khác cả. Bác Sĩ cho 4 loại thuốc để uống. Trải qua 7 tháng thì không còn thấy đau nữa, nên đã đi chụp hình thêm một lần nữa và lần này Bác Sĩ bảo là tuyệt vời. Thế nhưng cái khổ vẫn còn chồng chất, nên phải mua thuốc để trừ nghi. Cứ tiếp tục công việc này suốt trong 2 năm dài như vậy. Tôi cũng đã đi tham bái nơi thờ Thần Lúa tại Mitsuhara, cũng đã mang tiền đến đó để cúng và cầu nguyện nên được nhẹ dần. Tình trạng này kéo dài được nửa năm như vậy. Thế nhưng sau đó lại tồi hơn và phải dùng thuốc suốt 5 tháng tiếp theo đó.

Tôi có quen một người làm việc tại phố Fukuyama tên O bảo rằng: “Ở tại Fuchū có Đức Địa Tạng cầu cái gì là được cái nấy“. Thế nhưng lúc ấy tôi chưa có ý muốn đi. Vào ngày mùng 3 tháng 12 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) vì đau dạ dày chịu không nổi, nên lần đầu tiên tôi đã đến đó để tham bái, lúc ấy tôi chẳng cúng cái gì cả, chỉ có 200 Yen đã cho vào thùng công đức. Ở trước nơi thờ Ngài Đức Địa Tạng có viết những điều hướng dẫn cho những người đi lễ. Do vậy tôi làm theo sự hướng dẫn ấy là tụng câu thần chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha,, 3 lần. Tôi đã chẳng tự xưng tên mình mà chỉ nói trạng thái bệnh đau dạ dày của mình trước và tôi đã được Ngài lắng nghe. Chỉ có việc này thôi và trong vòng không đến 5 phút sau thì tôi đã khỏi.

Trên đường trở về, tôi như quên bẵng đi trạng thái của việc đau dạ dày này như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Từ khi về lại nhà không có lần nào bị đau

nữa cả. Hầu như đã được chữa khỏi. Thật là một chuyện bất khả tư nghì. Tôi đã ăn cơm cà-ri được, uống cà-phê và trà loãng cũng không sao, dạ dày lúc này vẫn êm thắm. Tôi nghĩ rằng tôi đã được chữa khỏi. Do vậy thỉnh thoảng ăn cơm với cà-ri xem thử có chuyện gì xảy ra không, nhưng hoàn toàn vô hại. Điều này cũng khó có thể nghĩ đến được.

Bây giờ tôi đã có cơ hội để bỏ thuốc uống. Hôm nay đã trải qua 8 tháng bất cứ ăn cái gì cũng không có sao. Về việc đau bao tử này, tôi chỉ cầu nguyện có 2 lần. Lễ vật để tạ chẳng có gì ngoài một chút hiện kim. Nếu có cầu nguyện gì, tôi lại đi tham bái Ngài Địa Tạng.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Nam Mô Thủ Vô Địa Tạng Đại Bồ Tát

Kính nguyện

Ngày 18 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 55 (1979)

CÂU CHUYỆN THỨ BẢY

BỆNH ĐAU TIM ĐÃ TRỞ LẠI BÌNH THƯỜNG

(Câu chuyện của bà C 48 tuổi, ở Phố Hiroshima)

Lúc tôi 13 tuổi kể từ khi bị ảnh hưởng bởi bom nguyên tử, thân thể tôi trở nên bết bác đi, tuy nhiên vẫn được sống trong những ngày thật hạnh phúc. Đặc biệt chỉ bị bệnh tim nên cũng khổ không ít. Đó là vào mùa Xuân năm Chiêu Hòa thứ 55 (1979). Mỗi buổi sáng từ 2 đến 3 tiếng đồng hồ là thân thể tôi tự nhiên biến đổi. Đây là điều buồn vui lẫn lộn với những tháng ngày như thế.

Tôi cũng đã lễ bái Ngài Đại Sư và Ngài Quan Âm, nhưng đúng vào lúc ấy khi đi Chùa vào tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) có nghe người ta nói chuyện về Đức Địa Tạng không có đầu, nên cũng muốn đi đến đó để tham lễ. Ngày đầu tiên khi đi tham bái, thân thể tệ hại quá chừng. Thế nhưng vì một lòng tin tưởng nơi Ngài Địa Tạng nên đã được cứu chữa.

Đến lần thứ 3 thì bất khả tư nghị, là bệnh đã hết. Trong hiện tại nỗi khổ ấy hầu như không còn nữa.

Thật là cảm niệm sự gia ân của Ngài Đức Địa Tạng. Từ nơi tâm này mỗi ngày tôi đều chấp tay đễ lễ Ngài. Bây giờ mỗi khi đi tham bái Ngài Đức Địa Tạng nơi tâm tôi tràn đầy hoan hỷ trong cuộc sống và lấy tâm này đễ tạ lễ Ngài.

Thật tình con xin niệm ơn Ngài Địa Tạng.

Kính nguyện
Ngày 22 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 55 (1979)

CÂU CHUYỆN THỨ TÁM

TRONG KHI ĐI DU LỊCH BỊ ĐAU CHÂN ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà C 79 tuổi, ở phố Fuchù,
huyện Hiroshima)

Tôi cùng với 3 người bạn thân cùng xóm đi tham bãi tại Sam Tinh do hãng tổ chức và dự định ở lại đó một đêm. Giữa đường có dừng lại tham bãi tại Vũ Tả Bác Phan Cung và khi dự định sau chuyến trở về này lại đi nữa. Tôi đã chờ đợi ngày này cả một tháng trước. Thế rồi ngày ấy cũng đã đến, sửa soạn hành lý nhẹ nhàng để mang theo, rồi đi ngủ sớm. Giờ xuất phát là 5 giờ sáng. Vì vậy mà lo nom nớp, chẳng chớp mắt được chút nào cả. Đến 12 giờ khuya dậy đi Toilette. Từ nơi giường ngủ hạ chân phải xuống thì tự nhiên cái lưng bị đau, không thể đứng lên nổi và cái chân cũng đau theo. Chịu đựng nỗi đau ấy và tôi gượng gạo đi vào Toilette. Sau đó từ Toilette trở lại, tôi cứ chờ đợi trời sáng để chuẩn bị đi. Suy nghĩ như thế không biết bao nhiêu lâu rồi cũng quên đi. Nhưng lại không nghĩ đến Đức Địa Tạng để mong Ngài cứu nguy cho. Sau đó, lại chợt nghĩ đến và cố gắng cầu nguyện Ngài trong khi nước mắt chảy dài.

“Nếu trời sáng mà con không khỏi được thì con không thể đi cùng các người bạn“. Tôi đã nhất tâm cầu nguyện như vậy và lòng mong khỏi bệnh chan hòa với nước mắt.

Năm giờ sáng đã điểm các bạn hữu cũng đã đến. Tôi đã chẳng thể hiện việc gì trên nét mặt. Cứ yên lặng như thể leo lên xe. Tuy rằng nỗi đau chưa hết hẳn. Tuy nhiên tôi tin rằng đã được Ngài gia hộ và cầu nguyện rằng việc đi đến chỗ tập hợp tại Fuchū được tốt đẹp. Sau khi chờ đợi nhân viên điểm danh cũng như chia xe trong ngoài một tiếng đồng hồ ấy lạnh buốt, nên cơn đau càng tăng dần. Nếu tôi thôi thác không đi nữa thì mấy người bạn sẽ buồn. Do vậy chỉ dốc tâm thầm cầu nguyện trong lòng.

Đi đến Fukuyama bằng xe Bus độ 45 phút và khi xuống xe phải đi bộ đến Shinkansen (xe chạy nhanh) tôi vẫn luôn cầu nguyện “xin cứu con với,.. Khi đến cung Bát Phan thì đỡ đi nhiều. Cái đau buổi sáng dường như không còn nữa. Sau khi xuống xe, lại phải đi bộ thêm một đoạn xa và giữa đường gặp 5, 6 người bạn, nhưng rồi cũng chào qua loa rồi trở lại xe. Bây giờ thì đã trở lại như cũ rồi. Nên tôi chỉ một lòng: “Con xin tạ ơn Ngài! Con xin tạ ơn Ngài!,.. Đến chiều, lúc mấy giờ tôi chẳng nhớ, đã đến địa phương Sam Tỉnh. Lúc ấy thì cái đau biến đi đâu mất.

Sau khi chia phòng ở rồi, tôi mừng vui khó tả, sự mừng vui này không thể nói và khó viết hết được. Sau khi đi tắm Ofuro, lên giường ngủ trong trạng thái yên ổn lạ thường như muốn khóc được. Việc này tôi cũng

đã chẳng nói cho những người bạn mình biết. Khi dở chân đắp ra tôi đã lể tạ trong niềm vui với nước mắt.

Đến sáng ngày 14 thì trở về, tôi đã được xếp chỗ ngồi, ngồi phía trước những người bạn. Khi về chúng tôi đã có một chuyến đi thật vui vẻ.

Trở về nhà sau một ngày, việc đầu tiên là tôi nhờ mấy người trẻ chở xe để đi tham bái Ngài Địa Tạng. Sau đó độ một năm và 2 tháng vào ngày 12 tháng 6 cái chân bên phải bị cong queo. Vì vậy cho nên nước đọng lại và đã chữa trị ngoại khoa đến 4 tháng trời, nhưng trong sự bất hạnh ấy lại thật hạnh phúc, vì không phải bị mổ, mà bây giờ đã trở lại như cũ. Trong thời gian ấy không có gì quá nặng, nhưng trải qua 4 tháng như vậy tôi đã có thì giờ tu hành rất nhiều. Bây giờ đã hoàn toàn trở lại bình thường. Cả tâm lẫn thân tôi đều nhận được sự gia hộ của Ngài. Nên thâm tạ ân đức ấy.

Thật tình mà nói, lúc nào tôi cũng được Ngài Địa Tạng gia ân. Đây chính là việc thể nghiệm của bản thân mình, tôi không có gì nói thêm bớt. Tâm đã được an ổn, nên sống một cuộc sống đầy ý nghĩa. Theo tôi nghĩ cũng có rất nhiều người được gia hộ như tôi và riêng tôi, tôi đã nhờ ơn Ngài, nên có một niềm tin thật sâu sắc.

Con xin thành thật tạ ơn Ngài

Kính lễ

Ngày 23 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 55 (1979)

VIẾT THÊM VỀ QUYỂN THỨ MƯỜI HAI

CÚNG DƯƠNG LƯ ĐỐT LỚN BẰNG ĐỒNG

Vào tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) ông Yoshida Mậu Thất ở phố Thảo Tân, huyện Tư Hạ lần đầu tiên đã đi tham bái Ngài Địa Tạng để cầu nguyện cho cái chân đau kinh niên của mình. Đây cũng là cơ duyên để cho nhiều người ở chung quanh phố Thảo Tân đi tham bái, đa phần cũng nhận được ân gia hộ của Ngài. Để đáp lễ lại, những người ở phố Thảo Tân gồm có ông Aoda Mậu Thất, Yoshida Võng Nghĩa, Tinh Quan Nhứt Nhứt, Nakamura Long Tam, Bạch Mộc Hatsue cùng với những người như Thái Điền Xuân Kiệt ở phố Sắc Đông, quận Sắc Thái đã phát tâm tổng cộng là 209 người, nên từ tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) đã góp duyên với những người ở huyện Tư Hạ cúng tiền làm một lò đốt nhang lớn, được đúc bằng đồng do các thợ tại Takaoka làm.

Vào ngày 19 tháng 4 đã nạp lò hương này vào nơi Ngài Địa Tạng. Đường kính của lò 90cm, cao 64cm và mái che bên trên cao 270cm. Tất cả đều tự vận chuyển bằng tay đến.

Vào lúc 1 giờ chiều ngày 23 tháng 4 đã cử hành nghi thức lễ thiêu hương. Ngoài những người cúng dường ra còn có Ngài Nakamura trụ trì Chùa Đỉnh Minh cúng rượu và nước, đọc kinh, thiêu hương và cử hành lễ một cách trân trọng. Ngoài ra còn cúng rượu và hoa quả. Đến 2 giờ chiều thì buổi lễ bế mạc. Đến từ huyện Tư Hạ có 50 người và những vị đi tham bái độ 150 người. Trong ngày này thật là tuyệt vời, tuy có gió lớn, nhưng những lá non đã bay nhõn nhơ và trong vườn cảnh của Ngài Địa Tạng thì càng thêm màu xanh biếc.

THÀNH LẬP NƠI THỜ TỰ

Trước đây 3 năm đã đào được Đức Địa Tạng không có đầu và Ngài rất linh nghiệm, nên nhiều người đã đến cầu nguyện và đã được gia ân không biết bao nhiêu cho các tín giả, nhưng vì nằm trên con đường làng chật hẹp mà nếu trời mưa thì chẳng biết làm sao. Ngày nắng lại phải che lều, nhưng cũng không đủ chỗ. Do vậy những người đi lễ ai ai cũng mong muốn có một nơi lễ bái đàng hoàng, nên đã tập trung tịnh tài lại. Tất cả đều do sự tự phát. Ngoài ra không có vận động gì cả, mà đã kiến lập xong nơi thờ tự này.

Vào lúc 9 giờ sáng ngày 21 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 55 (1979) Ngài Nakamura trụ trì Chùa Đinh Minh đã đến làm lễ kỳ nguyện trấn giữ đất đai lúc trời mưa. Vào lúc 5 giờ chiều ngày 11 tháng 6 cùng năm đã làm lễ gác đòn dông. Ngài Nakamura Hoàng Hải đã đọc kinh trong sự thanh tịnh và nghi lễ đã được bắt đầu. Cây đòn dông dài 9 mét và ở đó có làm một đàn để tế lễ gồm chuối, cam, muối, đậu nành, nước v.v... để cúng. Vào lúc 5 giờ 30 phút chiều thì những người

có trách nhiệm và đại diện các tín đồ đã bắt đầu phát cho những người tham dự cũng như những người làm bánh hồng đỏ, rượu trắng, bia và những bịch bánh khác. Những người tại Fuchù tập trung độ 1000 người. Không khí thật là náo nhiệt lạ thường. Có sửa soạn một số bánh thật nhiều đến 3.600 cái và sau đó các tiệm có tặng cho 2 đấu rượu để uống mừng lễ này. Mưa Xuân lác đác thật là hạnh phúc, bầu trời trong sáng. Mọi người đang chìm trong một ngày đặc biệt tại núi Tam Thất này. Mây có bay qua, nhưng đều hướng về phía Tây.

Những tín giả đốt nhang liên tục, khói không dứt và màu khói hương bay cao lên trước nơi thờ Đức Địa Tạng màu trắng, lan tỏa khắp nơi, lên tận trên núi của Chùa Minh Tịnh.

Vào ngày 30 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 55(1979) thì nơi thờ tự Ngài đã làm xong. Đã xây dựng phòng thờ Mẫu, lợp ngói bằng đồng, tường màu trắng trông rất đẹp so với một nơi lễ bái như thế. Bây giờ nơi này rất sáng danh là nơi cúng thờ Đức Địa Tạng không có đầu này.

Tiếp đến ngày 18 tháng 9 cùng năm là ngày lễ định kỳ hằng tháng có Ngài Nakamura Hoàng Hải cùng với 5 vị trụ trì đã đến để cử hành chính thức lễ lạc thành pháp yếu. Ngày hôm ấy số người tham dự lên đến 10.000 người.

Chiều ngang nơi lễ bái 7m 84m

Chiều dọc 13m 72m

Chiều cao cho tới nóc 9m 50m

Tổng chi phí cho công trình là 26.187.590 Yen

(* Ghi chú: 100US = 10.000 Yen

Dịch xong ngày 24 tháng 1 năm 2008 tại Cục
Lạc Cảnh Giới tự - Chiangmai Thái Lan, từ câu
chuyện thứ 9 của quyển thứ 11 đến hết phần phụ ký
(viết thêm) của quyển thứ 12.

Quyển thứ mười ba

CÂU CHUYỆN SỐ 1

BỊNH ĐAU LƯNG KINH NIÊN ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn ông tên M 34 tuổi,
ở khu Tiền Tỉnh, phố Hamada, huyện Đảo Cấn)

T hân sinh tôi 54 tuổi làm nghề lái xe Bus cho hãng du lịch Thạch Kiến. Vì nghe báo chí và đài truyền hình nói về Đức Địa Tạng không có đầu rất nhiều. Nên nhiều người ở địa phương Sơn Âm đã đến hãng du lịch Thạch Kiến để ghi tên đi tham bái. Mỗi tháng cho đến bây giờ cũng giống như thế, luôn tiếp tục lái đi tham bái Ngài. Sau khi Đức Địa Tạng xuất hiện chẳng bao lâu vào mùa xuân năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) đã 2 lần lái xe cho người đến đó rồi,

thường một xe Bus lái thẳng đến Fuchù. Thân phụ tôi đã thường lái chở 50 người, đa phần là những người ở phố Hamada để đi tham bái Ngài Địa Tạng. Nhưng trước đó một tuần lễ thì cha tôi bị đau lưng không thể tả xiết. Ngày lái xe đi cũng bị đau kinh hồn, nhưng cũng cố gắng chịu đựng. Vì mọi người khi cầu nguyện đều lấy tay xoa vào Ngài, nên cha tôi cũng một lòng cầu nguyện rồi lấy tay xoa vào thân thể bằng đá của Ngài, sau đó úp tay vào chỗ lưng đau kia.

Khi bước xuống đường dốc trước nơi Ngài ngự, thì cảm thấy bớt đau đi nhiều hơn. Ông già tôi rất vui mừng, vì thấy được sự lợi ích nhanh chóng như vậy. Sau đó ông ấy cũng đã dẫn mẹ tôi đi cả 2 lần để tham bái. Cho đến bây giờ chẳng biết là bao nhiêu lần, cha tôi đã lái xe cho nhiều đoàn thể đến Fuchù để tham bái như vậy.

Tôi có người bạn đồng liêu tên H cũng làm nghề lái xe Bus như ba tôi, nước bị đọng ở đầu gối và đã mấy lần hút nước ra rồi và vào năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) thì người bạn của tôi đã trở thành người lái xe cho hãng du lịch Thạch Kiến và cũng đã chở nhiều đoàn thể đi tham bái như vậy. Cơ hội này hẳn ta cũng đã cầu nguyện cho cái đầu gối của mình. Sau khi về lại nhà, không còn đau đớn nữa và hầu như không còn tái phát lần nào cả.

Vào tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 58 (1982) có một Bà Cự bị đau lưng và cũng đã đi xe Bus của hãng chúng tôi để tham bái. Sau khi đi xong thì dự định đi thăm viện Thập Luân thuộc Chơn Ngôn Tông ở Fuchù.

Khi leo lên dốc nơi dốc Địa Tạng vẫn còn đau, nhưng khi leo lên những bậc thang đá ở viện Thập Luân thì trở lại bình thường. Bà ta vui mừng hơn hở. Bà cũng nghĩ rằng tham bái Đức Địa Tạng mà mới sớm được như vậy.

Ngày 30 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 2

BÌNH ĐÀU ĐÀU DỪNG KHĂN CỦA NGÀI ĐỊA TẠNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà O 71 tuổi, ở phố Matsudo,
huyện Đảo Căn)

Tôi làm việc tại Hội Hoàng Tâm. Ai gia nhập cũng đều do sự tự nguyện. Nếu lên tiếng thì sẽ có 200 người tập hợp lại. Tôi và chồng tôi đã cùng làm việc tại hội này cách đây 10 năm về trước. Đầu tiên đa phần là đi Tiểu Đâu Đảo và những người đi là những người trong Hội muốn tham bái Ngài Hoàng Pháp Đại Sư. Do vậy mà mỗi năm hầu như thường lệ đến ngày 20 tháng 3 là đến Tiểu Đâu Đảo để đi tham bái. Ngoài Tiểu Đâu Đảo ra, Hội này cũng đi tham bái nhiều nơi khác nữa. Gần đây đa phần đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù. Trong số người đi tham bái, họ nhận được sự gia hộ của Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Có một người đàn bà độ 40 tuổi đang làm việc tại Huyện Sánh Đảo Căn và tôi thỉnh thoảng có gặp người đàn bà này và được biết bà ta suốt năm suốt tháng bị bệnh đau đầu rất khôn khổ. Còn tôi khi đi tham bái Đức Địa Tạng hay nhận những khăn có hình Ngài về cho những người thân trong gia đình và tôi cũng đã cho người phụ nữ này một cái khăn, đồng thời chỉ cho bà ta cách sử dụng. Bà ta dùng khăn ấy để nịt lên đầu khi nằm ngủ và lạ lùng thay, sau 1, 2 ngày là bệnh đau đầu ấy đã được chữa trị. Bà ta vui mừng và nói lời tạ ơn.

Còn tôi biết chuyện kinh dị về Đức Địa Tạng không có đầu như sau đây:

Vào ngày 30 tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) trên báo Mainichi phần viết về Trung Quốc có một cột ghi lại những mẩu chuyện và hình ảnh linh thiêng của Ngài Địa Tạng. Bên cạnh đó có ghi lại câu chuyện tạ ơn của một bà cụ. Tôi đã mang tờ báo ấy về nhà. Khi đọc báo này mới biết là nhờ ông Azuma được báo mộng và Ngài Đức Địa Tạng mới được đào lên. Chính mình ngày xưa cũng thấy một giấc mộng như thế, nên rất đồng cảm, thật là bất khả tư nghì. Vì cùng một trạng thái của giấc mộng, nên sau khi xem tờ báo vào ngày hôm sau, chuyện đầu tiên là không rõ phố Fuchù ở đâu nhưng đã một thân một mình đi đến đó để tham bái. Có lẽ đây là nhờ câu chuyện của Bà cụ ở trong báo dẫn đường chăng? Và tôi cũng nghĩ là như vậy, nên đã nhờ một chiếc xe Bus ở nhà quê đưa đi. Một điều thật bất ngờ là chỉ 4, 5 ngày sau chiếc xe

Bus từ nhà quê ấy đã đầy người. Tôi đã cùng với mọi người, đây là lần đầu tiên đi tham bái Đức Địa Tạng vậy.

Câu chuyện về giấc mộng của tôi như thế này: Lúc mà Vua Minh Trị Duy Tân 1868 có chính sách phế Phật Thích (bỏ Phật hoàng Thích) gồm có cả Tiểu Cung là Thần Xã ở Hoàng Vĩ và Đại Cung là Tổng Xã ở Ôn Kỳ. Tuy nhiên Tiểu Cung thì sót lại và vị Bôn Tôn ở đó còn nguyên vẹn. Vì Bôn Tôn ở Tiểu Cung đã về báo mộng và nói là quét dọn chỗ Ngài ngự ấy là không đúng và ngay lúc tôi bị bệnh đau lưng cũng khổ sở vô cùng. Trước khi quét dọn nơi ấy, tôi cũng đã chữa trị bệnh đau lưng, nhưng phải thành thật mà nói ở đây nhiều người đã được nhờ ơn gia hộ của Ngài. Do vậy mà ngày hôm sau trở đi tôi luôn quét dọn quanh đó. Lúc ấy thật là nhiệm màu, tự nhiên cái lưng của tôi lại bớt đau chỉ sau một tuần lễ. Tiếp theo nhiều người khác cũng đã biết địa danh này, nên cũng đã đến đây và xin chữa lành cả vạn thứ bệnh.

Khi xem báo thấy giấc mộng đều giống nhau, nên tuy rằng không biết nơi chốn ở đâu mà chỉ một mình tìm đến để tham bái và từ đó về sau tôi đã cùng với mọi người đi tham bái đã 26 lần rồi. Có lúc đã phải đi đến 3 xe Bus mới đủ. Trong số này có rất nhiều người nhận được ân gia hộ của Ngài. Khi đối trước Ngài Đức Địa Tạng chúng ta chỉ chấp 2 tay lại rồi một lòng cầu nguyện. Riêng tôi đã cùng đi tham bái với mọi người được như vậy chẳng có hạnh phúc

nào bằng và niềm vui sướng cảm động của tôi có thể khóc lên được.

Thưa Ngài Đức Địa Tạng! Cho đến mỗi khi đi tham bái Ngài, mọi người đều được Ngài lắng nghe gia hộ và được nhiều lợi ích như vậy, nên từ tâm này chúng con xin phát nguyện trước Ngài và Ngài chính là một vị Bồ Tát thật là bất khả tư nghị.

Kính nguyện

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 3

SAY SÓNG THUYỀN, SAY SÓNG XE ĐỒNG THỜI BỊNH ĐAU LƯNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà T 77 tuổi,
ở làng Đông Tân Điền, phố Matsudo)

Kể từ lúc 30 tuổi tôi thường bị say sóng mỗi khi lên thuyền hoặc xe hơi. Do vậy mà tôi hầu như không lên thuyền cũng như xe Bus. Từ đó việc đi đâu xa không thể thực hiện được.

Vào ngày 30 tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tôi đã xem được phần ký sự của tờ báo Mainichi viết về Đức Địa Tạng không có đầu và cảm nhận được rằng Ngài đã gia hộ cho nhiều người nên cũng muốn đến đó để tham bái. Tôi đã mang tờ báo ấy đến cho bà O ở gần nhà đọc và rủ bà cùng đi tham bái. Thế mà cho tới nay đã 25 lần rồi chứ không ít. Từ nơi tôi ở Matsudo cho đến huyện Fuchū phải đi khoảng 5 tiếng đồng hồ. Đi một đoạn đường dài bằng xe Bus

như thế, tôi như cảm thấy không phải là tấm thân của mình nữa. Lúc xe Bus bắt đầu chạy còn cảm thấy bị say sóng, nhưng sau đó thì quên đi lúc nào chẳng hay. Dọc đường cũng chẳng thấy có chuyện gì xảy ra. Khi đến Fuchū tôi đã lễ bái Đức Địa Tạng không có đầu kia để cầu nguyện cho cái lưng đừng đau nữa. Tôi hôm đó 7 giờ đã về lại nhà ở Matsudo mà hầu như không còn thấy đau và say sóng là gì cả nữa. Kể từ thời điểm đọc được báo Mainichi tôi đã được nhờ ơn gia hộ của Ngài mà cái lưng cũng hết đau luôn.

Tôi có đứa cháu tên K sinh ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 42 (1965) 4 năm về trước cháu học Trung Học năm thứ nhất cái đầu nó bị hói đến 3 chỗ. Dầu cho đã đi nhiều Bác Sĩ trong 3 năm qua nhưng tóc vẫn không mọc lại được. Riêng tôi đã mãi miết cùng bà O đi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng, nên trong vòng 3 tháng là tóc của nó đã mọc lại những chỗ ấy trông rất đẹp. Thật là câu chuyện bất khả tư nghị.

Việc đi tham bái là cần thiết, nên con thật tâm xin tạ ân Ngài.

Kính nguyện
Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 58
(1982)

CÂU CHUYỆN THỨ 4

ĐẦU GỐI CỨNG NHƯ GỖ CẢ NỬA THÁNG ĐÃ TIÊU ĐI

(Câu chuyện của người đàn ông tên T
ở làng Thi Điền, phố Matsudo)

Khi tôi sinh ra thì bắp chân đã bị dị tật và từ đó trở đi bắt đầu đau nhức và cũng từ đó 2 bắp chân đọng nước lại, trở thành một căn bệnh. Lớn lên cũng không thể là nghỉ làm giữa chừng được mà tôi phải cố gắng đi làm cho đến lễ Vu Lan của một năm nọ. Ngày 22 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) đã dự định phải đi mổ, nên phải nhập viện và chờ ngày để mổ. Trong thời gian đó dường như chẳng lợi bộ được, giống như những xương trong chân đã bị gãy vụn. Việc xảy ra vào ngày 14 tháng 8 từ ông O đã nói cho tôi nghe về việc linh nghiệm của Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù. Sau đó ông O đã dò đường và lái xe chở tôi đi Fuchù khởi đầu từ Matsudo. Nơi đó là lần đầu tiên chúng tôi tìm đến, nhưng không bị lạc đường một lần nào, lại đi thẳng đến nơi thờ

Ngài Đức Địa Tạng. Đoạn chúng tôi tha thiết cầu nguyện nơi Ngài. Sau khi cúng dường ở văn phòng, chúng tôi có nhận được cái khăn nơi Ngài Địa Tạng.

Để chuẩn bị cho việc mổ, nên ngày 27 tháng 8 tôi được chẩn đoán một lần nữa. Bác Sĩ lúc ấy bảo rằng: “Không cần phải mổ nữa, vì từ nửa tháng rồi, dị tật ấy nơi chân đã biến đi đâu mất rồi“. Việc như vậy có thể xảy ra chẳng! đó là điều mà tôi cũng nghi vấn, nhưng thật là bất khả tư nghi. Tuy nhiên, cảm thấy 2 bắp chân tốt hơn và từ đó về sau chẳng có gì xảy ra cả. Tôi tiếp tục làm việc ở hãng sắt, không nghỉ một ngày nào và cũng không có gì gây chướng ngại. Từ đó về sau tôi đã tin tưởng và đã đến tham bái Ngài Đức Địa Tạng trong nhiều lần. Gần đây tôi có bảo con cái cũng nên đi đến chỗ Ngài Đức Địa Tạng để tham bái, nhưng chúng chưa đi. Tuy nhiên cá nhân tôi thì tạ ơn Ngài Đức Địa Tạng vô cùng.

Kính nguyện
Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 5

XƯƠNG CHẬU BỊ ĐAU ĐÃ BIẾN MẤT

(Câu chuyện của bà O 48 tuổi,
ở làng Tây Tân Tá Đà, phố Matsudo)

Vào ngày 28 tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) vì tôi chuẩn bị đi dự đám giỗ của Chú tôi, nên đã mang giày nơi hàng ba và chuẩn bị bước ra thì bị trượt. Ngày đó tuyết rơi rất nhiều và con nít giỡn với tuyết nên để từng ụ trước cửa cả đống cao mà tôi không hay biết. Vì vậy nên bị té nhào trước cửa ra vào. Tôi chỉ la lên một tiếng, vì bị đập té vào xương chậu. Tôi nghĩ rằng bị bể xương quá. Trong đêm đó bị đau nhức kịch liệt. Lúc ăn cơm cũng không thể ngồi được. Vì đau nhức vô cùng. Việc đau không dừng nên phải đứng để ăn. Khi ngủ cũng không thể trở mình được mà phải nằm ngửa. Chẳng có cách nào hơn, nên phải chịu như vậy.

Sáng hôm sau dự định đi Bác Sĩ, nhưng nhà bên cạnh bị cháy, vì phải giúp một tay nên chẳng đi được,

đến ngày thứ 4 mới đi Bác Sĩ. Khi chụp hình thì thấy da bên ngoài bị sưng lên và tôi dờ khóc dờ cười với căn bệnh M, mà thuốc cũng không chịu uống và chiếu tia phóng xạ cũng không. Cả ngày không ngồi được trên ghế, mà phải chông lên nhiều tấm nệm, rồi đặt mỏng nhẹ lên đó để ngồi trong những ngày tiếp theo như vậy.

Tôi được bà O thuộc đoàn thể tín ngưỡng của Hoàng Tâm Hội ở Matsudo giới thiệu đi cùng đi chung với những người tuần hành tham bái ở những linh trường và từ đó cũng đã đi tham bái nơi Đức Địa Tạng không có đầu. Tôi cũng đã được những người làm cùng hãng hướng dẫn và sau đúng một tuần bị té thì đã cùng với Hoàng Tâm Hội đi tham bái Đức Địa Tạng. Chúng tôi đã đi xe Bus đến Fuchū và xe dừng lại dưới dốc để bước lên tham bái Ngài. Mọi người đều lên trước nơi thờ Ngài, nhưng tôi không thể leo lên dốc được, nên ngồi ì lại trong xe Bus một mình. Người hướng dẫn cũng có kể chuyện có một Bà bị đau bàn tọa khi đi tham bái Ngài Đức Địa Tạng đã được gia ân và có đi chung trong đoàn. Ôn ấy thì tôi cảm nhận được, nhưng trong đầu thì chưa tin mấy. Tôi cũng lấy làm tiếc là đã đến đây được rồi mà không lên thì quá uổng, nên nhờ người lái xe Bus dẫn đi, sau đó ông ta đẩy phía sau lưng tôi và cuối cùng tôi lên được nơi thờ Ngài Đức Địa Tạng. Sau khi nhận được cái khăn nơi Ngài, tôi đến cầu nguyện và sờ vào Ngài. Đoạn lấy tay và khăn ấy xoa vào chỗ đau của mình nhiều lần như vậy. Tôi một lòng cầu nguyện như

thể. Cùng ngày hôm đó đã trở lại nhà và khi đi ngủ lấy khăn ấy đắp vào chỗ đau một lần nữa.

Trong đêm đó vẫn còn đau khó tả, ngủ không được, nhưng đến một lúc nào đó thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Sáng hôm sau thức dậy muốn đi Toilette và mở mắt ra thấy trần nhà và biết rằng đã ngủ được một giấc ngon lành. Rồi cảm nhận như chỗ đau không còn nữa. Lấy tay sờ vào mông, nhưng hoàn toàn không thấy mình còn bị đau đớn gì cả. Hầu như đã lành bệnh.

Qua 1 tuần lễ sau tôi không thấy đau đớn gì cả, nhưng cũng đi chụp hình một lần nữa thì được Bác Sĩ bảo rằng: “Không còn đau gì cả nữa, nên cũng không cần đi Bác Sĩ làm gì“.

Từ tháng 9 trở đi tôi lại đảm đang việc xe Bus để đi tham bái Đức Địa Tạng. Từ ngày 10 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) đến ngày 18 tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) hầu như mỗi tuần đều đi và cộng chung lại tôi đã đi 35 lần rồi. Giữa đường hay đổi từ xe này qua xe kia để tôi kể cho khách nghe về việc nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng cho họ nghe. Thật là bất khả tư nghì.

Con xin cảm ơn Ngài Địa Tạng.

Ngày 18 tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 57
(1981)

CÂU CHUYỆN SỐ 6

CÁI LƯNG BỊ THƯƠNG ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông M 84 tuổi,
ở làng Kiệt Chí Nguyễn, phố Matsudo)

Từ 4 năm về trước, tôi đã trở thành Hội Trưởng của Hội lo sức khỏe cho người già. Việc xảy ra vào tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) đưa cháu chơi diều bị mắc trên dây điện của nhà và muốn lấy diều xuống, nên tôi đã dùng thang bắc để leo lên đó. Khi leo lên gần đến nấc thang cuối thì cái chân thang mất thăng bằng nên tôi bị té xuống mặt đất. Vì vận xui, nên bị té xuống như trời trồng và tôi chỉ kịp la lên một tiếng và bị đập ngay vào lưng mình. Ngay lập tức chẳng thể cựa quậy được.

Đúng lúc ấy có ông O, khuyên là nên đi tham bái Ngài Địa Tạng. Tuy rằng cái lưng còn đau dữ dội lắm, nhưng cũng đã cố gắng đi ghi tên để đi bằng xe Bus. Tuy rằng đi đến Fuchù bằng xe Bus thì rất xa, nhưng khi đến bậc thang leo lên Đức Địa Tạng tôi đã leo lên

được và cảm thấy nhẹ hẫng đi, khi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Khi trở về ngồi trên xe Bus cảm thấy cái lưng đỡ đi nhiều. Cho đến khi trở về phố Matsudo thì hầu như không còn cảm thấy bị đau nữa.

Hiệu quả nhanh chóng trước mắt như thế chỉ có nhờ Ngài Đức Địa Tạng. Tuy rằng tôi cũng không nhiệt tâm mấy khi lễ bái trước tượng Ngài Đức Địa Tạng, nhưng thật là một chuyện bất khả tư nghì.

Sau đó tôi đã hướng dẫn một số người đi Trung Quốc (một đảo tại Nhật Bản) và thật là khó diển tả được rằng vào mùa Thu năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) tôi đã dạy cho những người lớn tuổi tập thể thao và những phương pháp về sức khỏe tại Đảo Căn, việc hết đau lưng ấy, tôi đã tham bái Ngài Đức Địa Tạng vào tháng 11 để tạ lễ.

Con xin tạ ơn Ngài Đức Địa Tạng và xin Ngài gia ân cho mọi người.

Kính nguyện
Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 7

BỆNH ĐAU CHÂN ĐƯỢC CHỮA LẠNH

(Câu chuyện của một bà tại phố Matsudo)

Ba năm về trước tôi bị tai nạn, nên cái chân đau vô cùng. Nghề của tôi là ca múa mà cái chân như vậy thì quả là liên hệ đến tánh mạng. Đau nhức quá, tôi đã chẳng múa được một lần nào. Cả một thời gian dài như thế đã chẳng làm được gì. Tôi cũng được bà O bao nhiêu lần gọi đi tham bái cùng đoàn thể nơi Đức Địa Tạng không có đầu ấy.

Tôi vừa xoa vào thân Ngài Đức Địa Tạng và trong tâm luôn cầu nguyện là Ngài cứu giùm cái chân của mình. Qua xế chiều lúc về ngồi trên xe Bus và rời phố Fuchū đã đi bộ được một ít trên phố. Trước mắt tôi thấy chiếc cầu màu đỏ đang được thi công và đi thẳng đến đó. Lúc ấy đã gần nhà. Cho đến bây giờ tôi cũng chẳng rõ được là cái chân đau kia nó tự hết đau tự lúc nào. Thật là bất khả tư nghì này kéo theo bất khả tư nghì kia và thật là bất khả tư nghì vậy. Trước

đó bà O đã chuyển cho mọi người rượu đã cúng nơi thờ Ngài Đức Địa Tạng. Còn tôi thì reo mừng lớn tiếng rằng: “Cái chân của tôi đã hết đau rồi“, đoạn đi đến trước Bà O.

Từ đó hầu như không còn thấy đau đớn gì nữa cả. Để trả lễ, tôi đã cúng vào nơi thờ Ngài Đức Địa Tạng một cánh quạt có ngàn con hạc.

Con xin tạ ân Ngài Đức Địa Tạng không có đầu

Kính nguyện

Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 8

BỆNH ĐAU GÂN ĐÃ CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn Bà 49 tuổi, ở làng Đông Tân Điền, phố Matsudo)

Tôi có thể bị bệnh thần kinh chẳng? Hay đó chỉ là một cách nói cực đoan về gân guốc vậy? Tuy chỉ biết nơi nào xấu và cũng chẳng biết cái gì đã gây ra việc bất an này.

Tôi có người bạn thân tên là W đã khuyên tôi là nên đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu ở phố Fuchù và người ấy nói rằng Ngài Đức Địa Tạng kia có nhiều việc linh nghiệm không thể tả hết được. Tôi đã chẳng biết Đức Địa Tạng ra sao, nhưng cứ theo lời khuyên như thế đã cùng đi đến Fuchù và đã cùng với mọi người cầu nguyện cũng như lấy khăn cọ vào thân bằng đá của Ngài. Sau đó tôi đã cúng vào Chùa 500 Yen. Trên đường trở về nhà, tôi nhận được cái khăn có hình Đức Địa Tạng ấy và thấy khăn ấy làm bằng sợi bông, trên ấy có in hình Ngài Đức Địa Tạng thờ

tại đó và trên ấy có ghi câu chú Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha. Trong khăn này được truyền tụng rằng có nhập hồn vào và Ngài Đức Địa Tạng rất linh thiêng nên khuyên đem về thì rất tốt, đồng thời tôi đã nhất tâm cầu nguyện và xoa vào người của Ngài.

Khi trở về nhà, tâm tôi tự nhiên lắng đọng và sự bất an biến đi đâu mất, cho đến bây giờ đâu có đi đâu đi chẳng nữa, tôi cũng không rời khỏi chiếc khăn này. Khi có mang chiếc khăn ấy theo, tự nhiên an tâm và có nội lực rất mạnh. Gần đây tâm tôi an lạc lạ thường. Được sự sáng sủa ấy chắc chắn là nhờ vào sự gia hộ của Ngài Địa Tạng.

Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 9

BỆNH ĐAU THẦN KINH NẶNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn bà ở làng Cổ Chí
Nguyên, phố Matsudo)

Tôi đã bị bệnh thần kinh suốt 11 năm trường, khôn đốn vô cùng. Việc làm cũng phải bị ngưng. Vì bị bệnh thần kinh nên thị lực trở nên kém dần. Vì mệt mỏi khi lao động nên con mắt không định rõ được tiêu điểm khi nhìn.

Cho đến lúc này tôi đã trị liệu tốn kém cả mấy trăm ngàn Yen rồi. Tôi đã bị ám ảnh và thật là tuyệt vọng.

Cách đây khoảng 2 năm tôi gặp Bà O tại làng Đông Tân Điền, phố Matsudo và tôi đã ghi tên để cùng đoàn thể đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù. Ở trước nơi thờ Ngài Đức Địa Tạng, tôi đã nhất tâm cầu nguyện. Sau đó tôi thấy 2 đứa trẻ, một nữ và một nam độ 3 và 7 tuổi. Tôi không cảm

thấy là chuyện giả tưởng mà đã lễ ngay những hình ảnh ấy và khi nghĩ lại thật là chuyện bất khả tư nghi.

Lúc trở về nhà, tôi đã nằm mộng thấy Ngài Đức Địa Tạng và trong mộng đã hiện ra lời nguyện của mình. Đến lần thứ 2 sau khi tham bái, trên đường trở về con mắt bắt đầu thấy xôn xang và càng thấy đau hơn nữa. Lúc ấy tôi có ý nghĩ: “Chắc rằng bị nặng thêm hay sao đây“. Thế nhưng sau một hồi chịu đựng thì thấy rõ ra dần và ngược lại là đã được chữa trị. Cảm thấy thoải mái vô cùng. Bệnh thần kinh cũng tiêu tan và mắt lại thấy rõ ràng hơn. Trong hiện tại không có gì cả. Sau đó đi tham bái nơi thờ Ngài Đức Địa Tạng thì thấy phía sau mình cũng có 6 người đến tham bái. Tôi đã khẩn rằng: “Ngài đã cứu nỗi khổ của con. Con xin tạ ơn Ngài“.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện
Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 10

CỔ TAY MẶT BỊ ĐAU ĐÃ CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà O 73 tuổi,
ở làng Hoành Tân, phố Matsudo)

Đã từ lâu vai phía bên tay mặt bị đau rồi dẫn đến cổ của tay mặt cũng vậy, khiến cho tôi chẳng nhấc tay lên được. Tôi có liên lạc với đoàn thể để đi tham bái ở Fuchū, nên đã đến tham lễ Đức Địa Tạng không có đầu tại đó. Tôi cúng dường tượng trưng và có nhận cái khăn nơi Ngài. Đến trước nơi thờ Ngài tôi cầu cho nhập hồn vào khăn và mang về lại nhà.

Mỗi ngày tôi đều quấn khăn này nơi cổ tay mặt. Có một buổi sáng nọ tôi cảm thấy một cảm giác dễ chịu chạy dài từ cổ tay lên đến vai. Toàn thể cánh tay như lặng đi, không còn đau gì nữa cả. Sau đó tôi đưa tay cao lên được và rất là vui mừng. Tôi thầm cảm ơn Ngài Đức Địa Tạng. Việc vui mừng ấy tôi đã đem đi nói lại cho em gái của tôi nghe. Em tôi nghĩ rằng thời

kỳ chữa trị đã đến nên mới vậy, chứ không quan tâm gì thêm. Nhưng riêng tôi tôi tin rằng, đây là ơn gia hộ.

Khi phía Nam vừa bình sáng thì tôi hướng về phía Fuchù để lễ bái Đức Địa Tạng, mỗi ngày đều như thế để tạ ơn Ngài đã cứu khổ.

Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 11

TỰ TIN VÀO SỨC MẠNH CỦA MÌNH

(Câu chuyện của ông Y 46 tuổi, ở làng Hán Phần, phố Bình Điền, huyện Đảo Cấn)

Vào ngày mùng 9 tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) đài truyền hình có chiếu về Đức Địa Tạng không có đầu với nhan đề là: “Con đường đến Trung Quốc ra sao?”. Sau khi xem xong những người già trong Hội ở phố Ngột Đạo đã quyết định sẽ đi tham bái Ngài Đức Địa Tạng không có đầu kia. Sau khi đi về có nhiều người thân thể đã trở nên khỏe mạnh và để tạ lễ cho việc này, họ dự định đi một xe Bus khác đến đó nữa.

Tôi đang làm việc tại một hãng xe Bus Thiết Ngọc, lúc ấy tôi nghĩ rằng đây là một một mới của những người tin tưởng nơi các vị Thần nên đã tham gia đi lễ bái nơi Ngài Địa Tạng. Đây có thể là chuyện của thời đại chăng? Lúc ấy những người trong hãng xe Bus ở trong không khí bán tín bán nghi. Thế nhưng

người nhận được ơn gia hộ không ít và từ đó người đi tham bái càng ngày càng gia tăng, nên đã giải được những điều nghi ngờ ở trong sở của tôi.

Bắt đầu từ tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) hầu như tất cả xe Bus của hãng đều dồn vào việc đi tham bái. Từ năm đó đến năm sau (1981) cứ vào mỗi chủ nhật của mỗi tuần trung bình có 15 chiếc xe Bus của hãng chở người đến đó. Có lúc nhiều nhất là 20 chiếc. Cả ngàn người một lần như thế đã đổ xô về phía Fuchù, nơi thờ Đức Địa Tạng như nhện nhíp hẳn lên. Từ trong họ đã thể hiện lần lượt sự thể nghiệm qua sự gia hộ ấy. Tôi thân thể bị yếu đuối và phải vào ra bệnh viện nhiều lần, sau khi đã thoát viện đã 3 năm và đi làm việc trở lại bình thường, nhưng phải tự lo lắng cho thân thể của mình và công việc vẫn phải tiếp tục như thế. Nguyên nhân cũng có thể là do tim không được tốt nên khiến cho thân thể như vậy.

Vào ngày 19 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) tôi chở người đi bằng xe Bus của hãng và tôi cũng đã theo đoàn người ấy đi tham bái nơi Đức Địa Tạng không có đầu kia.

Riêng tôi, đối với vị Địa Tạng này thì nửa tin nửa không. Thế nhưng tôi cũng đã làm giống như mọi người nghĩa là lấy tay sờ vào người bằng đá của Ngài, sau đó chà lên thân mình, tự nhiên tôi nghe một tiếng “rột” và đổ mồ hôi. Rồi cảm giác ấy chạy khắp châu thân. Trên đường trở về có người bảo rằng: “Không còn cảm thấy đau gân cốt nơi chân nữa” và phần tôi cái vai cũng đã được chữa trị rồi.

Từ đó về sau sự suy nghĩ của tôi cũng khác hẳn đi. Vì đối với sự linh nghiệm của Ngài Đức Địa Tạng kia không phải là chuyện tưởng tượng, cũng không phải là chuyện để bàn cãi, mà đây là một sự thật đối diện với sức mạnh tâm linh. Từ đó đã thay đổi hẳn nhân sinh quan và Tôn giáo quan của tôi, sự bất tu nghi ấy đã vượt qua những hiện tượng thông thường và phải cảm nhận rằng đây là thể tánh chơn thật. Rồi mỗi ngày qua lại giữa phố Matsudo, cũng như Fuchū tôi luôn luôn rất an lạc hạnh phúc. Là người thể tục của hãng xe Bus tuy tôi không cùng chung với 50 cánh tay của những người tham lễ ấy, nhưng trên thực tế đã nhờ cái khăn ấy đã chữa trị cho mình. Trong đó có người đau răng cũng được chữa nữa.

Cho đến bây giờ những người từ huyện Đảo Căn mỗi ngày đều đến huyện Hiroshima, phố Fuchū để tham bái không ngớt Đức Địa Tạng không có đâu ấy.

Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 12

CHỮA BỊNH VIÊM MÃN TÍNH TRONG TAI CỦA BÀ VỢ

(Câu chuyện của người đàn ông tên I.
78 tuổi, ở làng Đường Hình, phố Matsudo)

Vào một mùa Đông năm vợ tôi 24 tuổi đã được phẫu thuật lỗ tai về viêm mãn tính. Tuy được bớt đi ít nhiều, nhưng khoảng sau 10 năm thì hình như mũ bị chảy ra. Sau đó phải vào bệnh viện trong phố để điều trị cả năm trường bằng mọi thủ thuật khác nhau. Thế nhưng hoàn toàn không bớt. Sau đó mũ cứ tiếp tục ra và hầu như không thấy chấm dứt.

Một ngày vào 10 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) ở hãng xe Bus tôi nghe được những câu chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng không có đầu ở phố Fuchū, huyện Hiroshima về những việc như chữa lành được nhiều bệnh và ai có những chuyện gì khốn khó nếu đi lễ bái cầu nguyện thì sẽ được Ngài lắng nghe và cũng nghe chiêu mộ những người đi tham bái, nên lần đầu tiên để cho một mình bà nhà tôi

đi lễ và nhờ ơn ấy nên mù ra đã bớt đi một ít. Đến tháng 11 bà ấy đi thêm một lần nữa. Việc đi tham bái trong tháng 11 này xong thì mù trong lỗ tai cũng không còn chảy ra nữa. Đây có thể gọi là một phép lạ chăng? Đúng vào tháng 10 năm ấy tôi có đưa cháu dự định sẽ thi tốt nghiệp Đại Học ở Đảo Căn vào tháng 3 năm sau (1981) và sẽ thi lần thứ nhất để trở thành công chức của Chính Phủ. Lần thứ nhất đã đậu và lần thứ 2 cũng đậu luôn. Bây giờ nó đang đi làm trong Bộ Nội Vụ. Tháng 11 và tháng 12 tôi đã cùng bà nhà tôi đi tham bái để tạ lễ việc bà nhà tôi bị viêm lỗ tai đã được chữa khỏi cũng như đưa cháu đã được thụ nhận vào làm việc trong Bộ Nội Vụ. Đây có thể nói là việc ngẫu nhiên chăng? Nhưng tự nhiên tôi lại có một niềm tin chắc chắn nơi sự gia hộ của Ngài Địa Tạng không có đâu này. Tôi còn 4 tháng nữa là đủ 80 tuổi và trong 80 năm trường ấy tôi đã có rất nhiều kinh nghiệm đối với khoa học và y khoa, nhưng không thể giải thích hết được tại sao có một lực vô hình tồn tại to lớn như vậy.

Ở trong xe Bus đi chung với những người cùng nhóm, chính tai tôi cũng đã nghe nhiều câu chuyện được nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng và dĩ nhiên trong đám người đó, tôi cũng là một người đã nhận được ân của Ngài. Tuy tôi trước sau chỉ đi có 3 lần, nhưng bà nhà tôi đi lần này là lần thứ 21 rồi. Từ đây về sau khi có cầu nguyện, tôi sẽ đi tham bái Ngài. Tôi cũng như bà nhà tôi vì sự được thụ nhận làm việc của cháu tôi mà đã đi tham bái 3 lần, nhưng khi nào

tôi đi ra ngoài, hoặc khi tôi đi du lịch đều hướng về hướng Nam phía phố Fuchù để cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đâu luôn gia hộ cho mọi việc được hanh thông.

Kính nguyện

Ngày 24 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 58
(1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 13

CHÔNG TÔI BỊ BỊNH GAN VÀ TÔI ĐÃ HỒI PHỤC BÌNH THƯỜNG

(Câu chuyện của bà T 60 tuổi, ở suối nước nóng
Ngọc Tạo, làng Ngọc Thang,
quận Bát Đống, huyện Đảo Cấn)

Vào tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) tôi đã nghe hãng xe Bus tổ chức đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu ở Fuchù. Lúc ấy thân thể của tôi yếu vô cùng, chồng tôi lại bị bệnh gan đã biến tính. Vì biết Đức Địa Tạng hằng gia hộ, nên vào tháng 10 năm ấy, tôi đã cùng mọi người đi xe Bus đến Fuchù để tham bái.

Xe đi về trong một ngày, nên tôi nghĩ tháng nào cũng sẽ đi được, nhưng để tìm cho có ngày rảnh thì một năm đã trôi qua rồi. Sau đó thì tôi đã đi tham bái, cũng như cúng dường và mang về đến nhà hai ba chục cái khăn có hình Đức Địa Tạng như vậy. Lúc ấy chồng tôi cũng bị Bác Sĩ thối thác không chữa nữa.

Do vậy mà tôi đã cầu nguyện Đức Địa Tạng như trời chết. Cứ mỗi lần đến cầu nguyện tôi đều bỏ vào 500 hay 1.000 Yen trong phong bì đỏ và ghi tên tuổi của 2 vợ chồng rồi cho vào hộp cúng dường.

Nhờ ơn gia hộ ấy mà thân thể chồng tôi từ từ hồi phục và việc ăn uống trở lại tốt hơn. Nên tôi đã tiếp tục đi tham bái 33 nơi khác. Ở tại Tứ Quốc có 88 nơi, tôi cũng đã đi tham lễ và cầu nguyện cho cả hai vợ chồng. Nguyên tôi là người có niềm tin tưởng nhiều, nên thường hay cầu nguyện nơi Hoàng Pháp Đại Sư và Ngài Bất Động Minh Vương và sau khi đi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng độ nửa năm thì thân thể chồng tôi trở nên khỏe mạnh trở lại. Cái khăn nhận được nơi thờ Ngài, lúc nào tôi cũng đắp lên mình để ngủ, như vẫn trọn tâm thân của mình.

Nếu dùng 2 cái khăn thì quần quanh người được. Mùa Đông lại ấm áp và đối với người lớn tuổi thật là tiện lợi và rất thích hợp. Người hướng dẫn xe Bus cũng là người được nhận ân nơi Ngài Đức Địa Tạng. Khi nghe người ấy kể lại những câu chuyện linh nghiệm và tôi cũng đã tham khảo những câu chuyện khác trên đường đi đến Fuchù. Ở phố Mễ Tử có người đang giúp việc ở nơi Ngài Bất Động Minh Vương cũng đã khốn khổ về bệnh thần kinh, nhưng cũng đã chữa khỏi qua sự gia hộ của Đức Địa Tạng.

Cả nhà tôi, ai ai cũng có tín tâm với Ngài Đức Địa Tạng nên đã phụng nạp vào đó 2 cây nêu. Chồng tôi được Bác Sĩ chẩn đoán lại và cho biết rằng thân

thể đã được tốt hơn và hiện tại ông ta đang chơi Golf một cách vui vẻ.

Ngày 24 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982).

CÂU CHUYỆN SỐ 14

CHỮA TRỊ BỆNH ĐAU ĐẦU

(Câu chuyện của bà I 45 tuổi, ở làng Bát Lao, phó Mễ Tử)

Tôi đã khổ não về bệnh đau đầu đã hơn 10 năm nay, vào khoảng mùa Thu năm rồi tôi đã nghe được những câu chuyện linh ứng mà Đức Địa Tạng đã gia hộ cho mọi người.

Vào ngày mùng 6 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) tôi cùng với một nhóm 14 người khác, lần đầu tiên đã đi đến Fuchù để tham bái. Tôi đã một lòng cầu nguyện Đức Địa Tạng gia hộ chữa lành bệnh đau đầu của mình. Trong khi tôi ngồi trên ghé trước lễ đường để nghỉ thì tự nhiên thấy ngực của mình đau thốn và cái đầu “sung” lên một cái và tôi bị tối tăm mặt mày. Vì cái đầu nhức nhối nên tôi đã ngã lưng và nằm dài trên băng ghé độ 5, 6 phút. Sau đó tự nhiên thấy khỏe và kéo dần cảm giác ấy lên mãi tận đầu mình.

Lúc trở về giống như chuyện giỡn chơi là cái đầu không còn đau nữa, trở nên nhẹ hẫ đi. Đức Địa Tạng

không có đầu kia thật là vĩ đại vì tha lực cứu độ của Ngài. Cả những năm tháng kéo dài đau khổ không chữa được, mà bây giờ hết sạch thì niềm vui nào có thể diễn tả hết được. Khi gặp bất cứ người nào có sự khổ tâm, tôi đều khuyên nên đến tham bái Ngài Đức Địa Tạng.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện

Ngày mùng 9 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 15

BỊNH CAO HUYẾT ÁP ĐƯỢC GIẢM XUỐNG

(Câu chuyện của bà Y 73 tuổi, ở làng Ngoại Trung
Nguyên, phố Matsudo)

Cho đến 4 năm về trước, tôi đã bị cao huyết áp. Khi nào đi ra ngoài thì điều đầu tiên lúc trở về là phải đắp mền để ngủ. Khi huyết áp cao lại cảm thấy bất an, chóng mặt và mắt thấy loạn xạ như thể suốt ngày.

Vào khoảng năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tôi đã nghe được về những chuyện lợi ích của Đức Địa Tạng không có đầu ở Fuchū và tôi đã đi cùng nhóm với bà O để đến tham bái Ngài. Sau khi đi tham bái chúng tôi đã trở về lại phố Matsudo. Mãi cho đến bây giờ tôi chưa hề đi đâu xa được như vậy. Vì sau khi đi xa, tôi lại cảm thấy như bị ngộp thở, nhưng lần này thì cảm thấy tốt hơn nhiều. Người nhà chẳng phải giúp đỡ tôi để đắp mền lên người nữa. Từ đó về sau thân thể

mạnh khỏe hẳn lên. Thân thể trở nên bình thường, nên tôi đã đi tham bái Ngài nhiều lần.

Vào tháng 7 năm này chồng tôi đã tự động cùng với 2 người khác đi đến tham bái nơi Ngài Đức Địa Tạng. Đúng như việc đánh giá Ngài Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù là đã được nhờ ơn Ngài gia hộ. Nên con thành thật tạ ơn Ngài.

Kính nguyện
Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 16

CÁI CHÂN BỊ CHƯỞNG NGẠI KHI NGỒI ĐÃ HẾT SẠCH

(Câu chuyện của bà K 73 tuổi, ở phố Matsudo,
huyện Đảo Căn)

Kể từ khi nào cái chân ngồi lại được thì chẳng rõ. Vì khi chân bắt đầu bọng nước và trên đó máu cũng lại dồn lên, nên nổi đau thật kịch liệt. Tôi cũng đã chẳng biết mấy năm đã phải đi Bác Sĩ như vậy.

Đúng 2 năm trước đây vào năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) tôi đã cùng với bà O trong Hội Hoàng Tâm đi đến tham bái Đức Địa Tạng không có đau tại Fuchù. Chỉ một lần đi tham bái thôi, mà tôi đã ngồi lại được bình thường. Bao nhiêu nổi đau đón đã tiêu tan hết không biết nói sao cho hết được vì sự linh ứng nhiệm màu, mạnh mẽ bất khả tư nghị của Ngài Đức Địa Tạng. Vì kể từ đó nổi đau không còn đeo đuổi tôi nữa. Từ đó về sau khi nào Hội Hoàng Tâm có tổ chức đi lễ bái Đức Địa Tạng tôi đều đi theo cùng. Tôi xin cảm ơn việc này nhiều.

Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 58
(1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 17

BỊNH ĐẦU GỐI ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông W 72 tuổi, ở làng Bá Thái,
quận Năng Nghĩa, huyện Đào Cấn)

Có một ngày máu đọng nơi chân lại tuôn ra và nổi đau khôn cùng khó diễn tả hết được. Vì gần đến ngày kết hôn của đứa con gái, nên phải làm sao cho đến ngày ấy hết được bệnh này. Do vậy tôi đã dự định đi mổ; nhưng người làm mai cho con gái của tôi là Bà O lại là Hội Trưởng Hội Hoàng Tâm. Bà O này đã dẫn nhiều đoàn thể đi tham bái Ngài Đức Địa Tạng không biết bao nhiêu lần. Trong đó có nhiều người đã nhận được ơn gia hộ. Và điều ấy tôi đã được nghe qua, nên tôi đã gọi điện thoại cho bà O như người quen trong gia đình, nên bà O đã dẫn tôi đi cùng để lễ bái.

Thật ra Ngài Đức Địa Tạng không có đầu kia đã lắng nghe lời cầu nguyện của tôi và đã chữa trị đầu gối của mình khi đã một lòng cầu nguyện. Chỉ một lần

đi cầu nguyện như thế mà nỗi đau không còn nữa và tôi cũng chẳng phải đi mổ nữa. Từ đó về sau nhờ ơn Ngài mà tôi thường hay dẫn theo những người có nỗi khốn khổ để tham bái Ngài Đức Địa Tạng.

Đứa con trai 43 tuổi của tôi làm nghề buôn bán ngói và cũng nhờ ơn gia hộ của Ngài mà nó bận rộn liên miên không có ngày rảnh rỗi. Cả 2 vợ chồng nó đều mạnh khỏe và chúng nó thường hay bảo với những người chung quanh rằng: “Ơn ấy là nhờ Đức Địa Tạng vậy”.

Ngày 24 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 58
(1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 18

ĐỨA CHÁU DỨT MẶC TẢ LÓT

(Câu chuyện của Bà T 59 tuổi ở làng Thi Điền,
phố Matsudo)

Thông thường trẻ con cho đến 2 tuổi là không còn mặc tả nữa, thế nhưng cháu của tôi đến 4 tuổi mà nó chưa chịu bỏ tả.

Ngày 19 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) Bà O cùng với một nhóm người tổ chức đi tham bái Đức Địa Tạng. Ở Matsudo có bà cụ tên K có chỉ cho biết là: Nếu ai có điều gì khôn khó thì hãy viết lời nguyện ấy vào giấy và bên cạnh Ngài Đức Địa Tạng có một cái hộp đựng những lời nguyện này. Hãy bỏ vào đó. Riêng tôi cũng đã cầu nguyện cho con mình thi đậu, đồng thời tôi đã dùng giấy của văn phòng viết lời cầu nguyện để bỏ vào. Tôi cũng đã nghe về những câu chuyện cầu nguyện thi đậu này và cũng đã hiểu rõ như thế, nhưng tôi đã viết: “Con có đứa cháu tên M ở phố Xuất Vân đã 4 tuổi mà không chịu bỏ tả, thật là

khôn đốn. Con xin Ngài gia ân làm sao cho đứa cháu của con nó bỏ tả“.

Việc này sau khi về nhà, tôi đã điện thoại nói cho con gái của tôi biết. Vào tối ngày 21 tháng 4 đứa con gái gọi lại cho tôi như khoe khoang rằng: Khi xem con trẻ đi tiểu thì thấy nó không còn mặc tả nữa. Từ ngày đó trở đi nó không còn dùng đến tả lót nữa và mãi mãi không bao giờ dùng đến. Đó là điều ai cũng ngạc nhiên. Rồi tôi vừa cười vừa bảo con gái: “Đó là nhờ Bà cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng đó và chính Ngài đã gia hộ cho, chứ không phải ai khác đâu“. Đây chính là sự thật mà tôi đã nói cho con gái của tôi nghe như thế.

Lần đầu tiên khi tôi đi tham bái Đức Địa Tạng, máy lạnh của xe Bus để hơi nhiều, nên cửa sổ của xe bị mở ra đóng lại nhiều lần. Tuy vậy, mãi cho đến khi về tận Matsudo, máy lạnh vẫn không hề hấn gì. Quả là điều lạ.

Riêng tôi không có gì để nghi ngờ về sự linh nghiệm của Đức Địa Tạng không có đâu.

Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 58
(1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 19

CHỮA LÀNH BỊNH HUYẾT ÁP THẤP

(Câu chuyện của người đàn bà tên I
ở làng Tân Đình, phố Matsudo)

Hàng ngày tôi luôn bị huyết áp thấp. Mỗi buổi sáng muốn ngồi dậy khỏi giường là một điều thật khó khăn vô cùng.

Tôi đã được Bà O dẫn cho đi tham bái Ngài Địa Tạng. Tôi cũng được nghe bảo rằng: “Nên đến ở văn phòng của Đức Địa Tạng để xin giấy, rồi viết tên họ địa chỉ vào, đồng thời bỏ 500 hay 1000 Yen vào bao thư để cúng vào đó và mình sẽ nhận lại được một chiếc khăn. Chiếc khăn ấy chính mỗi người phải tự cầu nguyện để Đức Địa Tạng cho hồn vào, rồi mang về lại nhà”.

Tôi đã một lòng cầu nguyện Đức Địa Tạng nơi cái khăn này và sau đó mang về lại nhà. Đầu tiên tôi lấy khăn ấy cho vào Ofuro và đưa cao lên khỏi mặt nước và dùng khăn ấy để lau thân mình. Sau đó dùng

xà-phòng để giặt khăn cho sạch một cách trịnh trọng và tôi cho vào máy giặt sấy cho khô, sau đó phơi lên trên dây.

Từ đó về sau, mỗi buổi sáng thức dậy dễ dàng hơn và thân thể trở nên nhẹ nhàng khỏe khoắn.

Bây giờ huyết áp đã trở lại bình thường. Thật là cảm tạ Ngài.

Nam mô Thủ Vô Địa Tạng Đại Bồ Tát.

Ngày 23 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 20

VỀ NHỮNG SỰ THỂ NGHIỆM

Về việc giúp đỡ, gia hộ, cứu khổ của Ngài Địa Tạng có nhiều người đã đón nhận được và sau đây là những ví dụ qua những việc thể nghiệm đó. Dưới đây là những câu chuyện của những người hiện sống ở làng Tây Vĩ, phố Matsudo.

- 1- Bà H 74 tuổi:
Bệnh đau lưng được chữa khỏi.
- 2- Bà I 73 tuổi:
Chân phải và bệnh đau đầu được chữa khỏi.
- 3- Bà H 63 tuổi:
Con dao không bỏ vào bọc được và sau khi tham bái Ngài Địa Tạng, hôm sau lại bỏ vào được.
- 4- Bà M 70 tuổi:
Chữa lành bệnh đau chân.

- 5- Bà M 70 tuổi:
Chữa lành bệnh đau chân.
- 6- Bà I 73 tuổi:
Chữa lành bệnh đau chân.
- 7- Bà Y 67 tuổi:
Đầu gối ứ nước đã được chữa lành.
- 8- Bà K. :
Chân phải được chữa lành.

9- Người con trai 18 tuổi ở làng Thi Điền, phố Matsudo cũng được lành bệnh. Người này vào năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) được 16 tuổi, lúc chơi Dã Cầu bị tẹo chân và đã được người cha dẫn đi lễ bái một lần, cái chân đã trở lại như cũ.

CÂU CHUYỆN SỐ 21

BỊNH TRĨ ĐAU ĐÓN VÔ CÙNG ĐÃ ĐƯỢC THOÁT KHỎI

(Câu chuyện của người đàn ông tên I. 46 tuổi,
ở làng Hoang Điền,phố Fukayama)

Từ khi con người biết sử dụng đến lửa, thì có sự phân biệt đối với các loài sanh vật khác. Những mãnh lực của thiên nhiên như mưa gió, động đất, cháy rừng v.v... và những việc này vẫn liên hệ đến thời đại văn minh ngày nay của chúng ta. Ví dụ như những cơn bão lớn đã thổi vào đất nước Nhật Bản chúng ta và đã tàn phá không biết bao nhiêu thứ. Rồi việc tượng trưng cho văn minh ngày nay là vị trí hiện tại của khoa học, có trình độ nắm bắt, tiên đoán một cách quy mô, mà những việc này nước ta đang trực diện với những sự thay đổi của Thái Bình Dương phủ lên nước ta, đây không còn là những trạng thái của sự tưởng tượng nữa. Con người ngày xưa vốn ăn lông ở lỗ, chẳng có kỹ thuật nào. Con người cũng sống như những sinh vật khác, yên ổn ở trong núi, sống với

sông, vói biển và những bệnh tật cũng ít đi là do sự cầu nguyện và cúng tế thần linh, nhằm cho trong gia đình được bình an, không bệnh khổ, không bị hỏa hoạn v.v... Tổ tiên của chúng ta cũng là những người sống nghề canh tác, đã tin tưởng rất nhiều tín ngưỡng khác nhau là những Thần Xã cũng như Chùa thờ Phật còn sót lại không phải là ít.

Tôi là một người sống sau giữa thời kỳ 40 (sau 1940) và gần đây việc ghép ráp da thịt lại tăng nhanh, có một ít khoảng cách thay đổi. Cái lưng đã tròn lại, đầu tóc ít đi, tuổi thọ càng ngày càng giảm và da dễ thay đổi. Tôi nghĩ rằng chỉ một đêm thôi, ngày xưa người ta có thể thay đổi được, còn ngày nay cả năm vẫn còn mệt mỏi. Cái già ngày xưa không cảm thấy, còn bây giờ lại cận kề. Khi trao đổi với những người cùng trang lứa trong sinh hoạt hàng ngày thì chính mình cũng đã quên đi thuở còn thơ dại cũng như lúc thanh niên và những niềm vui tuổi thơ ấy đã trôi qua mất rồi. Đổi lại chỉ thấy bệnh thần kinh, bệnh đau bao tử, bệnh huyết áp cao hay huyết áp thấp. Lại còn nghe thêm về những người thân đã ra đi vì ung thư càng ngày càng nhiều. Riêng tôi từ 5 năm về trước đã bị khốn khổ về bệnh trĩ không ít. Căn bệnh này nếu sau khi làm việc nặng, hay dồn ép công việc lao động trong mùa lạnh thì sẽ bị phát bệnh ngay. Cứ 2 năm tôi bị một lần khổ sở như thế. Vì chấp nhứt, nên tôi cũng không nói rõ việc này cho ai nghe, mà thật ra hoàn toàn cũng khó thổ lộ về những hành vi này cho rõ rệt. Đã có nhiều người dẫn thân mình tới bệnh viện để

chữa trị không ngừng nghỉ. Riêng tôi sau khi chữa trị bằng ngoại khoa ở các bệnh viện tại Fuchù hết rồi lại đi khám ở bệnh viện tổng quát ở Fukuyama chỉ nhằm gia tăng sự khổ sở mà thôi. Nỗi đau đớn ấy khi gặp phải đã chẳng có hiệu quả gì chữa trị. Cứ sau 1 lần đại tiện, nỗi đau đớn ấy khổ sở kéo dài cả 10 ngày mà cho đến hôm nay tôi cũng không thể nào quên được.

Vào lúc ấy có người quen cho biết rằng: “Xin vui lòng lắng nghe lời tôi nói có tốt chăng? Hãy nên đến tham bái Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù một lần. Ở nơi ấy nhiều người đã nhận được sự gia hộ, mà những bệnh không chữa trị ở ngoài được, ở đó lại chữa được”.

Bây giờ phải tin bên nào đây khi mà tôi thuộc căn bệnh nan y và chỉ thuần tin vào lý tưởng của vật chất. Nhưng khi nghĩ đến việc tại sao người ta xây dựng nên Thần Xã, Phật điện và những vị Bồ Tôn, mà với khả năng của y khoa ngày nay còn không chữa được, huống chi làm sao tại đó có thể chữa lành là điều mà tôi nửa tin nửa không.

Vào mùa Đông năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) từ làng Tân Thị, quận Hoang Phẩm vợ tôi đã chở tôi đi tham bái Đức Địa Tạng và trên đường về cái lưng của tôi được chêm vào một cái mền bằng lông thật ấm áp. Tôi hướng qua vợ và bảo rằng: “Hãy xem! Tại sao như vậy? cái mông cảm thấy như ấm hẳn lên”. Vợ tôi bảo: “Điều ấy quá tốt phải không? Tôi đã xin cho ông đó! Đây là nhờ Đức Địa Tạng gia hộ chứ không có gì khác cả”. Đến ngày hôm sau tôi không cần phải đến

trước công bệnh viện nữa. Kể từ đó bệnh trĩ của tôi hầu như không còn tái phát nữa. Trong hiện tại lòng tôi đầy ấp cả niềm tri ân. Thật là bất khả tư nghì. Để chứng minh cho việc chữa khỏi bệnh này là do việc đi tham bái, còn đứng về luận chứng của khoa học thì hoàn toàn không có, mà dưới mắt tôi Đức Địa Tạng thật là bất khả tư nghì. Tuy rằng tôi không thấy Ngài được, mà tôi phải tin rằng sự chữa trị ấy là nhờ Ngài gia hộ. Điều này cũng có thể hỏi lại rằng: Tại sao chỉ có con người là một trong những sinh vật lại tìm ra được văn minh và chờ đợi nơi khoa học, cũng là một sự nghi vấn chẳng? Từ đó về sau tôi đã có nhiều lần đi tham bái Đức Địa Tạng. Từ cổ trở lên Ngài không có đầu và vì lý do gì như vậy, tôi xót thương và cảm động cho Ngài Đức Địa Tạng, nên tôi đã lấy khăn mùi-xoa lau vào phía bên trên nhiều lần như thế. Trong miệng lại lầm bầm: “Kính bạch Ngài Đức Địa Tạng! Ngài đã cứu con khỏi bệnh khổ. Thật con vô cùng tạ ơn Ngài đã gia hộ“. Điều này tôi đã lặp đi lặp lại nhiều lần như thế. Chung quanh chỗ thờ có vô số lá cờ, phướn tung bay trước gió. Tôi đã ngưỡng mặt lên để nói: “Những người ở những nơi khác cũng được Ngài Đức Địa Tạng cứu khổ cho rồi“. Những điều này vẫn còn nằm lại trong tâm khảm của tôi từ ngày hôm qua cho đến ngày nay khi nhớ lại.

Những ngày qua, tôi đã đi tham bái nhiều lần và từ những lần đầu đi tham lễ tôi đã so sánh với ngày nay đã có đầy đủ nơi thờ tự Ngài, chỗ nghỉ chân của những người đến lễ, văn phòng, nơi bán đồ kỷ niệm,

quán ăn, rồi cả một bãi đậu xe rộng rãi và khuôn viên Chùa cũng thật là to lớn. Con đường tham bái cũng có cảm cở. Người tham bái quá đông đã thuê mướn nhiều xe Bus đến từ những quận huyện khác. Hầu như mọi việc đã thay đổi quá nhiều, tôi thật kinh hãi. Tôi cũng đã được nghe nhiều câu chuyện linh ứng của Ngài Đức Địa Tạng đã gia hộ, những người bị bệnh khổ hay tinh thần bị khốn đốn, khi đến với Ngài, nhiều người đã được gia hộ. Những người như thế đối với Đức Địa Tạng này dầu cho đến bao giờ họ vẫn tin rằng đây là sức mạnh của Ngài Đức Địa Tạng đã mang đến để cứu khổ cho muôn loài. Tôi vốn mang một niệm tri ân Ngài, nên đã viết một đoạn như trên để tường thuật lại.

Ngày 14 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 22

TÔI ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI BỆNH THẦN KINH VÀ CHÔNG TÔI BỊ LAO PHÔI CÙNG VIỆC NGHIÊN RƯỢU ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của Bà O 64 tuổi,
ở phố Thảo Tân, huyện Tư Hạ)

Vào năm tôi 35 tuổi đã bị đau thần kinh mà bệnh này kéo dài mãi cho đến 25 năm sau như thế. Đặc biệt là mùa Xuân và mùa Thu, khi khí hậu biến đổi thì lại càng khốn khổ hơn. Hơi thở khó khăn, nhất là khi nằm nghiêng, cả đêm phải thức giấc bao nhiêu lần như vậy.

Vào gần cuối đông năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) tôi bị trúng gió và đau đớn khổ sở vô cùng, tôi nghe được có người nói rằng chỉ cần một lần đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu ở Fuchù sẽ được chữa khỏi. Vì vậy tôi đã đi cùng với bà Y là người đã quen đường sá, cùng đi đến đó để tham bái. Bà này đã đến

đó 3 lần rồi. Riêng tôi sau khi đi lần thứ nhất thật là tuyệt vời, bình thân kinh không còn hành hạ nữa. Cả mùa Xuân và mùa Thu trong năm đó không bị hành hạ bởi một cơn đau nào. Mãi cho đến bây giờ đã sau 5 năm không có một cơn đau nào lai vãng cả. Tôi đã được thoát khỏi cảnh khổ sở triền miên kia. Thật là cảm động. Cho nên từ đó về sau mỗi năm tôi đều đi tham lễ mãi từ 3 đến 4 lần không thiếu một lần nào. Tôi đã cùng với những tín giả ở huyện Tư Hạ cúng vào đây một lư hương lớn, ngoài ra cũng đã phụng nạp cây đèn đỏ thật to. Vì có nhiều người cùng cúng dường, nên tên của mọi người được khắc chung vào cây đèn và lư hương và được để ngay chính giữa nơi thờ Ngài Đức Địa Tạng.

Chồng tôi 3 năm về trước bị lao phổi, nên phải vào bệnh viện. Khi chụp hình phổi, được biết rằng phổi bị nám cháy. Không còn cách nào để trị liệu nữa và Bác Sĩ cũng đã bó tay không giúp được gì. Nghe như vậy nên tôi quá *sốc* và sáng sớm hôm sau vội vàng lên xe điện đến Fuchù để tham bái. Nguyên nhân ông chồng tôi rất thích rượu khi uống, cả 2 tiếng đồng hồ không nghỉ. Cả nhà đều khổ tâm về việc này, nên lần đầu tiên tôi đã cầu nguyện Ngài Đức Địa Tạng giúp cho ông bỏ uống rượu và một lòng cầu nguyện như sau: “Nếu không bỏ rượu được thì chết còn hơn“. Còn bệnh nếu khá hơn được thì mong Ngài cứu độ cho. Sau khi cầu nguyện độ 2, 3 ngày, tự nhiên những cơn ho của chồng tôi lại hết. Tôi lấy trong túi gạo đã nhận được nơi thờ Ngài Đức Địa Tạng 3 hạt gạo sống bỏ

vào miệng của ông nhà tôi. Ngay cả ông chồng tôi cũng không tin tưởng gì mấy nơi Ngài Đức Địa Tạng, nhưng lúc ấy ông cũng không phản đối và thay vì không hút thuốc như thường lệ, ông đã cho những hạt gạo ấy vào miệng để nhai. Đoạn tôi lấy khăn lau có nhập hồn đem đắp lên ngực của ông. Sau đó 10 ngày lại đi chụp hình phổi nữa thì kỳ lạ thay, thấy phổi không còn vết nám đen kia. Bác Sĩ cũng bảo rằng: Đây là việc thật là bất khả tư nghì. Sau khi ở bệnh viện một tháng, ông chồng tôi về lại nhà. Từ đó không còn say sưa nữa, vì một giọt rượu cũng chẳng thấm vào môi. Tôi quá vui mừng xúc động, vì nhờ lực gia hộ của Ngài Đức Địa Tạng, nên ngoài sự cảm tạ ra không còn gì khác hơn được nữa.

Sau khi từ bệnh viện về nhà, ông chồng tôi đã cùng tôi đi đến tham bái Ngài Đức Địa Tạng. Khi vào bệnh viện chồng tôi phải lê đôi chân từng bước và với chân ấy đã lê bước đi để leo lên dốc nơi thờ Ngài. Đến lúc tham bái xong, xuống dốc thì cái chân tự nhiên nhẹ hẫng đi và đã trở lại cái chân bình thường của ngày nào. Đây cũng là việc bất khả tư nghì. Tôi đã cho gạo nhận được cho con cái mình và cũng đã phát những hạt gạo ấy cho những người bị bệnh ở quanh nhà. Vì được sự gia hộ của Ngài Đức Địa Tạng nên ai ai cũng vui mừng hơn hờ. Tuy khi lễ bái không thấy mặt và tóc của Ngài, nhưng lạ thay vào đêm 16 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) ở trong giấc mộng tôi đã thấy Ngài. Lúc ấy tôi đã không hay biết Đức Địa Tạng đã được di dời đến chỗ mới, nhưng lại thấy Ngài được

thờ ngay trước cửa đi vào. Rồi Ngài hướng dẫn cho tôi đi vào chánh điện. Sau khi thấy giấc mộng như vậy, tôi nghiệm thấy giống như chỗ mà tôi đã đi lễ bái. Vì theo giấc mộng ấy mà tôi đã thấy thì bà S cũng đã cho biết rằng ngày đó là ngày di dời Ngài đến chỗ mới này.

Vào ngày mồng 6 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) cùng với những người đã nhận ơn gia hộ ở phố Thảo Tân đã cúng vào đây một cây đèn đồ lớn và ngày ấy có 2 sợi vải màu hồng và trắng đã được cột chung quanh cây đèn để nối kết lại với cây trụ cột trong chánh điện nơi thờ Ngài. Sau khi Thầy trụ trì của Chùa nọ đọc kinh xong thì sợi vải ấy đã rơi xuống, tôi đã xin đem về cho con dâu của mình đang có thai, phòng khi sinh con có thể nịt vào bụng. Vào ngày 23 tháng 10 năm ấy con dâu đã sinh được một đứa cháu gái. Tuy rằng sớm hơn dự định 10 ngày, nhưng con dâu sinh lần đầu lúc nó 32 tuổi, cả mẹ con đều được vuông tròn.

Những việc bất khả tư nghì như thế xảy ra liên tục, tôi cũng như gia đình mình đã nhận được rất nhiều công đức nơi Ngài Địa Tạng.

Con xin chân thành tạ lễ Ngài.

Kính nguyện

Ngày 18 tháng 12 năm Chiêu Hòa thứ 57
(1981)

CÂU CHUYỆN SỐ 23

SUNG CỘT SÓNG XƯƠNG SÓNG, SAU KHI MỒ ĐƯỢC TỐT HƠN

(Câu chuyện của ông N, ở Thảo Hộ,
phố Fukuyama)

Vào ngày mùng 5 tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tôi đã được người bạn dẫn cho đi tham bái Đức Địa Tạng. Mãi cho đến bây giờ, tháng nào tôi cũng đi lễ. Từ ngày mùng 5 trở đi ngày nào cũng đổ tuyết lớn và mưa suốt trong 33 ngày như vậy, nên cái chân của tôi cứ lướt tuyết mà đi, thật nhẹ nhàng. Thật là cảm động.

Cho đến khi lần đầu tiên đi tham bái Ngài, mỗi ngày tôi đều dùng Taxi để ghé qua bệnh viện. Lúc ấy tôi không để ý nhưng cũng có người cùng đi chung đến đó và từ nhà gare Fuchū đã lợi bộ vào để đi tham lễ. Lúc về cũng lại lợi bộ đến nhà gare. Rồi từ gare Fukuyama đến làng Thảo Hộ, tôi cũng đi bộ nốt. Cùng đi với tôi có Bà hàng xóm khen rằng: Sao tôi đi nhanh quá vậy. Việc này cả 2 tháng trước đó, tôi đã chẳng lợi được bước nào cả. Ngày hôm sau tôi thấy

chẳng có chuyện gì xảy ra và cả tháng sau, mỗi ngày tôi đều lợi bộ như vậy và chính mình tự lo cho mình, thật là bất khả tư nghi.

Sau đó bị đau thần kinh cột xương sống và phải làm giải phẫu. Trong khi mổ tôi đã niệm chú: Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha trong vô thức.

Sau đó được nghe Bác Sĩ bảo rằng đã cắt dây thần kinh nơi chân để nối vào, nhưng tôi nào có biết và cũng đã chẳng tỏ ra lo lắng gì. Trong hiện tại thấy không sao cả, nên vẫn được đi tham bái mỗi tháng. Từ đó về sau cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, tôi đã leo lên dốc được và chuyên tâm cầu nguyện nơi Ngài. Tôi đã nói chuyện với ông K, ông M và ông S thì ai cũng cho rằng: Đây là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng, nên tôi rất vui mừng.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha và tôi đã trải qua những ngày sinh hoạt mạnh mẽ như thế.

Ngày 20 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 24

SỰ VÃNG SANH TUYỆT VỜI CỦA NGƯỜI MẸ

(Câu chuyện của người đàn ông 48 tuổi ở Fuchù)

Mẹ tôi đã sớm khổ nhọc từ lúc tuổi thơ. Thế nhưng khi chúng tôi trưởng thành thì bà đã chẳng để lộ vẻ gì cực khổ cho chúng tôi thấy. Bà là một tín đồ Phật Giáo thuần thành. Những việc bất bình hay những chuyện giận giữ v.v... Bà không bao giờ lưu lại nơi tâm. Tôi thường hay nghe những người ở gần nhà bảo rằng: Bà thật là một Phật Tử chân chánh. Bà cũng là thành viên của Hội Phật Giáo tại Fuchù, đang sinh hoạt tại đó. Những lúc về già bất cứ nơi Chùa nào có thuyết pháp bà đều đến đó để nghe giảng, lắng nghe rồi ghi âm lại. Lúc về lại nhà mở ra để chú tâm nghe một lần nữa. Những bạn đồng liêu hay những người cùng đi Bác Sĩ, nghe đến lòng tin sâu sắc của mẹ tôi như thế, nên rất cảm động. Biết rằng mẹ tôi bị khổ sở về cái chân bị đau. Vào đúng lúc ấy Đức Địa Tạng mới vừa khai quật lên, được tôn

kính vô cùng và trong những người đi tham bái ấy có rất nhiều người được chữa trị. Ở gần nơi thờ Đức Địa Tạng kia má tôi có quen biết một gia đình và mỗi tuần tôi đều đẩy xe cho bà mẹ tôi leo lên dốc và để xe ấy ngoài vườn nhà kia, đoạn đi vào tham bái Đức Địa Tạng. Lúc trở về cũng dừng nghỉ tại nhà ấy. Khi nói chuyện với gia đình ấy Bà rất vui vẻ.

Có một ngày vào Thu, cũng như mọi khi, tôi đẩy xe của bà lên dốc và khi đã lên được ở trên rồi, cái gì đó kêu lên một tiếng lớn chạy suốt trong thân thể và bà cảm nhận như đã nhận được linh khí. Sau đó tôi để bà ngồi yên nơi đòi thờ Ngài Đức Địa Tạng. Rồi cả thân bà đều mát rượi, một cảm giác khó nói và mẹ tôi có nói cho nghe rằng: Đó là một cảnh giới đặc thù chỉ có tạ ơn mà thôi.

Vào ngày 20 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) muốn thay đổi không khí để đi ra ngoài, mẹ tôi đã bảo vợ tôi rằng: Hãy dẹp mền đi, còn nệm thì nên để nguyên như vậy. Dọc đường cảm thấy không khỏe và bảo đưa lại nhà. Lúc ấy vợ tôi đang lau dọn ở tầng 2 nơi nhà tắm, vừa khi bước xuống lầu thì đã thấy mẹ tôi từ ngoài vào, nằm ngay lên nệm và tắt thở. Hầu như chẳng thấy trạng thái nào khổ tâm cả. Lúc chết gương mặt của bà cũng thanh thản như lúc còn sống. Cả nhà ai cũng chẳng biết, đây là một sự vãng sanh thật hy hữu. Ngày ấy cũng là ngày sinh nhật lần thứ 80 của má tôi. Tóc không một sợi rối và mình đang mặc áo Kimono. Hai tay chấp lại và hướng về tượng Phật. Đây chính là bệnh tim của má mà sau khi chết

toàn thể gia đình mới rõ biết. Chúng tôi dọn dẹp gọn lại mọi đồ đạc của má và mọi việc bà đã viết di chúc sẵn sàng rồi. Những người bên hàng xóm luôn tán thán rằng: Đây là sự vãng sanh rất tuyệt hảo. Má tôi cả một thời gian dài dốc hết lòng tin vào Phật Pháp và đã tin tưởng nơi Ngài Đức Địa Tạng chí thành, nên tôi nghĩ rằng mới được vãng sanh một cách an lạc như vậy.

Kính nguyện
Ngày 31 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 25

BỊNH SƯNG TUYẾN GIÁP TRẠNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của Bà K 63 tuổi, ở phố Tam Thử)

Câu chuyện xảy ra vào khoảng tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 55 (1979) tôi bị sung phía cổ bên mặt và dẫn lên đến mặt của mình thật khó thở và khốn khổ vô cùng. Lúc đó có vị Bác Sĩ quen biết đến từ bệnh viện Đại Học Hiroshima, nên nhờ khám và chữa theo phương pháp ngoại y dùm. Sau khi khám rồi, ông Bác Sĩ bảo là phải mổ gấp, nên đã vào bệnh viện 2, 3 lần như thế. Quý vị Bác Sĩ khác xem lại, cũng đều bảo như thế và có ông còn đến ngay phòng trong bệnh viện để khuyên nhiều lần nữa.

Vừa đúng lúc ấy tôi có nghe được những câu chuyện về Đức Địa Tạng không có đầu ở Fuchū, nên đã đi tham bái và cố gắng cầu nguyện cho tuyến giáp trạng của mình được mau lành.

Đồng thời thỉnh thoảng tôi vẫn đi Hiroshima để bàn luận về việc giải phẫu này. Nếu trường hợp cái cổ

bị cứng lại, mà không thể có cách nào khác hơn, thì phải chịu mổ thôi. Việc đi tham bái Ngài Địa Tạng tôi vẫn tiếp tục không sót lần nào, nên tự nhiên thấy khỏe hẳn, nên không cần mổ nữa. Đây chính là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng và con xin thành thật tạ ơn Ngài thật sâu xa trong niềm cảm tạ.

Kính nguyện

Ngày mùng 3 tháng Giêng năm Chiêu
Hòa thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 26

BỆNH ĐAU TÊ DA MẶT ĐƯỢC NHẸ HƠN

(Câu chuyện của Bà I 72 tuổi,
ở làng Ngọc Đảo, huyện Sáng Phú)

Vào ngày 26 tháng 12 năm Chiêu Hòa thứ 55 (1979) trong khi tôi nằm ngủ bị trúng gió, bị nóng lạnh liên tục nên tôi đã lấy khăn nhúng nước lạnh và đắp lên trên trán. Đêm đó tôi đã thức giấc không biết bao nhiêu lần và khăn ấy cũng đã bị rút lên rút xuống nhiều lần, đồng thời tôi cũng đã nhúng thay đổi nước lạnh nhiều lần. Có lẽ đó là nguyên nhân đưa đến sự khốn đốn để cho cái mặt bị lệch đi. Sau khi đi Bác Sĩ chẩn đoán thì đây là loại bệnh tê da mặt.

Mặc dầu muốn viết cho chữ nằm ngay thẳng, nhưng lúc nào cũng bị nghiêng về phía mặt. Khi đi ra đường cũng thế, thường hay chạy ra ở giữa, hay ép sát vào tay phải của người đi bộ. Tôi đã bị khốn đốn trong nhiều ngày liên tục như vậy. Trong thời gian nửa năm, tôi đã thay đổi Bác Sĩ không biết bao nhiêu

lần. Ngoài ra cũng còn chạy điện nữa, thế nhưng sắc điện càng ngày càng tệ và càng nóng nảy hơn.

Sau đó vào bệnh viện Sáng Phu để kiểm tra thì được biết bị viêm màng nhĩ và cần phải mổ. Kết quả của việc kiểm tra của toàn thân thể thì thấy thêm được bệnh tiểu đường, những bệnh này cần phải trị liệu trước. Tiếp đó tôi bị mô bệnh viêm màng nhĩ và theo Bác Sĩ nói rằng: Vào mùa Xuân năm sau sẽ đỡ đi.

Gia đình của tôi, trên cả 100 năm nay làm nghề buôn bán những đồ kỷ niệm cao cấp. Từ phố Fukuyama có bà T chủ tiệm giày đã đến thăm tôi, đó là ngày 31 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) vì bà T cần dùng đồ ở tiệm tôi nên đã đến và khi nhìn thấy mặt mày của tôi bà ta đăm lo và cho biết rằng ở Fuchù có Đức Địa Tạng không có đầu, Ngài đã lắng nghe rất nhiều lời cầu nguyện và kể từ hôm ấy, tôi luôn hướng về Ngài Địa Tạng lễ lễ bái, tiếp theo tôi nằm mơ được thấy Ngài, con mắt Ngài nhấp nháy, vẻ mặt rất đẹp và Ngài đã lấy 2 tay để sờ vào mặt của tôi.

Khi mở mắt ra thì cảm nhận được cái lỗ tai viêm bị mổ không còn nhức nữa và gương mặt của tôi từ từ thay đổi ít nhiều. Khi đi Bác Sĩ thì được bảo rằng: “Bà I là người thật tôi nghiệp, nhưng thật là kinh khiếp khi được thay đổi như vậy“. Khi nghe thế, tôi cứ nghĩ là bệnh sẽ nặng hơn hay sao đây, nên mới tìm hiểu trong sự lo lắng. Được bảo rằng: Đã lành rồi. Rồi tôi được hỏi rằng: Có phải bà đang đi theo con đường của Tôn Giáo phải không? Có lẽ Ngài Địa Tạng không có đầu kia đã nghe lời kêu cứu của bà mà gia hộ cho đó. Đầu

tôi lúc ấy như muốn vỡ ra, nhưng cũng cảm thấy nhẹ hẳn đi.

Vào ngày mùng 5 tháng 10 tôi đã cùng với chồng tôi đi đến Đức Địa Tạng không có đầu ở Fuchù để tham bái. Chúng tôi đã nhờ Bà S ở văn phòng lo treo dùm một lá phướn tại đó, rồi trở về nhà.

Đến ngày mùng 5 tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) vì đứa cháu đang thi vào Đại Học, nên tôi đến Ngài để tham bái cầu nguyện. Ở nhà tôi cũng đã nhất tâm cầu nguyện Ngài, nên vào đầu tháng 3 tôi đã 2 lần nằm mơ thấy dáng Ngài Địa Tạng. Trong hồ của nhà tôi có độ 50 con cá kiểng và trong giấc mộng tôi thấy rằng con cá ra khỏi hồ, còn tôi thì vào ngồi trong con cá đó. Lúc đó ngược lên nhìn cái nhà 2 tầng và khi nhà mở cửa ra thì thấy hình đứa cháu nơi ấy và tiếp đó là Đức Địa Tạng hiện ra.

Sau đó Đức Địa Tạng đi từ lầu 2 trở xuống và bước ra hồ và lấy cần câu cổ tôi, trong khi tôi đang ngồi trong bụng cá. Sau đó thì không còn thấy bóng dáng Ngài đâu nữa cả. Còn đứa cháu của tôi đã thi đậu vào Đại Học.

Năm nay tôi đã thấy Ngài lần thứ 3 trong giấc mộng. Ngài đã hiện ra để giúp cho người giúp việc nhà của tôi. Sau khi thắp đèn cầy và đốt nhang và trở lại thì Ngài Đức Địa Tạng hiện ra, những người ở chung quanh xóm tiếp tục xuất hiện rất nhiều. Từ phía sau cửa nhà đến phía trước cả 20 thước, dẫn ra đến đường và sau đó không còn thấy bóng của Ngài nữa. Lần thứ 3 tôi thấy hình ảnh của Ngài thật tròn trịa và

dễ thương, con mắt chớp nháy và hình dáng của Ngài thật là tuyệt vời. Tay của Ngài vẫy gọi và Ngài mặc áo Kimono màu nâu, trên tay ấy tôi không nhìn thấy Ngài cầm tích trượng. Trong giấc mộng tôi thấy tay Ngài xoa dịu nơi chỗ đau của mình, nên cảm thấy thật là khỏe khoắn. Sau khi mở mắt ra tự nhiên có cảm giác sờ sợ.

Trong thời gian này trong khi chẩn đoán lại thì bệnh viêm màng nhĩ đã hoàn toàn hết hẳn.

Lần thứ 2 khi đi tham bái Ngài Đức Địa Tạng tôi đã cúng vào đó một hộp nhang nặng 3 kilô. Khi leo lên thang dốc để đến Ngài, vì cái chân của ông nhà tôi không tốt lắm, nên phía sau lưng có một bà già lấy nhang mang dùm cho tôi. Đồ nặng như thế mà cũng muốn mang theo với thân hình bệnh hoạn như vậy, tôi cũng chẳng có cách nào hơn, nên cũng mang đi và hầu như cũng chẳng thấy nặng nhọc là gì, nên đã leo lên dốc một cách bình thản. Chồng tôi cũng rất ngạc nhiên và cho đây là điều bất khả tư nghì.

Từ đó về sau tôi thỉnh thoảng vẫn đi tham bái Ngài. Khi đi lễ ngoài tiền ra chẳng biết cúng cái gì và khi trở về tôi thường nhận được 2 đến 30 cái khăn để mang về. Đến cuối tháng, tặng cho những người khách hàng và bảo rằng: Đây là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng. Tuy những người nhận khăn ấy, có người cũng đã lấy khăn nịt vào chân đau và đã được chữa khỏi. Do vậy từ Ngọc Đảo, họ cũng đã thuê 2 chiếc xe Bus để cùng đi tham bái.

Bất cứ gặp ai, tôi cũng đều khuyên họ nên đến tham bái Ngài Địa Tạng.

Cả lòng con tràn ngập sự sung sướng, nên con xin tạ ơn Ngài.

Vô Thủ Địa Tạng Đại Bồ Tát dạng.

Kính nguyện

Ngày 13 tháng 6 năm Chiêu Hòa
thứ 57 (1981)

CÂU CHUYỆN SỐ 27

GẶP NGÀI ĐỊA TẠNG NHIỀU LẦN

(Câu chuyện của ông S 78 tuổi,
ở làng Ngự Điều, huyện Hiroshima)

Vào năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) khi tôi đi tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu, tôi lại thấy được Ngài với dáng dấp thật đẹp. Cái chân của tôi đã bị đau trong nhiều năm khi đi đứng thì đã được hết hẳn, thật là bất khả tư nghị và việc này tôi đã viết lại nơi quyển thứ 7 rồi.

Sau đó mỗi tháng tôi đều đi tham bái Ngài, nhưng hình ảnh đẹp lúc trước không còn đây nữa. Nhưng đến lần thứ 2 khi cầu nguyện một cách chân thành thì hình dung tráng lệ của Ngài lại được hiện ra. Tôi có đưa con gái đi làm dâu ở Kobe và vì bị bệnh đau bao tử nên đã phải nhập viện để mổ. Đó là vào tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) khi mổ rồi lấy kim khâu lại, nhưng vẫn còn thấy đau. Sau đó chụp hình, thấy còn sót lại một vật gì trong ấy: Lần đầu mổ, vì thân thể của nó yếu đuối nên rất nguy hiểm, bị máu ra quá nhiều. Do yếu như vậy, nên phải mổ lại lần thứ

2 thì có vẻ tuyệt vọng. Khi nghe được việc như vậy, tôi liền đi thẳng đến Fuchù và một lòng cầu nguyện. Tôi đã đọc Tâm Kinh chí thành. Và đã đọc Tâm Kinh đến lần thứ mấy thì không rõ, tôi lại thấy Đức Địa Tạng hiện ra nơi thờ Ngài. Lần này cũng như lần trước, Ngài đã hiện thân là một người nữ trông rất đẹp, bằng vóc một thân hình người lớn và đầu tròn thật trang nghiêm. Hình bóng ấy hiện lên trên đá với tay phải cầm tích trượng, tay trái tràng hạt và toàn thân được gội bằng nước. Tôi lạy Ngài và nước mắt lưng tròng. Sau đó thân thể Ngài không còn nữa.

Con gái, tôi được biết rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra, nên khi về nhà đã điện thoại liên cho con gái tôi để nói lại việc ấy và bảo nó hãy an tâm. Lần mô thứ 2 đã thành công. Trong khi tôi thấy Ngài Đức Địa Tạng hiện thân thì con tôi bắt đầu ăn được và càng ngày càng mạnh khỏe hơn. Ngay cả Bác Sĩ cũng nghĩ rằng khó khăn lắm, nhưng thật là việc bất khả tư nghì vậy. Vào khoảng tháng 12 năm rồi nó đã trở lại làm công việc cũ của nó. Thật là một việc khó lường.

Đến lần thứ 3 khi đi tham bái cầu nguyện cho đứa cháu gái, tôi cũng đã gặp Ngài hiện ra. Vì đứa cháu muốn lấy bằng lái xe tải ở phố Tam Nguyên nên đã đi học trường lái tại đó. Tuy rằng lái rất giỏi nhưng lần nào thi cũng bị trượt, rồi đứa cháu gái mới bảo rằng: “Ông ơi! con nghe nói Đức Địa Tạng hay cứu giúp mọi người. Vậy con nhờ ông cầu nguyện dùm con đi“. Do vậy tôi đã sẵn sàng đến tham bái Ngài. Tôi đã một lòng chí tâm cầu nguyện cho đứa cháu gái

và lần thứ 3 Ngài Đức Địa Tạng đã hiện ra. Lần này cũng giống như 2 lần trước tôi nghĩ rằng: “Đứa cháu sẽ không sao cả”.

Lần thi tới chỉ cần 90 điểm là đậu, mà cháu gái tôi đã được 95 điểm là một thành tích thật ưu tú. Vị chánh chủ khảo thi cũng đã khen ngợi hết lời. Câu chuyện này trước sau đã xảy ra vào tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981).

Cái chân của tôi từ đó về sau cũng đã hết đau hẳn. Tại nhà của mình, tôi đã thờ Ngài Đại Sư, Ngài Quan Âm và Ngài Địa Tạng nữa và ngày nào tôi cũng vẫn thường lễ bái tại bàn thờ ở nhà. Chỉ cầu nguyện việc gì quan trọng khi cần đến với Ngài Địa Tạng. Nếu có cầu nguyện liền được gia hộ. Thật là một bậc Bồ Tát vĩ đại.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Nam mô Địa Đức Địa Tạng Đại Bồ Tát

Ngày 18 tháng 2 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 28

TAY TRÁI BỊ ĐAU ĐÃ CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của Bà S 38 tuổi ở phố Fuchù)

Đặc biệt tôi là một con người rất ưa chuyện thần bí và rất thích thú về những chuyện thần thông. Đồng thời cũng lại sợ hãi về những việc này. Đây có thể gọi là cái tâm tốt chăng? Hay là vì sao mà lại biểu hiện mặt trắng nhợt nhạt ấy? Lại nữa, nếu hiện tượng ấy chẳng xuất hiện, thì chính mình đôi khi cũng không nghĩ là điều ấy không thật. Sự xuất hiện của Đức Địa Tạng không đâu khi cầu nguyện là làm việc thích thú như thiêu đốt thân tôi vậy.

Lúc cầu nguyện và mong được khi cầu nguyện và vui thích về việc này khi có sự hiện thân rõ ràng, nhưng thường không có việc gì thì chẳng có ai cầu nguyện chăng? Do vậy mà chẳng thị hiện thì phải rồi.

Tôi đa phần làm nghề vận chuyển hàng hóa. Vào khoảng đầu tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) tay trái của tôi bị đau là lúc nắm cái gì thì nó không chia ngón tay được. Tuy rằng không nặng lắm, nhưng khi

cầm tay lái, tôi cảm thấy lo lắng. Ngón tay trái cũng đã bị sưng lên làm mù và dĩ nhiên tay trái hầu như không sử dụng được gì cả.

Khoảng 1 tháng đau đớn luôn tiếp tục như vậy và đến tháng 7 thì có người thân ở gần Đức Địa Tạng không có đầu kia đã đến tham bái Ngài, lúc trở về lại khỏe mạnh hẳn, sau đó dẫn tôi cùng đi đến đó vào một buổi tối ít người. Đây là niềm hạnh phúc khi tôi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Thay vì nói lời cầu nguyện, cái gì đó đã khiến tôi cọ sát thực tế thì đúng hơn. Một hồi lâu lại về nhà.

Điều xảy ra vào ngày hôm sau cho đến một tháng kế tiếp nữa là khi tôi cầm tay lái, vôn tay trái của mình bị đau, không nắm lái vững vàng được, thế mà ngày ấy trở đi tôi đã chẳng còn thấy đau là gì. Mù trong ngón tay trái cũng đã chảy ra và tôi có cảm giác khi đưa cánh tay trái lên thì không còn đau đớn gì nữa cả.

Tôi nghe một cách ngớ ngẩn về những chuyện lạ mà Ngài Địa Tạng đã cứu giúp cho. Còn chính tôi đã được Đức Địa Tạng gia hộ cứu vớt như thế nào, mà hiện tượng này tôi cũng chẳng rõ biết. Thế nhưng ơn gia hộ ấy tôi đã cảm nhận được. Điều này đã chứng minh qua sự lành bệnh của mình. Từ đó về sau hầu như tôi không cảm thấy bị đau đớn một lần nào nữa cả.

Ngày 15 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 57 (1981)

CÂU CHUYỆN SỐ 29

TRIỂN KHAI SỰ NGHIỆP MỘT CÁCH TUYỆT VỜI

(Câu chuyện của ông H 40 tuổi ở phố Iwakuni)

Vào tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) Đức Địa Tạng không có đầu đã cứu vớt tôi. Tôi đã bị đau bệnh thân kinh lâu năm khôn khổ và bệnh da cũng đã được chữa lành. Sự nghiệp cũng phát triển tốt. Việc này tôi có viết lại nơi quyển thứ 11 rồi.

Tôi buôn bán ở hãng nước đá. Đây chính là Ngài Địa Tạng đã mách bảo cho. Vào tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 58 (1982) tôi buôn bán nghề này cho khắp cả nước mà tự nhiên điện không có, nên cả hãng 40 người phải cho nghỉ, mà mỗi tháng phải trả lương cho họ, thật là khôn khổ, nên tôi đã đến cầu xin nơi Đức Địa Tạng.

Vào một buổi tối ngày 11 tháng 3 tôi đã dùng xe nhà đi từ sáng sớm tại Iwakuni đến nơi thờ Ngài Địa Tạng, giống như vội vã gấp trăm lần, tôi bắt đầu đập lên trên đá chỗ thờ Ngài cả một độ dài 2 đến 30 mét như thế. Trong khi lội lên đá độ 4, 5 mét như vậy và

tôi thấy trong vườn Chùa cũng có vô số đá làm núi giả. Tôi đã đạp lên những hòn đá ấy, nên phía sau chân bị đau. Đầu tiên khi đi 20 vòng thì cảm thấy chân đau, nhưng từ vòng thứ 20 trở đi, lại chẳng thấy cảm giác gì cả. Tôi đã nhập thần vào cảnh giới này rồi. Tôi đi cả trăm lần và đã đạp lên đá 100 lần trong một tiếng rưỡi đồng hồ như thế. Đúng vào giờ Sửu, khoảng 3 giờ khuya, nơi thờ Đức Địa Tạng trên núi đồi, thật là yên tĩnh, thế nhưng tôi cảm thấy có cái gì đó âm áp của Ngài Địa Tạng đã bao phủ toàn thân mình.

Ngày ấy tôi đã trở về Iwakuni vào lúc chạng vạng, tôi đã tiếp nhận được thơ đặt hàng rất nhiều và công việc như vậy lại được tiếp tục. Khổ cảnh ấy đã có chỗ thông suốt rồi.

Vào buổi sáng ngày 22 tháng 3 tôi đi tham bái Ngài Địa Tạng, trong đêm ấy tôi đã thức suốt đêm để giẫm lên đá trong vườn Chùa hàng trăm lần.

Ở nhà tôi mỗi ngày cũng đều cúng tế Đức Địa Tạng và những vị thần khác.

Khi tôi đã nhận được những đơn đặt hàng mới thì tôi đã rõ biết rằng việc này chính là nhờ sự lễ bái Ngài và Ngài đã gia hộ cho. Khi đi trong vườn Chùa tôi thấy dấu X hiện ra trước mắt. Dấu X ấy chính là cách sắp đặt tổ chức chăng? Hay là không được thải dụng nhân viên. ▲ Khi thấy dấu tam giác này chính là thành tích và dấu O là sự lợi ích vậy.

Ở Iwakuni cũng có một xí nghiệp nổi tiếng bị phá sản, còn tôi thì nhờ Ngài Địa Tạng gia hộ nên còn giữ lại được. Đúng vào lúc đó cũng có một hãng khác

của ông S được thành lập và tôi cũng đã có giấy phép đi xây dựng cơ sở khác tại huyện Yamaguchi. Đây là kết quả mà tôi đã nhận được. Thật là cảm động.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày mồng một tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 30

VỢ TÔI ĐÃ VẮNG SANH MỘT CÁCH AN LẠC

(Câu chuyện của ông K 78 tuổi,
ở làng Lại Hộ, phố Fukuyama)

Từ ngày 16 tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 58 (1982) vợ của tôi bị thổ huyết và máu ra mấy lần, khốn đốn vô cùng, nên đã vào nằm trong bệnh viện của thành phố. Thế nhưng bệnh tình dần dần xấu hơn và đến ngày 14 tháng 9 thì bị ung thư lưỡi và bà ta đã về bên kia thế giới ở tuổi 78. Vào năm Chiêu Hòa thứ 57 (1976) đã mổ 2 lần nhưng chẳng sao, đến lần này thì tuổi cao nên sau khi mổ, chẳng thể điều trị được. Cái lưỡi mỗi ngày càng bị làm mù. Bên ngoài miệng lại nổi lên những mụn đen lớn và cứng. Khi ăn phải cho vào lỗ mũi, tiếng nói chỉ phải đoán mới hiểu được, nóng sốt và đầu luôn bị đau, nên rất khổ sở nên tôi luôn cầu Đức Địa Tạng và tôi đã đi tham bái từ ngày mùng 9 tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) cho đến bây giờ là 45 lần tất cả.

Năm nay vào ngày 27 tháng 7 (1982) chỗ mà vợ tôi thường nghỉ ngơi hiện hình Đức Địa Tạng màu vàng chói. Bà nhà tôi cũng nói cho tôi nghe đã gặp Ngài hiện ra nhiều lần và lần này thì vợ tôi yêu cầu tôi và tôi được cùng thấy. Thế nhưng vào mùa Hạ nóng nực mà với thân thể người già thật vô lý, nên vợ tôi cũng chưa đồng ý. Thế nhưng cũng không thể dừng lại, nên vào ngày 30 tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 58 (1982), ngày ấy là một ngày nóng như thiêu đốt của mùa Hạ, tôi bị cái chân đau nhưng cũng phải bắt đầu giảm lên trên đất đá cả trăm lần.

50 lần đầu khi giảm lên đá đất tại chỗ Ngài tôi mong cho mau lành và đến 50 lần sau thì bất khả tư nghĩ, cái chân của tôi không còn đau đốn gì cả. Giống như tôi có thể chạy nhanh được cho hết lần thứ 50 sau cùng. Trở về nhà tôi nói việc này cho con gái nghe thì nó nói rằng: Có thể hôm nay không bị đau.

Thế nhưng ngày sau vẫn không đau và những ngày sau đó nữa không bị đau. Thật là bất khả tư nghĩ.

Nhờ bà vợ mà từ ngày ấy trở đi không còn khổ nữa, hình như vĩnh viễn không còn đau chân, cái đầu cũng không đau nữa. Thật là việc bất khả tư nghĩ. Tôi thật đã được cứu khổ. Từ đó trở đi mỗi ngày 2 lần sáng tối tôi đều hướng về Fuchù để cầu nguyện cả trăm lần cho đến vào giữa tháng 8, bệnh tình của bà càng ngày càng nặng và lưỡi của bà bị ung nhọt mọc lên và tôi đã cầu nguyện Ngài Đức Địa Tạng lần cuối rằng: “Vi là đàn bà, nên xin Ngài nếu có bị chết thì làm sao cho nhan sắc được tươi tốt”. Đúng như lời

nguyện của tôi và vào ngày mồng 4 tháng 9 thì cái lưỡi không còn ra máu nữa. Tự nhiên nhọt lặn đi đâu mất, mọi người trông thấy sắc diện của bà rất đẹp trong 10 ngày như vậy. Lại là việc bất khả tư nghì mà tôi chỉ có thể tạ ơn Ngài mà thôi.

Trong ngày đưa đám, mọi người ở gần nhà đều biết là cái mặt của bà nhà tôi khó coi, ai cũng chẳng muốn nhìn lần cuối, nhưng lạ thay người này bảo cho người kia là cái mặt của bà đã đẹp lại như xưa và mọi người sau khi xem mặt bà, thấy chuyện ấy bất khả tư nghì. Tôi cũng ngạc nhiên khi thấy nhan sắc của vợ mình lúc chết lại tươi đẹp như vậy. Khi bà ấy lâm chung chẳng có một chút khổ sở nào và vui vẻ để vãng sanh.

Tôi đã nhận được sự gia hộ của Ngài Đức Địa Tạng và Ngài đã làm cho bà nhà tôi được an lạc vãng sanh về cực lạc.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Thân và tâm xin rạp xuống trước giọt nước thanh lương khi cứu người thì người sẽ cứu.

Tiên Tạng

Kính nguyện

Ngày 18 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

CÂU CHUYỆN SỐ 31

NĂM MỘNG THẤY NGÀI ĐỊA TẠNG VÀ CÁI CHÂN TRÁI BỊ ĐAU ĐƯỢC LÀNH

(Câu chuyện của ông F 61 tuổi, ở phố Fuchù)

Vào tháng 12 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1974) là năm mà tôi dự định sẽ nghỉ việc và tôi từ 6 năm về trước đã bắt đầu đau cái chân trái thật khó chịu vô cùng. Cho đến mùa thu năm thứ 53 (1975) việc lên xuống cầu thang nhiều lần thật là khốn khổ. Khi đi du lịch, lúc lên xuống xe Bus thật là đau đớn, khó khăn và tôi đã cảm nhận được điều ấy. Có lúc bệnh đau đã làm tôi thức giấc nhiều lần trong đêm. Dầu cho có đi bệnh viện chữa trị nhưng cũng không bớt chút nào, nửa này nửa nọ.

Tôi nhớ lại mùa Xuân tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1976) bà mẹ tôi lúc ấy đã 82 tuổi có bảo rằng: “Hãy đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu kia thử như thế nào?”. Thời gian vẫn trôi qua, nhưng thấy ít

lúc nào thấy hứng thú để đi và cứ tiếp theo những ngày như thế. Thế nhưng lại có một ngày bán tín bán nghi, tôi suy nghĩ là nên đi thử một lần, nên đã lấy xe đạp để đi, xe đạp tôi đã dựng ở dưới đường dốc, rồi leo dốc từng bước từng bước rồi nghỉ, tiếp đó lại leo lên đến nơi thờ Ngài Địa Tạng. Tôi đã chấp 2 tay lại và đã cầu nguyện với cái tâm trống rỗng. Giữa đường xuống dốc vừa suy nghĩ nên bị trượt dốc. Vì có lẽ trước Đức Địa Tạng chỉ có chấp tay và cầu nguyện trong việc vô tâm chăng? Cái đầu gối bị đau có thể quên được, nhưng việc cầu nguyện vô tâm, chỉ có việc chấp 2 tay lại thì không làm sao tôi quên nổi. Tôi đặt lưng ngồi xuống và tôi chẳng thể diễn tả như thế nào cả, tâm tôi tỉnh hẳn, nhẹ nhàng và sau khi nghỉ giải lao, tôi trở về nhà.

Đêm ấy có thể nói là một đêm thật bất khả tư nghĩ, thật không thể tin nổi được. Câu chuyện được biết rằng: Chính Ngài Đức Địa Tạng đã đỡ tôi dậy khi trượt. Bây giờ thì tôi có thể rõ biết được điều ấy và trong giấc mộng kia, tôi cũng đã thấy Ngài Đức Địa Tạng là một điều không thể nghĩ ngờ gì cả.

Phần phía trên, tôi thấy mặt Ngài tròn trịa và có tóc dài trên đầu. Qua hình ảnh ấy tôi thấy Ngài mặc Kimono, Ngài yên lặng và đứng đó.

Đến sáng hôm sau tôi mau mau đến nơi Ngài lễ và tự nhiên thấy con đường dốc kia cũng chẳng khó khăn gì và cũng không thấy chân còn bị đau mấy, nên tôi đã leo lên dốc một cách dễ dàng. Tôi suy nghĩ rằng: “Đức Địa Tạng đã cứu con rồi.... và con xin tạ ơn

Ngài”. Tiếp đó tôi chấp 2 tay lại trong yên lặng để cầu nguyện từ thâm tâm của mình để lễ tạ trong sự thành kính.

Từ ngày ấy cho đến bây giờ, thần kinh nơi chân không còn bị đau nữa, hình như nó biến đi đâu mất. Tôi cảm thấy như đang sống những ngày thật là có ý nghĩa và tràn đầy hạnh phúc.

Sự thể hiện này không thể nói bằng lời hay bằng chân tay được, vì chỉ có thể nói được một phần vụn mà thôi, nên tôi xin ghi lại việc thể nghiệm này. Dầu cho thế nào, nếu giúp được ai đó, là điều tôi luôn nghĩ đến.

Án Ha Ha Ha
Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày mùng 10 tháng 12 năm Chiêu Hòa
thứ 58 (1982)

LỜI CUỐI CỦA QUYỂN THỨ 13

Vào tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 55 (1979) đã phát hành quyển: “Những chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát” quyển thứ 12 và quyển thứ 13 này sau 3 năm mới phát hành được.

Đến quyển số 13 này được gọi là: “Sơn Âm Đặc Tập Số”. Vì số người tham bái Đức Địa Tạng không có đầu càng ngày càng tăng, nên qua sự điều tra của thành phố Fuchù vào năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) cả năm ấy có đến 700.000 người đi tham bái. Từ nửa năm sau của Chiêu Hòa thứ 56 (1980) đến mùa Xuân năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) đặc biệt lấy phố Matsudo làm chuẩn, thuộc địa phương Sơn Âm, thì việc đưa đón người đi của hãng xe Bus du lịch địa phương không dứt, cũng giống như hãng xe Bus của Điện Thiết, mỗi tuần vào ngày nghỉ, cả 15 đến 20 xe Bus loại lớn chở 45 người đến Fuchù. Bên cạnh nơi thờ Đức Địa Tạng quá đông đúc và phức tạp, nhưng vẫn kéo dài dòng người như vậy.

Đây là những người đã nhận được ân gia hộ của Ngài từ chung quanh phố Matsudo. Đây là một kỷ lục. Vào tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 58 (1982) kẻ biên

soạn này đã hiện diện nơi hiện trường cả 3 ngày, đã trực tiếp diện kiến mọi người với 20 câu chuyện linh nghiệm, nên đã viết nên được tập này.

Từ địa phương khác đã có thêm một chuyện linh nghiệm nữa, nên trở thành câu chuyện số 31. Việc in ấn vẫn giữ như giá cũ, nhằm quảng bá rộng rãi sự linh ứng và lực gia hộ của Đức Địa Tạng đến mọi người biết, nên đã cho xuất bản.

Trong sách cổ viết về những chuyện linh nghiệm của Ngài Đức Địa Tạng có 14 quyển gồm 152 câu chuyện nhan đề là: “Địa Tạng Bồ Tát Tam Quốc linh nghiệm ký”. Đây là những câu chuyện từ thời kỳ đầu của thời Heian(Bình An) cho đến cuối đời Thất Đinh, do Chùa Tam Tinh và những người quan tâm biên tập thành. Đến thời Trinh Hưởng nguyên niên (1684) thì phát hành. Lại còn quyển “Địa Tạng Bồ Tát lợi sanh ký” gồm 6 quyển và 37 câu chuyện do Ngài Tịnh Huệ soạn thuật đã được xuất bản vào năm Trinh Hưởng thứ 5 (1687) và cũng cùng tác giả là Tịnh Huệ đã viết quyển: “Địa Tạng Bồ Tát lợi ích tập” 5 quyển gồm 61 câu chuyện đã được chấp bút vào năm Nguyên Lục thứ 4. Đến thời kỳ Minh Trị (Meiji) năm thứ 20 (1888) Thiền Sư Vô Quan Học đã viết quyển “ Địa Tạng Bồ Tát Minh Trị linh nghiệm Báo Đạo Biên”.

Kể từ quyển số 1 cho đến quyển thứ 13 này của “Những chuyện linh nghiệm về Ngài Địa Tạng”. Có tất cả 129 câu chuyện. Tất cả những câu chuyện này tập trung thành một bộ. Còn những chuyện linh nghiệm khác nữa, thật không có giới hạn. Con người

ngày nay đã phát triển và khoa học đã đưa con người lên đến mặt trăng và thời đại Chiêu Hòa (Showa) này trong hiện tại ở phố Fuchū lại xuất hiện Ngài Địa Tạng không có đầu và đã được viết lại không biết bao nhiêu là câu chuyện linh nghiệm. Những khổ não của con người đã được cứu vớt, mà cái gì đó đã vượt lên khỏi khoa học và những hiểu biết thông thường. Việc này đã được hiển thị rõ ràng, nên chúng ta phải tạ ơn.-

Quyển thứ mười bốn

CÂU CHUYỆN SỐ 1

THẤY HÌNH NGÀI ĐỊA TẠNG HẬU MÔN ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông H 87 tuổi,
ở làng Hạ Truật, phố Fuchù)

Tôi đã bị đau bệnh trĩ trong một thời gian rất dài, thật là khổ sở. Khi đi cầu xong, hậu môn không bình thường và phải chịu đau đớn cả 3 tiếng đồng hồ sau như vậy. Ban ngày tương đối an ổn, nhưng khi đêm đến khoảng 11 giờ khuya đến 2, 3 giờ sáng thì không thể chịu đựng nổi cái đau này, tôi đã dùng thuốc trị trĩ nhưng chẳng có hiệu quả trước mắt. Tuy Bác Sĩ khuyên tôi nên mổ, nhưng cắt bỏ đi thì tôi

lo lắng vô cùng. Trạng thái này kéo dài đã 14, 15 năm nay.

Từ khi Ngài Địa Tạng không có đầu xuất hiện, từ phố của tôi ở đến đó không xa, nên ngày nào cũng đi tham bái Ngài. Đây là việc xảy ra vào ngày 17 tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 63 (1987). Đêm hôm đó khoảng 11 giờ 11 phút, thời gian này có thể không đúng chắc lắm, nhưng cái đau thì lúc nào cũng giống nhau, tôi phải chịu đựng. Vào lúc ấy cái đau càng dữ dội hơn mọi khi, tôi như muốn chết đi được, khôn khổ vô cùng. Về việc đau này tôi thốt lên tiếng nói rằng: “Ngày mai như đứt đầu và sẽ chết thôi“. Có lẽ tiếng than ấy Đức Địa Tạng đã nghe được chăng? Giống như một chùm mây trắng nhỏ từ trên sà dần xuống, rồi đám mây trắng đẹp ấy nằm ngang trải dài ra. Trên đám mây ấy có Ngài Địa Tạng đứng bên trên. Tôi không thấy được hai chân của Ngài, nhưng trên đám mây ấy Ngài đã đi qua đi lại nhiều lần. Không có đầu. Vị Địa Tạng này giống như vị Địa Tạng mà mọi người đang tôn thờ. Tôi thốt lên:

“A không có đầu“.

“Đúng là Ngài Địa Tạng rồi“.

Đây là Đức Địa Tạng rõ ràng như Đức Địa Tạng không có đầu kia. Chỉ có việc khác là 2 bàn tay của Ngài màu vàng đang nhấp nháy. Tôi nhớ rất rõ là bàn tay ấy để trên đầu gối và những ngón tay lóng lánh chiếu sáng. Không nhớ là trên tay Ngài đã mang cái gì, nhưng một điều chính xác thật bất khả tư nghi là màu

vàng tuyệt đẹp mà xưa nay ai cũng cung kính. Ở dưới cái tay áo ấy có một góc nhỏ mà tôi thấy thật rõ ràng. Còn phía sau, trên thực tế chúng ta đã thấy tượng Ngài Địa Tạng bằng đá không có đầu ấy thật giống hệt. Tuy mỗi ngày tôi đều đi lễ bái. Nhưng chẳng thấy tay áo của Ngài phủ sát đất như vậy. Tôi cảm nhận một chuyện thật bất khả tư nghi như thế, nên vừa mở mắt ra là chẳng thấy bóng dáng Ngài đâu nữa cả. Nhưng vừa nhắm mắt lại, lại thấy hình dáng ấy. Việc này tái hiện đến 3 lần như vậy. Cứ 3 lần nhắm và mở mắt như thế đều thấy cả. Tôi tự biết rằng, bằng con mắt thịt, tôi không thể thấy Ngài Địa Tạng được. Đến lần thứ 3 thì đám mây ấy cũng biến tan luôn. Ngay lúc ấy nơi thường thấy trĩ ở hậu môn ẩm lên và sự đau nhức hầu như bị tiêu hết. Ruột già lồi ra rồi cũng đã trở lại bên trong. Đây cũng là việc tưởng tượng cũng không thể được như vậy.

Chính bản thân mình tôi còn không tin nổi nữa mà. Thế nhưng đây là sự thật. Những ngày tiếp theo đó là nỗi đau thường ngày đã hoàn toàn biến mất. Cả hơn 10 năm khổ bệnh không một tia hy vọng, còn bây giờ thì niềm vui không dứt và tôi đã khóc nhiều lần. Tôi nhớ là tôi đã khóc đến 5 giờ sáng hôm đó. Cả đêm đó tôi hầu như chẳng ngủ.

Sự thể nghiệm của tôi đầu nói cho người khác nghe cũng ít người có thể tin được. Rồi cả 2 tháng tiếp theo vẫn không một việc gì xảy ra. Mỗi ngày đi tham bái Ngài Địa Tạng tôi cúng một ít tiền vào hộp, nhưng tiền ấy chỉ là một số nhỏ mà thôi. Ngày sau khi có tiền

hiều, mỗi tháng tôi đã đóng góp vào đó. Về sau tôi chỉ cầu nguyện cho toàn gia an ổn. Việc bệnh hoạn của thân tôi, dầu cho có tiền cũng không thể chữa lành mau được như vậy, tất cả đều do lời phát nguyện mà thành. Nếu vị thần nào cũng cầu nguyện thì thật là vô lý cho chính thân mình, vì những vị này không thể nguyện việc cứu ấy. Còn tôi, tôi đã được Ngài Địa Tạng cứu vớt cho. Tôi đã nói cho bạn bè và người thân của tôi rằng: “Đức Địa Tạng này còn sống“. Thực tế thì lực gia trì của Ngài rất lớn.

Tuy việc bất khả tư nghì đã xảy đến như thế, nhưng tôi cũng cảm thấy rằng thân già không thể trở thành trẻ được, tuổi cao nên càng ngày càng yếu, mà vẫn mạnh khỏe là tuyệt vời rồi. Con xin tạ ơn Ngài.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện
Ngày 17 tháng 2 năm Chiêu Hòa
thứ 63 (1987)

CÂU CHUYỆN SỐ 2

TAI BIẾN MẠCH MÁU NÃO, CHỒNG TÔI ĐÃ BỚT

(Câu chuyện của ông bà 70 tuổi, ở làng Hộ Kỳ,
phố Tam Nguyên)

Vào mùa hạ năm Chiêu Hòa thứ 48 (1972) chồng tôi bị tai biến và đã ngã bệnh nằm liệt giường mấy năm nay. Tuy rằng tai có thể nghe được, nhưng miệng thì không mở được chút nào. Chồng tôi thân thể mạnh khỏe, đã vượt qua bao chiến địa thật tự hào không thua lượng tửu với người nào, thế mà không thắng nổi cơn bệnh.

Khoảng Chiêu Hòa thứ 55 (1979) có một ngày ông S là thuộc hạ của chồng tôi từ Fuchù tới thăm, đã hơn 10 năm chẳng gặp, nên chồng tôi cũng lộ niềm vui trên nét mặt. Ông S này đã được Ngài Địa Tạng cứu giúp, nên đã kể rất nhiều câu chuyện mà nhiều người đã được đón nhận từ Ngài Địa Tạng. Phía

chồng tôi, dường như ông cũng cố gắng lắng nghe. Ông S cũng khuyên tôi là nên đến đó một lần để tham bái, rồi ông trở về nhà. Sau đó chồng tôi lấy tay ra dấu và bảo tôi nên đi tham bái Ngài Địa Tạng. Đột nhiên lấy đồng hồ đưa cho tôi, như là một người không bệnh.

Sáng hôm sau tôi đã đến Fuchù để tham bái. Ông S đã hướng dẫn cho tôi về cách lễ bái như thế nào. Tôi đã một lòng cầu nguyện cho bệnh tình của chồng mình mau hết. Tôi đã cầu nguyện suốt 30 phút như vậy. Sau đó tôi lên xe Bus để trở về nhà.

Xe Bus có ghé Dịch Gia Đình và đến đây đã thể nghiệm chuyện bất khả tư nghì. Tôi vội vã, nhưng cái gì đó không thể nói được cái không khí trong đám đông người ấy. Rồi tôi đón nhận một làn gió mát rượi thổi vào thân mình. Tôi hầu như chưa bao giờ có thể nghiệm với việc linh thiêng như thế. Tôi không hiểu là gió ấy từ cửa sổ xe Bus vào hay gió ấy hướng về tôi để thổi, hoặc tôi hướng về hướng cửa sổ. Thế nhưng lúc đó là vào tháng 3, thời tiết vẫn còn là mùa Đông lạnh lẽo, thấy cửa xe Bus cái nào cũng đóng, tôi đã chẳng nói được một lời nào ngoài cảm giác tạ ơn kéo dài 2 tiếng đồng hồ như vậy và khi đến tuyến xe Sơn Dương thì đổi xe Bus để đi phố Tam Nguyên dừng về lại nhà. Ngay cả khi đến công nhà, cảm giác ấy vẫn còn không thể dùng lời nói để diễn tả được. Sau khi về nhà, tôi điện thoại liền cho ông S và đã nói về việc thể nghiệm trong xe Bus cho ông ta nghe.

Ông S liền đáp lại rằng: “Bà ơi! Đó chính là ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng vậy. Ông ấy sẽ được gặp liền. Vì bà một lòng cầu nguyện nơi Ngài Địa Tạng vậy”.

Sau khi tham bái Ngài Địa Tạng chẳng bao lâu, việc bất khả tư nghị đã đến. Ông chồng tôi nằm miên man mà nay đã bắt đầu ngồi dậy được. Dùng tay mình mân mê vào thành giường để tự leo xuống và điều lạ là đã đi được vài ba bước. Tôi chẳng thể nghĩ được là ông đã sống lại được lần thứ hai. Cả mấy năm nằm liệt giường, thân thể không hoạt động, nên cái chân bị yếu, không nghĩ rằng ông có thể đứng được. Việc này được như vậy cả gia đình thật là cung kính chứ chẳng biết nói gì hơn. Việc đầu tiên chồng tôi tự dùng sức lực của mình để trôi dậy được là điều làm cho tôi hoảng vía. Sau đó là một niềm vui tạ ơn đã thể hiện nơi ông, ông ta nhấp nháy vui mắt, hai má của ông ửng hồng. Đối với thọ mệnh của con người có giới hạn, nên chỉ việc này thôi đối với chồng tôi đâu có gì đi chẳng nữa thì chúng tôi cũng không phải hối hận. Đây là sự thể nghiệm rõ ràng trong cuộc đời của mình. Thật là cảm kích và giống như một giấc mộng. Hơn một tháng sau thì chồng tôi đã đi bộ ra đến cây tùng bên cạnh nhà.

Từ đó về sau tôi thỉnh thoảng vẫn đi tham bái Ngài Địa Tạng. Bị tai biến mạch máu não mà mạnh khỏe lại được, thật chuyện này hiếm có, rồi chồng tôi lại khỏe hẳn ra. Đó chỉ là nhờ năng lực vĩ đại của Ngài Địa Tạng gia hộ, nên tôi rất cảm thán. Trong cuộc đời này có những lần thể nghiệm như thế, chính

tôi đã gặp được. Từ đó về sau chồng tôi sống tiếp tục trong những ngày yên ổn. Tuy rằng không đi xa được, nhưng quanh phố ông vẫn thường hay lội bộ để thăm những người thân gần đó. Khi trở về nhà từ nhà gare ông thường thả bộ như vậy.

Vào tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 62 (1986) vì viêm phổi nên chồng tôi phải nhập viện và sau bốn ngày thì không thấy khổ tâm nữa. Tôi động viên rằng: “Hãy cố gắng lên”. Ông ta trả lời bằng “vâng vâng”. Có một bà y tá bảo tôi rằng: “Có bà ở gần ông thì đỡ biết mấy và bà ta mỉm cười. Lần đo tâm điện đồ ấy tôi thấy cái núi nằm ngang, không thấy bình tĩnh trầm trọng và ông yên lặng nhắm mắt vãng sanh ở tuổi 76.

Tuy rằng ông chồng tôi khi còn sống không có một niềm tin mãnh liệt, nhưng khi chết thấy vẻ mặt ông hiền hậu và tươi cười như Đức Phật. Đây chính là nhờ Ngài Địa Tạng không đầu cứu cho đời sống của ông có thể kéo dài hơn. Do vậy mà ông sống thêm được một thời gian nữa. Theo tôi nghĩ rằng nhờ đó mà ông nhà tôi đã ngộ được trong nhiều năm nên mới được an lạc như vậy. Hồn của chồng tôi đã được Đức Địa Tạng cứu giúp. Sự cứu khổ ấy để người chồng được an lạc là điều mà tôi đã tin như vậy.

Với riêng tôi, có đứa cháu lúc nhỏ rất yếu đuối và tôi đã cầu nguyện nơi Ngài Địa Tạng để thân thể nó được mạnh khỏe. Đứa cháu ấy bây giờ đã trở thành người lớn đã thi đậu vào Đại Học Hiroshima. Trong lúc cháu tôi không biết gì cả, thì tôi một mình đã đi tham bái và cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng này. Đứa

cháu này cũng đã gặp 2 lần tai nạn giao thông, nhưng thật là bất khả tư nghì, không bị thương tích gì cả. Cả 2 lần đều vô sự.

Cả nhà đều nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng.
Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện
Ghi lại ngày tháng 10 năm Chiêu
Hòa thứ 62 (1986)

CÂU CHUYỆN SỐ 3

BẮP CHÂN BỊ ĐAU ĐƯỢC CHỮA KHỎI VÀ THOÁT KHỎI RẪN ĐỘC

(Câu chuyện của bà H 75, tuổi ở làng Cao Sam,
phố Tam Thứ)

Vào ngày 22 tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) vì muốn đi thăm đứa cháu tên K ở Osaka nên đã đi đến đó. Tự nhiên 2 bắp chân đau khiếp, nên phải đi bệnh viện để chẩn đoán. Được biết bên chân trái nước đã ứ đọng lại, nên tôi hoảng hốt vô cùng. Tôi thật vô cùng lo lắng, nhưng gần đây tôi có lòng tin nơi Đức Địa Tạng, nên tôi nghĩ rằng phải đi đến đó chứ chẳng còn cách nào hơn cả. Vào ngày 22 nó đau khủng khiếp chịu không nổi. Tôi đã mua bánh thổ sản ở Osaka đem dâng cúng Ngài và đêm đó đi nghỉ sớm.

Vào 3 giờ sáng hôm sau, tôi đã nằm mộng thấy hình Ngài Đức Địa Tạng. Ngài thật đẹp với đầu tròn, màu trắng. Ngài mặc áo nâu và đã hiện ra. Tự mình

nhớ ra là phải đi tham bái Ngài. Sau đó tôi đến nhà của con gái tôi ở tại Fuchù nghỉ lại đó một đêm. Vì ở nhà nó đến chỗ thờ Ngài Địa Tạng không xa mấy. Thờ lúc ít người tôi đã cầu nguyện một mình ở trước tượng Địa Tạng. Khi cầu nguyện xong lúc đứng lên, tự nhiên thấy 2 bắp chân nhẹ hẳn đi, không còn bị đau nữa. Tiếp theo, tôi đã đi xuống dốc một cách bình thường, không có chuyện gì xảy ra cả. Tôi nghĩ rằng đây chính là sự linh hiển mà Ngài Địa Tạng đã ban cho. Ở trong đời này không biết bao nhiêu người khốn khổ, nhưng nếu có lòng tin đi tham bái Ngài, chắc chắn sẽ được che chở, gia hộ.

Tôi liền niệm chú: Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Vào ngày 30 tháng 7 hôm nay trời thật đẹp vào lúc 3 giờ sáng tôi đã thức dậy và liền sau đó đi tham bái Ngài Địa Tạng. Trên đường về cho đến nhà, tôi cứ đếm từng bước từng bước như thế để bước đi. Đúng 2500 bước là đến nhà. Đó là vào lúc 4 giờ rưỡi sáng. Cho đến 5 giờ 20 phút tôi nghỉ ngơi tại phòng của mình và sau đó lo ăn sáng. Sau khi ăn sáng lúc 7 giờ 30 phút tôi lau chùi, dọn dẹp. Tiếp theo dọn dẹp dùm nhà cho con gái ở bên cạnh cho đến 11 giờ rưỡi. Tiếp đến tôi mang bánh và hoa đi đến lễ Ngài Địa Tạng. Tôi cũng đã nghe được rất nhiều câu chuyện linh ứng của Ngài Địa Tạng từ người giúp việc ở tại đó. Sau khi về nhà dùng trưa xong thì đọc những chuyện linh ứng của Ngài, tôi đã thiếp đi lúc nào chẳng hay. Trong

con mê ấy tôi nghe tiếng của Ngài Địa Tạng bảo rằng: “Đã đến giờ rồi! Hãy mau dậy đi”. Tôi chợt tỉnh và mở mắt. Lúc ấy đúng vào 3 giờ rưỡi chiều tôi đã không thấy hình dáng của Ngài, nhưng thật bất khả tư nghì vậy.

Ngày 31 tháng 7. Ba giờ sáng tôi đã thức giấc và đã đi tham bái Ngài Địa Tạng cũng như giẫm lên đất ấy hằng trăm lần như vậy. Tâm thật thanh tịnh, chẳng có gì xảy ra cả. Đây là việc xảy ra vào ngày 12 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 58 (1982) khi tôi ở nhà con gái con của tôi lo dọn dẹp cây, đá trên hồ ở Nguyên Định và tôi đưa tay vào nhô cổ ở một con hẻm nhỏ. Lúc tôi chuẩn bị đưa tay vào một cái hang đá thì nghe được tiếng của Ngài Địa Tạng bảo rằng: “Hãy chờ! hãy nhìn sang phía trước”. Tuy không thấy hình Ngài, nhưng tôi đã nghe được lời dặn bảo như thế. Nhìn rõ ra thì thấy một con rắn độc đang cuộn tròn ở trước mắt. Tôi hoảng hồn và ngất mặt lên trời. Trong khi quýnh quáng chẳng biết làm sao thì ngay lúc ấy có ông M đến và đuổi con rắn độc ấy đi. Đây là một con độc xà thật to, lớn hơn cả đũa con nít. Sau đó tôi tiếp tục cắt cỏ. Nơi ấy cũng có thể bị hại bởi con rắn độc kia. Vì con mãnh thú độc hại ấy vốn ở chỗ hoang vu, có thể chụp lấy con người để hại bất cứ lúc nào, nhưng nhờ Ngài Địa Tạng mách trước cho biết, nên tôi đã được Ngài cứu. Đúng là một nơi thật nguy hiểm. Tôi một lần nữa đã được Ngài Địa Tạng cứu cho.

Tôi đã nhận khăn lau từ nơi thờ Ngài Địa Tạng và tôi đã giữ gìn cẩn thận và trải qua cả năm, nhưng

bây giờ tôi cũng có thể lo cho thân thể của mình. Vào lúc tối khi đi ngủ tôi đã đặt khăn ấy bên cạnh. Phòng khi thân thể không yên thì có khăn ấy để đỡ lo. Đối với việc được cứu giúp này, chính tôi đã làm cái bánh để đi cúng dường và tạ ơn Ngài. Ngày khác tôi cúng lễ vật khác. Trong một tháng tôi có 3 ngày đi lễ vào giữa đêm khuya. Cũng có lúc đi vào buổi sáng. Những lúc như thế tôi thường hay cúng dường Ngài những gì tôi đã mua vào tối hôm trước. Mỗi ngày, có lúc 2 lần và mỗi lần như thế tôi bỏ 100 Yen vào thùng và lúc nào cũng không thiếu việc cúng bánh.

Ngài Địa Tạng đã cứu tôi không biết bao nhiêu lần. Nên con chân thành tạ ơn Ngài. Từ đây về sau con cũng luôn mong được Ngài gia hộ.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện

CÂU CHUYỆN SỐ 4

BỆNH ĐAU ĐẦU CẤP TÍNH VÀ ĐỨA CHÁU BỊ THẦN KINH ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của bà K 60 tuổi, ở làng Thôn Cương,
quận Mỹ Phương, huyện Sinh Khố)

Vào khoảng năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) khi chim kêu thì biết rằng sẽ dẫn đến việc có người bệnh trong nhà. Việc ấy nguyên là chính tôi rất mạnh khỏe và khi nghe tiếng kêu ấy liền nhớ đến việc chữa trị của Ngài Địa Tạng ở Fuchù. Sự lợi ích ấy làm sao có thể diễn tả hết được, nên tôi đã cùng với ông nhà tôi sớm đi đến tham bái nơi Ngài Địa Tạng.

Tôi thì bị bệnh đau đầu cấp tính. Tuy làm nghề buôn bán nên rất khôn khổ sau khi khách đã đi rồi. Nơi tôi ở gần cạnh biển Nhựt Bản, nếu đi đến Fuchù để tham bái Đức Địa Tạng bằng xe hơi, ít nhất cũng tốn 7 tiếng đồng hồ. Khi đến trước Đức Địa Tạng, tôi chỉ một lòng cầu nguyện cho việc chữa trị cho cái đầu của mình, rồi quay về nhà. Trải qua hơn nửa tháng thì

bệnh đau đầu hầu như không còn xảy ra nữa. Hầu như đã được chữa khỏi. Tôi thậm nghĩ rằng: “Đây chính là sự linh nghiệm mà Ngài Địa Tạng đã gia hộ cho, nên tôi chỉ một niệm tạ ơn”.

Thời gian sau tôi đến tạ lễ Ngài với tất cả người trong gia đình. Cả đứa cháu 3 tuổi tôi cũng dẫn đi theo luôn. Đứa cháu này còn nhỏ mà cũng đã bị bệnh thần kinh và khi cho người giúp việc hay rằng: “Đứa cháu tôi bị bệnh thần kinh thì người ấy liền đi lấy muối cúng nơi Ngài Địa Tạng cho nó ngậm và uống nước đã cúng nơi thờ Ngài. Sau đó tôi nhứt tâm cầu nguyện cho cháu mình mau lành bệnh thần kinh rồi trở về nhà. Cũng chính trong ngày ấy đứa cháu của tôi không còn phát sinh bệnh thần kinh nữa. Hầu như không ngừng dùng thuốc uống mà nay chẳng cần dùng đến nữa thì cháu tôi rất vui và đây thật là câu chuyện bất khả tư nghĩ vậy.

Đứa bé ốm yếu ngày nào bây giờ đã mập mập lên và hiện đang học Tiểu Học năm thứ nhất. Nhưng vì quá mập, nên tôi cũng đã cầu nguyện cho cháu ốm lại.

Những người trong làng Thôn Cương đã nghe về chuyện linh ứng của Ngài Địa Tạng nên đã rủ nhau đi tham bái. Có lúc đi đầy cả 3 xe Bus. Xe phải chạy một đoạn đường dài để đến Fuchù như vậy và 3 chiếc nối đuôi nhau. Rồi tới ấy lại trở về. Nhưng trong hiện tại thì mỗi năm 2 lần vào mùa Xuân và mùa Thu đều đi đến đó bằng đoàn thể để tham bái. Cho đến lúc này, tôi đã đi tham bái nơi ấy 16 lần rồi. Nhờ sự gia hộ của

Ngài mà cả gia đình tôi cũng như việc buôn bán càng ngày càng phát đạt. Cái vai đôi lúc bị đau, nhưng sau khi tham bái Ngài Địa Tạng thì liền hết sạch.

Nam Mô Địa Tạng Vương Bồ Tát. Con xin tạ ân Ngài.

Kính nguyện
Ghi lại ngày mùng 3 tháng 11 vào
năm Bình Thành nguyên niên
(1987)

CÂU CHUYỆN SỐ 5

CON MẮT BỊ NHÁY LIÊN HỒI ĐƯỢC TỐT HƠN

(Câu chuyện của bà Y tại Trung Khu
ở phố Hiroshima)

Tôi có kinh doanh một cửa hàng tại Hiroshima, nghề nghiệp đang thịnh, nên bận rộn hoài, nhưng có năm tôi phải mổ bụng và những ngày sau đó đã bình thường trở lại. Bác Sĩ cũng bảo rằng hãy để ý những Hormon ở mắt, nhưng con mắt thì tôi chẳng ý thức đến, nên nó bị nhảy hoài. Khi tiếp khách với những người buôn bán, mỗi ngày tôi thấy càng nặng thêm, nên vào năm Chiêu Hòa thứ 55(1979) khi quét dọn ở nhà mình, thấy Tivi đang mở sẵn để đó và ngay lúc ấy đã thấy chiếu về hình ảnh Đức Địa Tạng không có đầu, có rất nhiều người đến đó để tham bái cũng như cọ sát vào thân của Ngài. Tôi suy nghĩ rằng: Đã có nhiều người đến lễ bái như vậy, chắc chắn ở đó không có việc nguy tạo được. Vì ham đi

nên tôi đã nhờ người trông tiệm và kéo cả con gái đi theo nữa để đi đến Fuchù. Đi đến 2, 3 lần nữa thì gặp Bà S giúp việc tại đó. Bà đã dẫn chúng tôi đến phòng khách và bà đã kể cho chúng tôi nghe về sự tích của Ngài Địa Tạng, cũng như vô số những chuyện linh ứng mà Ngài đã cứu vớt cho. Khi ấy bà S đã bảo rằng: “Đã đến đây rồi thì hãy lễ bái bình thường thôi! Nếu khi trở về mà chưa được sự gia hộ thì hãy chí tâm cầu nguyện Ngài”.

Lần sau tôi đi lễ bái 2 người và mang cả cái chân đau đi nữa. Sau khi về nhà cũng bình thường như mọi khi, nhưng những người khách đến cũng bảo: “Má của cô gần đây con mắt không còn nháy lia lịa nữa”. Vâng! đó là nhờ ơn Ngài Địa Tạng vậy. Sau đó chúng tôi nói về sự lợi ích của Đức Địa Tạng và những câu chuyện ấy như hoa đang nở vậy.

Lúc tôi học Tiểu Học năm thứ 5, tôi đã có lần quét dọn mồ mả của những chiến sĩ vô danh, sau khi về nhà bị nóng sốt lên rất cao và 10 ngày liên tục vẫn không hết. Tuy bị nóng sốt như vậy, nhưng khi ăn cơm ăn gấp 3 lần bình thường thì thật là một điều lạ. Khi đi khám Bác Sĩ chẳng thấy nơi nào là dị thường cả, nhưng ông già tôi thấy con mắt không bình thường, nên đã dẫn tôi đến một Thầy lang và vị này bảo rằng: Vì tôi đến ngồi trên những ngôi mộ chiến sĩ nên mới bị như vậy. Từ đó tôi và gia đình phải cúng quỹ những người không có duyên với Phật ấy, nên cũng đã có kinh nghiệm về việc chữa trị.

Ở tại Hiroshima đã mở thêm nhiều cửa tiệm nữa, cả 10 căn như thế và họ đang buôn bán tại đây. Thế nên những nơi như vậy không phải là dễ vào. Đó là căn tiệm cho thuê, hoặc giả chủ nhà cũng là người nhập cư thì cả hai loại ở đây cũng được bảo chứng giống nhau trong vấn đề buôn bán. Riêng tôi thì được giấy phép nhập cư vào nơi này ngay. Theo tôi nghĩ là nhờ ngân hàng đã cho vay tiền nhưng thật rõ đó là nhờ lực vĩ đại của Ngài Địa Tạng đã gia hộ mà điều ấy tôi đã tin như thế. Từ năm Chiêu Hòa thứ 55 (1975) trở đi hầu như vào ngày mùng một mỗi tháng tôi đều đi tham bái Ngài không thiếu sót.

Quán của tôi nguyên là nơi để cho cựu hải quân, lục quân và các chiến hữu thuộc trường học của chế độ cũ OB làm chỗ hội họp tập trung. Quán chỉ độ 10 m², nhưng lúc nào cũng đầy người vào ra không ngớt tôi phải tìm cách đối ứng với việc này và tôi đã nghĩ là nên di dời đến chỗ khác rộng rãi hơn. Tôi chẳng giống những người đàn bà khác, việc gì muốn nói thì cứ nói và cứ làm nhưng cuối cùng lại được. Nhờ ơn ấy mà mỗi ngày càng bận rộn thêm và mạnh khỏe để tiền đưa từng ngày qua đi như vậy.

Việc xảy ra vào tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 63 (1987) trong giấc mộng tôi thấy hình một vật có màu xanh như kim cương và màu vàng lẫn lộn, có nhiều người xuống xe và vật ấy càng gần thì càng lớn dần, trong khi tôi chẳng để ý và không biết gì thì cái tay nắm lại và trên tay đó có một tượng Quan Âm độ 50 cm leo lên đứng đó, có thể là Đức Địa Tạng chăng.

Mặt đỏ nâu sòng và có đầu. Tôi vừa “ớ “ lên một tiếng trong nháy mắt thì tự nhiên thức dậy. Quang cảnh ấy mãi cho đến bây giờ tôi cũng không quên.

Cửa tiệm càng ngày càng tăng thu nhập, không ế mà còn thịnh hành thêm nữa, nên con xin tạ ơn Đức Địa Tạng không có đầu kia.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

CÂU CHUYỆN SỐ 6

BẠN TÔI ĐÃ NHỜ SỰ GIA HỘ VĨNG SANH MỘT CÁCH AN LẠC

(Câu chuyện của ông S 80 tuổi, ở làng Sơn Dã,
phố Fukuyama)

Câu chuyện xảy ra vào cuối tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) tôi có người quen tên là H đang canh tác ở bờ ruộng thì tự nhiên lão đảo thì người nhà thấy vậy nên đã mang vào bệnh viện Gia Tuấn ở làng gần đó để nhập viện. Thế nhưng ý thức không hồi phục được, cứ tiếp tục nhỏ nước giải như thế. Vào ngày mùng 4 tháng 6 tôi đã vì người bạn này và vợ vàng đến Fuchū để cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đầu. Tôi đã đi đến nơi thờ Ngài để tham bái. Riêng tôi cái chân bị đau cũng đã nhờ Ngài gia hộ, nên bớt rồi.

Ở văn phòng tôi nhận được một cái bùa đeo và ở trước Đức Địa Tạng tôi đã một lòng cầu nguyện như sau: “Dầu cho ông H không có đi làm việc được nữa

thì ít ra tự ông ấy có thể lo cho việc tiểu giải và hồi phục lại dùm”. Sau đó tôi trở lại nhà gare Fuchù. Tôi lên xe ở nhà gare Fukushio và xuống xe ở trạm Vạn Năng Sáng. Thế nhưng bị trễ, nên xe Bus không chờ được. Vậy là tôi phải đi bộ đến bệnh viện. Đến bệnh viện thì đã 4 giờ chiều và tại phòng ở bệnh viện, tôi trao cái bùa ấy cho bà vợ của bạn tôi.

Tôi bảo rằng: “Hãy để cái bùa này dưới thân của chồng bà! chẳng biết là sẽ nhận được sự gia hộ ra sao, nhưng ...”.

Rồi tôi lên xe Bus vội vã rời bệnh viện để trở về nhà.

Vào lúc 7 giờ 12 phút sáng ngày mùng 5 tháng 6 tôi được biết là ông H đã được chết một cách an ổn. Ông ta cũng là người đã chiến đấu với bệnh tiểu đường cả 15 năm nay. Lần này sau khi té chỉ có 7 ngày, không còn ý thức gì cả sống như một loài thực vật. Theo tôi nghĩ với căn bệnh xấu ác như thế đã nhờ Ngài Địa Tạng gia hộ, nên sự sống kéo dài đã dừng lại và bạn tôi đã vãng sanh một cách an lạc như vậy. Khi bỏ xác của bạn tôi vào quan tài thì cái bùa ấy cũng dính theo cùng, nên tôi cũng ngạc nhiên. Bà vợ cũng nói rằng: Chính cái bùa ấy là một linh lực, nên cần phải mang theo và bây giờ bà ta cũng mang một cái bùa như thế.

Vào ngày 14 tháng 6 tôi đã vẽ một tượng Địa Tạng có đầu như tôi đã thấy và sau đó cúng vào chỗ thờ Ngài ở gần nhà tôi cùng lúc cũng có người chế tạo

Đức Địa Tạng không có đầu và cùng độ lớn như thế, nên tôi đã tham khảo tượng này để vẽ. Thật là hạnh phúc là hình này đã được trưng bày nơi hội quán của Ngài Địa Tạng.

Con xin cảm ơn Ngài.

Kính nguyện

Ngày 25 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 59
(1983)

CÂU CHUYỆN SỐ 7

CHỒNG BỊ MỤT NHỌT VÀ ĐƯỢC AN LẠC VĨNG SANH

(Câu chuyện của ông W 61 tuổi, ở làng Chơn Bích,
quận Chơn Bích, huyện Tỳ Thành)

Vào ngày 29 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) đài truyền hình NHK đã trình chiếu trên toàn quốc chương trình: “Trung Quốc ở đâu vậy?” và tôi đã rõ biết được những sự linh nghiệm mà Đức Địa Tạng đã gia hộ cho nhiều người ở Fuchù, Hiroshima, nơi đó có rất nhiều người đến tham lễ. Tôi đang nghĩ là làm sao để đi đến đó, thì năm sau vào ngày mùng 7 tháng 7 tôi cùng chồng tôi đã đi đến tham bái Ngài Địa Tạng và có nhận một cái khăn để mang về nhà. Lúc ấy chồng tôi vẫn còn khỏe mạnh.

Vào năm Chiêu Hòa thứ 58 (1982) chồng tôi bị mụn nhọt hành hạ thiệt điên đảo tôi đã sử dụng chiếc khăn đã nhận được khi đi tham bái lần trước nơi Ngài Đức Địa Tạng và cột vào giường. Lúc bệnh tình tệ hại có lúc chồng tôi đột nhiên như muốn lăn xuống khỏi

giường để trốn cơn đau và lúc ấy có nhờ chiếc khăn ngăn lại, cứ như thế chồng tôi ngủ thiếp đi. Đến sáng hôm sau mở mắt ra nhìn lại thì không còn đau nữa. Tôi cùng chồng tôi thật vui mừng khôn xiết.

Từ đó trở đi không còn thấy đau đớn gì nữa và chồng tôi mỗi ngày đều thâm cảm tạ sự gia hộ của Ngài để sống những ngày như thế. Nhưng có lẽ đây là thọ mạng của đời người chăng? Chồng tôi vừa thốt lên lời cảm ơn và ông vừa vãng sanh một cách an lạc. Chẳng hề khổ sở vì bệnh gì cả mà vui vẻ về bên kia thế giới. Đó là điều mà phải cảm tạ vô cùng.

Đề tạ lễ tôi sắm cái gì đó để từ huyện Tỳ Thành đi phố Fuchù, nhưng vì xa xôi quá tôi đã chẳng mang đến cái gì và ngày hôm ấy chỉ có lời cảm tạ. Tôi đã cùng đứa con trai thuật lại lời trên đây để tạ ơn Ngài Đức Địa Tạng. Chúng con xin tạ ơn Ngài Đức Địa Tạng không có đầu.

Kính nguyện

Ngày 16 tháng 4 năm Chiêu Hòa
thứ 63 (1987)

CÂU CHUYỆN SỐ 8

KHI LỄ BÁI VONG LINH PHỤ MẪU, CÓ ÁNH SÁNG HIỆN RA VÀ VIỆC MỒ ĐƯỢC THÀNH CÔNG

(Câu chuyện của bà A 84 tuổi, ở làng Chon Bích,
quận Chon Bích, huyện Tỳ Thành)

Vào ngày 16 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 63 (1987) bởi vì tôi đã nghe ông W và người con kể chuyện về việc đã đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu nên tôi cũng mong muốn làm sao có ngày đi chung một chuyến. Rồi tôi cũng đã nhận được cái khăn của Ngài Đức Địa Tạng để mang về.

Vào tháng 5 năm Bình Thành nguyên niên (1988) máu bị giảm thiểu và lên ban đỏ tím, tụy tạng, bàng quang và tử cung noãn sào toàn bộ phải được giải phẫu. Nhưng vì bị ra máu quá nhiều nên đã không giải phẫu toàn bộ được. Tôi nghe nhiều chuyện bất an trong mỗi ngày, nên đêm về chẳng chợp mắt được. Khi ấy tôi liền nghĩ đến chiếc khăn đã nhận nơi Ngài Đức Địa Tạng. Mỗi ngày tôi đều đem cái khăn của

Ngài Đức Địa Tạng choàng lên thân thể mình và hạnh phúc thay, kết quả của việc phẫu thuật là không tốn máu nhiều như lần trước. Từ hồi nào đến bây giờ tôi chưa bao giờ nằm mộng thấy cha mẹ tôi đã mất từ lâu, thế mà tôi đã nhìn thấy ánh sáng chớp nháy chớp nháy và cha mẹ tôi mỉm cười và vừa nắm tay tôi. Vì thế nên tôi đã chẳng sợ hãi gì cả và cũng chẳng cảm thấy bất cứ cái gì cho đến hết ca mổ vừa xong. Bây giờ tôi đã hoàn toàn bình phục.

Con xin tạ ơn sự thủ hộ của Ngài Địa Tạng. Con chân thành tạ ơn Ngài. Con xin cảm niệm sâu xa ân đức đó và chân thành tạ lễ Ngài.

Kính nguyện

Ngày 17 tháng 11 Bình Thành
Nguyên Niên (1988)

CÂU CHUYỆN SỐ 9

BỊNH TRĨ VÀ BỊNH ĐAU ĐẦU ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn bà tên N 56 tuổi,
ở làng Phước Điền, phố Trúc Nguyên)

Vào ngày 11 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 59 (1983) tôi muốn trị liệu bệnh trĩ, nên đã đến bệnh viện ở Fuchū. Ở đó tôi đã được nghe những chuyện linh hiển của Đức Địa Tạng từ vị trưởng khoa nên chồng tôi đã tức tốc đến đó để tham bái và xin cái khăn để mang về. Tôi bị bệnh trĩ, nên mỗi ngày máu chảy ra, do vậy đầu bị đau. Tôi có cảm tưởng như trong đầu phải mang những tảng đá nặng trong nhiều giờ đồng hồ. Cái cổ thì chẳng cựa cựa được, nên thật là khổ sở. Tôi lấy cái khăn ấy nịt vào người để ngủ và ngày hôm sau (12.4) tự nhiên cái đầu nó nhẹ nhõm và bệnh đau đầu dường như khỏi hẳn. Tôi vừa nói cảm ơn rằng: “Thật là bất khả tư nghì, bất khả tư nghì. Con đã nhận được ơn gia hộ của Ngài Đức Địa Tạng không có đầu rồi“. Đó là một sự thật vậy, nên tôi đã cảm tạ Ngài Địa Tạng. Con xin tạ ơn Ngài. Tôi mới nhập

viện đến ngày 29 tháng 4 mà bệnh trĩ cũng đã hết, nên rời bệnh viện về nhà. Sau khi thoái viện, tôi đã cùng chồng đến đây để tạ lễ Ngài Địa Tạng. Thật là bất khả tư nghì và tôi đã tạ ơn Ngài Địa Tạng.

Ghi lại ngày 29 tháng 4 năm Chiêu Hòa
thứ 59 (1983)

CÂU CHUYỆN SỐ 10

BỆNH ĐAU NHỨC NHỐI ĐƯỢC TRỊ LÀNH VÀ SỰ NGHIỆP TRỞ NÊN TỐT HƠN

(Câu chuyện của ông O 80 tuổi, ở phố Okayama)

Việc xảy ra vào năm Chiêu Hòa thứ 46 (1970) trong khi tôi leo lên xe Taxi thì phía sau có một xe tông vào Taxi, lúc ấy cái cần cổ của tôi bị quẹo ra sau. Tôi cũng đã không nghĩ rằng đây là tật cần phải đi chữa trị, nên để một thời gian dài trôi qua, sống trong sự khổ sở đau đớn vô cùng.

Chi nghĩ đơn thuần là bệnh đau ở cổ, nên trị liệu bằng châm cứu nhưng cũng không bớt. Ngày lại ngày nỗi khổ vẫn còn tiếp diễn và khổ tâm nhất là thời kỳ mưa phùn.

Tôi bắt đầu hành nghề buôn bán nhà cửa từ năm Chiêu Hòa thứ 44 (1968). Chủ yếu là việc phân đất lô ra để bán, hoặc bán nhà đã xây rồi. Từ năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) trở đi bất động sản cũng như nghề

nghiệp liên quan đến việc kiến trúc bị lụn bại, nên tôi cũng phải chịu chung số phận từ đó.

Đúng lúc ấy tôi đã nghe được những câu chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng không có đầu từ người bạn và bắt đầu từ đó tôi đã đi tham bái Ngài. Khi tham bái, tôi đã chí tâm cầu nguyện cho bệnh đau nhức của mình và sự nghiệp cùng với hạnh phúc của gia đình, rồi trở về nhà.

Có lẽ do lời nguyện mà mọi việc đã được chuyển hướng. Thật là bất khả tư nghì. Bệnh đau nhức hết lúc nào chẳng hay. Ngày nay tôi đang sống trong một gia đình thật là hạnh phúc trong mỗi ngày, nên vô cùng cảm tạ Ngài. Mỗi ngày 2 lần sáng tối khi đi ngủ và lúc thức dậy tôi đều chắp 2 tay lại trước ảnh của Ngài và một lòng chí tâm cầu nguyện.

Vào ngày 14 tháng 8 làm lễ Vu Lan tôi đã đến tạ lễ nơi Ngài Địa Tạng và viết thêm lời nguyện cầu lên giấy. Sau đó bỏ lời nguyện ấy vào hộp và đi về nhà. Dĩ nhiên tôi còn phải cầu nguyện tiếp tục không có giới hạn chăng? Nhưng thật là điều cương quyết, Ngài Địa Tạng đã thủ hộ cho tôi và làm cho gia đình tôi càng ngày càng phát đạt. Bây giờ tôi đã được Ngài Địa Tạng cứu rồi .

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Nam mô Địa Đại Bồ Tát

CÂU CHUYỆN SỐ 11

TIỀN LIỆT TUYẾN BỊ LỚN RẤT KHỔ SỞ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông T 73 tuổi ở làng Thủy Khoa,
phố Fukuyama)

Khoảng vào tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 47 (1971) tiền liệt tuyến của tôi bị sưng to lên, lúc đi tiểu cũng có chảy ra ít nhiều nhưng rất nhỏ giọt, nhưng được cái là không bị đau. Lúc ấy được Bác Sĩ giải phẫu nên tôi đã sống qua những năm tháng thật vui vẻ. Thật ra thì tôi đã không muốn giải phẫu, nhưng vì Bác Sĩ bảo nên giải phẫu. Sau một tháng vào bệnh viện thì về nhà và sau đó cũng thường hay đến bệnh viện để kiểm tra.

Sau đó thì tệ hại hơn và trạng thái ấy cứ tiếp tục mãi cho đến năm Chiêu Hòa thứ 61 (1986). Khoảng từ lúc 4 giờ sáng sau khi thức giấc dậy là thời gian không thể diễn tả được sự xấu tệ ấy như thế nào nữa.

Cả 14 ngày khổ sở như vậy thì chuyện xảy ra vào ngày 18 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 61 (1986) tôi được mọi người khuyên cũng như con gái tôi hỏi thúc

là nên đi tham bái Đức Địa Tạng thử xem. Hôm đó là ngày lễ thường lệ hằng tháng nên rất đông người đi tham bái. Còn tôi lẳng lặng đến cầu nguyện cho tiền liệt tuyến của mình sớm được chữa lành. Tôi cũng đã cầu nguyện một cách chân thành cho những bệnh khác mà không rõ nguyên nhân.

Sau khi về lại nhà đến ngày thứ ba thì cảm thấy thân thể như nhẹ hẳn đi. Cảm giác này trải qua cả tuần lễ như vậy. Càng ngày càng thấy dễ chịu hơn. Đến ngày 18 tháng 9 sau một tháng, tôi lại đi tham bái lần thứ 2 và vào lúc ấy thân thể của tôi đã hoàn toàn được hồi phục. Từ đó về sau tôi đi lễ Ngài một lần. Những lời nguyện của tôi khi thổ lộ Ngài đều nghe và cứu giúp một cách nhiệm mầu. Nên con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng.

Kính nguyện

Ghi lại vào ngày 18 tháng 6 năm
Chiêu Hòa thứ 63 (1987)

*

* *

Từ câu chuyện số 1 của quyển thứ 13 đến câu chuyện số 11 của quyển thứ 14 được dịch tại Ý Đại Lợi từ ngày 1 tháng 2 năm 2008 đến ngày 5 tháng 2 năm 2008 nhân chuyến đi làm lễ Tết Mậu Tý tại Chùa Viên Ý.

Dịch tại Na Uy ngày 1 tháng 3 năm 2008

CÂU CHUYỆN SỐ 12

BỆNH LOÉT DẠ DÀY CỦA ĐỨA CON ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông 74 tuổi, ở làng Mục Ky,
phố Fuchù)

Kể từ năm Chiêu Hòa thứ 52 (1975) khi Đức Địa Tạng không có đầu được đào lên, tôi đã đi lễ bùa liên tục từ đó đến nay.

Vào mùa Hạ năm Chiêu Hòa thứ 57 (1980) đứa con trai của tôi bị bệnh nan y và với kết quả được chẩn đoán là bị loét dạ dày, đồng thời cũng đau gan nữa. Với tôi đây là một cơn sóc lớn. Vì đang làm ăn buôn bán mà lỡ đứa con có mệnh hệ nào thì không biết phải tính làm sao đây. Tôi cũng nghĩ rằng ngoài sự tin tưởng và cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng ra, không còn cách nào khác nữa. Hạnh phúc thay! vì nhà tôi ở gần nơi thờ Đức Địa Tạng, nên mỗi ngày 2 lần sáng, tối tôi đều đi tham bái ở đó. Có lúc trong một ngày tôi đi

lễ cả 10 lần. Từ văn phòng nơi thờ Đức Địa Tạng sau khi tham lễ, tôi hay mang về những chiếc khăn, lấy khăn ấy xoa vào nơi thân thể của Ngài mà tôi đã cầu nguyện một cách chân thành cho đứa con của mình được mau chữa khỏi. Đoạn tôi mang khăn ấy vào bệnh viện và mỗi ngày 2 đến 3 lần đem khăn ấy đắp lên trên ngực và bụng của đứa con trai.

Mỗi lần khi tôi đến lễ bái trước Ngài, nước mắt của tôi hầu như không ngừng chảy. Trạng thái ấy kéo dài trong suốt 20 ngày như vậy và kể từ ngày thứ 20 trở đi dầu cho lễ bái bao nhiêu đi chăng nữa, nước mắt vẫn không chảy giọt nào. Tôi nghĩ sao lại có điều kỳ lạ ấy. Khi nước mắt không chảy, tôi cũng đã trở nên lo ngại. Hoặc giả đây là sự cảm nhận đã được Ngài gia hộ không chừng, nên mừng vui lẫn lộn.

Lúc tôi đi bệnh viện đã yêu cầu Bác Sĩ chụp hình phổi cho con trai mình một lần nữa. Khi ấy Bác Sĩ xem bịnh trạng của đứa con trai và nói rằng: Kể từ độ 20 ngày nay đã biến đổi trở nên tốt hơn và hy vọng sẽ hết bịnh. Ông ta tiếp “Thời gian trước khi xem bao tử của anh ta, chính anh cũng thấy qua màn hình là cái bao tử đã bị loét, nhưng bây giờ thì ngược lại”. Chính bản thân tôi cũng rõ biết là con trai mình đã bị loét dạ dày, nhưng điều chắc chắn ở đây tôi hiểu rằng con mình đã được khỏi.

Đến 24 ngày sau tôi yêu cầu bác Sĩ chụp hình quang tuyến lại một lần nữa và Bác Sĩ hết sức ngạc nhiên đồng thời cũng đã gọi cho tôi vào xem, tôi đã thấy dạ dày của đứa con trai trở lại bình thường và

thật là tuyệt diệu. Ngay cả tôi cũng đã hoảng kinh. Còn ông Bác Sĩ cũng không thể nghĩ được rằng chỉ trong một thời gian ngắn mà đã chữa trị được như vậy.

Tôi nghĩ rằng tôi phải đi tạ lễ Ngài cho niềm vui mới này mới được. Nhìn thấy 4 phía vườn nơi thờ Ngài cần phải trải một lớp cát mịn lên trên mặt đất cho đẹp, nên tôi đã phát tâm cúng dường. Ngoài ra còn thay thế những cây đèn cây mới vào đó và tôi cũng đã cúng vào đây một cái chuông gia trì. Đây là những lễ mọn mà tôi đã lần lượt dâng vào nơi thờ Ngài.

Khi đứa con trai được biết chắc chắn hoàn toàn được khỏi bệnh rồi, thì từ đó về sau chính bản thân mình, tôi cũng phải cần mẫn thêm để tham bái Ngài Địa Tạng để cầu nguyện cho những việc khác.

Khi dâng lời nguyện cho đứa con nếu được khỏi bệnh, thì tôi sẽ đi tham lễ suốt năm 365 ngày như vậy. Nhưng mới 6 tháng tôi đã đi lễ 365 lần rồi, phải thành thật nói rằng: Nếu ai thành tâm lễ bái Ngài thì Ngài sẽ lắng nghe lời cầu nguyện đó và gia hộ cho chính bản thân của mỗi người.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng, con quyết không thể thiếu sự lễ bái hằng ngày 2 lần sáng tối. Khi cầu nguyện những người nhiều khổ não sẽ được tiêu trừ.

Ấn Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện
Ngày 18 tháng 10 năm Bình Thành
nguyên niên (1988)

CÂU CHUYỆN SỐ 13

TÔI BỊ GÃY XƯƠNG ĐÃ SỚM LÀNH VÀ Ý NGUYỆN THI ĐẬU VÀO ĐẠI HỌC CỦA ĐỨA CHÁU THÀNH TỰU

(Câu chuyện của bà K 81 tuổi, ở huyện Hiroshima,
quận Ngự Điền, phố Ngự Điền)

Vào tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 47 (1971) tôi đã bị té gãy xương ở trong núi và sau đó được đưa vào bệnh viện vùng núi để chữa trị và đã bị hôn mê. Tôi đã được giải phẫu, nhưng qua hơn một năm chẳng khá hơn tí nào cả. Trong thời gian ấy tôi khổ tâm hết sức, không thể dùng bút mực nào để diễn tả về việc này. Chẳng còn cách nào hơn tôi phải tìm cách đến phố Fuchù tìm thầy thuốc chuyên môn để mổ lại một lần nữa. Cả mấy lần xương bị gãy, tính tổng cộng là 6 lần và thời gian nhập viện cả một năm dài. Tôi có 2 người con gái, nhưng chúng đi làm xa. Do vậy chúng nó chỉ đi thăm tôi được, khi chúng nghỉ làm. Trong nhà, mọi người thay phiên nhau để đi chăm sóc tôi. Khi nằm trong viện, có người nằm bên cạnh có mạch cho nghe về ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng và cho biết nơi đó là Fuchù, có Đức Địa Tạng

không có đầu, người ta đang thờ tự. Rồi đưa con gái của người nằm bên cạnh dẫn dùm tôi đi lễ bái. Vào ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) lần đầu tiên tôi đã đi tham bái Đức Ngài Địa Tạng này. Từ đó về sau tôi thỉnh thoảng có đi đánh lễ Ngài và đã cầu nguyện cho bệnh tình của mình chóng lành.

Có một ngày nọ ông Viện Trưởng bảo rằng: “Tuy tuổi già mà mau lành xương như vậy thật quá tốt”. Sau khi tôi nhập viện một năm thì không cần dùng đến gậy nữa và một mình có thể bước đi chậm chạp được. Khi một mình đi bộ để tham bái như vậy, tôi đã làm quen với một ông già khác. Bà vợ của ông ta vì giận hờn nên đã bỏ nhà đi. Còn ông thì cả một tuần lễ chỉ biết đi cầu nguyện liên tục nơi Đức Địa Tạng. Một ngày kia bất chợt có người mách cho biết chỗ bà ta ở. Thế là đi tìm kiếm và dẫn bà vợ trở lại nhà. Bây giờ thì cả hai ông bà đều vui vẻ để sống bên nhau.

Đức Địa Tạng Ngài không những chỉ nghe và trợ duyên cho một hay hai hoặc ba lời nguyện, nên ông cụ kia đã vui mừng gấp bội hơn xưa, nên đã thường hay đi lễ bái nơi này. Còn tôi thì đã đi tham bái Ngài từ khi mới đào lên được từ miếng ruộng bên cạnh cách đó 50 mét, nên việc đi lễ này có thể nói là cả 10 năm hơn rồi.

Khi đưa cháu của tôi nộp đơn thi vào Đại Học, tôi có bảo nó rằng: “Con hãy đến Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù để cầu nguyện cho mình đậu vào Đại Học T đi“. Do vậy nó đã mua một vé xe Bus

tháng đi từ phố Ngự Điều đến Fuchù (khoảng 20 phút) để lễ bái. Còn tôi thì được bớt giá. Tôi đã hớn hờ lên xe Bus chuyển sớm nhất từ phố Ngự Điều vào mỗi buổi sáng. Đến tại cửa ra vào ở phố Fuchù thì xuống xe để tham bái Đức Địa Tạng không có đầu kia. Đứa cháu thì lẹ chân hơn, nên nó chạy đến trước để cầu nguyện một cách nhất tâm cho việc thi đậu của nó. Vào ngày 18 của buổi sáng là ngày mà chúng tôi thường hay đi sớm để tham bái Ngài Địa Tạng. Các vị Sư đã dành cho tôi một chỗ nhất định ngay phía trước để nghe pháp, lúc các vị ấy giảng.

Việc thi lần đầu trong 2 ngày 13 và 14 tháng giêng và lần thứ 2 tại Tokyo thì xảy ra vào ngày 4 và 5 tháng 3 và ngày 20 tháng 3 là ngày báo danh ai đã thi đậu. Thế nhưng vào ngày 15 tháng 3 thì đứa cháu đã đến nhà tôi ở phố Ngự Điều và nói một cách tự tin rằng: “Con rất cảm ơn. Vì Ngài Đức Địa Tạng đã gia hộ cho con, nên con trả lời rất thông suốt”. Sau đó đứa cháu đi tham bái Ngài Địa Tạng rồi nó ở lại nhà chúng tôi một đêm, hôm sau trở về lại phố Nishimiya.

Vào ngày 20 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) là ngày báo danh của Đại Học T thì tôi đã nhận được điện tín của cháu báo tin rằng: “Báo danh lúc 12 giờ đã thi đậu. Vạn tuế”. Riêng tôi thì cho rằng: “Đây chỉ là nhờ sức gia trì của Ngài Địa Tạng mà có được”.

Vào tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 61 (1985) đứa cháu đã vượt qua được môn thi nói tiếng Anh cho những người nghiên cứu trong 43 quốc gia về học trình Tiên Sĩ, nên vào ngày 31 tháng 3 năm Chiêu

Hòa thứ 63 (1987) đã ra đi từ phi trường Narita đến Mỹ để nghiên cứu tại Đại Học Prinnton. Vào tháng 3 năm Bình Thành nguyên niên (1988) thì về lại nước. Sau đó tốt nghiệp Tiến Sĩ tại Đại Học T nghiên cứu về ngành Nguyên Tử lực với tước hiệu là Bác Sĩ và trong hiện tại đang làm tại Đại Học T ở khoa nghiên cứu. Con gái tôi ở phố Nishimiya lấy danh nghĩa của tôi và đưa cháu mình để cúng dường vào đây, đồng thời cũng có cúng dường những cái nệm ngồi nữa. Còn tôi lúc nào cũng luôn cầu nguyện là làm sao cho được mạnh khỏe để có thể đi tham bái Ngài Địa Tạng.

Hình dáng của Ngài Địa Tạng lúc nào cũng ẩn hiện trong đầu của mình, tôi cũng thường hay nằm mơ thấy Ngài nữa. Cũng có lúc tôi nằm chiêm bao thấy Ngài Địa Tạng ngồi trên cái tủ đựng giày ở hàng ba của nhà mình nữa. Có lúc đưa con gái đang ở Osaka điện thoại bảo: “Bây giờ con đã đến nhà gare Vĩ Đạo rồi! Hãy chờ con về để con dẫn đi đến Ngài Địa Tạng tại Fuchù”. Đây cũng là việc trong giấc mộng và tôi đã vui mừng khôn tả. Cũng trong ngày hôm đó đưa con gái về nhà và nó đã trở lại Osaka.

Bởi vì tôi rất siêng năng lễ bái Ngài Địa Tạng, nên đã nhận lãnh nhiều ân gia hộ nơi Ngài. Tôi thường hay bị đau khắp thân mình và ngay những lúc ấy cứ thâm niệm chú một hồi lâu thì bớt ngay. Không có cái gì để cảm tạ hơn được nữa.

Ngày xưa khi gia nhập vào Hội Phụ Nữ của khu phố, tôi có người bạn thân, bà ta bị gãy khuỷu tay. Tuy đã nhập viện cả 3 tháng, nhưng hầu như không

lành, mà nhà thì phải lo việc đồng áng rất đa đoan nên đã trở về lại nhà. Chỉ vác cái cuốc không mà tay đã bị run. Tôi đã nắm cái tay bị làm mù của bà bạn tụng chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha” 5 lần như thế rồi liên tục niệm cả 20 lần rằng: “Đây là bà M của phò Điều Ngự. Chúng con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng! Xin Ngài hãy cứu cái tay bị làm độc sưng lên làm mù này. Xin Ngài gia ân cho. Chúng con xin tạ ân Ngài”. Cả bao nhiêu lần cầu nguyện cũng đều chú tâm vào chỗ bị làm độc sưng mù ấy và ngày hôm sau khi trở về nhà rồi, bà ta cho biết rằng: “Bà K ơi! tôi đã được chữa trị rồi! mù đã chảy ra mà chẳng thấy đau đớn gì cả, Bà đã dùng tay để xoa dịu nơi đau và bây giờ đã đỡ hẳn đi”. Tiếng nói nghe như mừng vui trong điện thoại vậy.

Tôi trả lời: “Đó không phải là nhờ tôi mát tay đâu, mà vì do đi lễ bái Ngài Địa Tạng trong nhiều năm dài đó. Có thể đó là điều mà Ngài Địa Tạng đã báo lại cho tôi chăng? Riêng tôi thỉnh thoảng vẫn bị đau chân và đau lưng, nhưng lúc ấy tôi thường hay trì chú và lấy tay để vào chỗ đau thì chỉ một thời gian ngắn trôi qua lại được an ổn bình thường”.

Với Ngài Địa Tạng, con xin chân thành tạ ơn Ngài.

Ngày 18 tháng 10 năm Bình Thành
nguyên niên (1988)

CÂU CHUYỆN SỐ 14

TOÀN THÂN NHỨC MỎI PHONG THẤP ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà Y 65 tuổi, ở phố Yanagi,
huyện Hiroshima)

Vào khoảng năm Chiêu Hòa thứ 45 (1969) tôi đã bắt đầu bị bệnh đau nhức, đến nỗi bị hoành hành toàn thân và các dây gân đều bị ảnh hưởng, nên đau đớn khôn khổ vô cùng. Cả 2 tay chân, đầu gối, khuỷu chân đều bị chướng ngại. Những ngón tay của cả 2 bàn tay đều không còn khả năng làm được gì cả. Từ huyện Yamaguchi tôi đã được giám định là độ tàn phế thuộc cấp 2. Ngay cả việc bước đi cũng khó khăn, khó lê đôi chân nổi, nên đã nhập viện hơn một năm rưỡi như vậy. Sau đó lại về nhà và thường xuyên đến bệnh viện để khám. Lúc ấy tôi chỉ còn có 30 kilô, ốm thê thảm, không có gì để sánh được.

Riêng tôi đã tin tưởng nơi Ngài Đại Sư cả mấy mươi năm liên tục và đây là việc của đêm ngày 7

tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 55 (1979) đã xảy ra. Trong khi cả nhà đều thành tâm tụng Kinh Bát Nhã thì tôi đã thấy một Đức Quan Âm thật đẹp từ cổ trở lên và chỗ cô thấy rất rõ. Đây không phải là một giấc mộng và đây có thể gọi là sự linh ứng chăng? Trước đó tôi cũng được bạn bè ở Iwakuni khi đến Fuchù tham bái Đức Địa Tạng không có đầu này đã kể cho nghe về những câu chuyện linh nghiệm khi đi tham bái như thế. Sau khi thấy được hình ảnh linh thiêng ấy hai ngày, nhằm vào ngày mùng 9 tháng 5 thì tôi đã cùng với nhiều người bạn tham bái ở Fuchù. Đi xe lửa từ Yanagi phải đổi đến 3 lần và sau đó phải leo lên xuống 12 lần bậc thang của nhà gare. Tuy rằng khó bước đi như vậy nhưng khi lên xuống xe lửa để đi Fuchù, tôi đã có thể đi được, thật là việc bất khả tư nghi.

Khi tôi đến lễ bái trước nơi thờ Ngài Địa Tạng thì toàn thân một lần nữa lại chấn động và trở nên nhẹ nhàng một cách lạ thường. Trạng thái ấy dường như thân thể cũng bỗng bình theo. Việc này không thể dùng lời nói để diễn tả về cái sự cảm nhận của lúc ấy được, mà ngay tức thì, sự đau đớn của thân thể hầu như không còn nữa. Cả một thời gian dài đau khổ về bệnh tật, mà bây giờ dường như đã tiêu tan đâu hết cả. Từ đó tôi quyết tâm phải siêng năng đi lễ bái Đức Địa Tạng không có đầu này. Cho đến khi trở về nhà ở Yanagi tôi như người đang mơ, trở về với niềm hoan lạc vô biên ấy.

Cho đến bây giờ tôi đã đốt 3500 lần để làm cho giảm đau nhức và đây chính là nguyên nhân làm cho xương cốt ở bắp đùi bị đau đớn, do vậy mà phải mổ. Vào ngày mùng 6 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) tôi đã vào bệnh viện chữ Thập Đỏ ở Hiroshima để giải phẫu. Sau khi giải phẫu đã dùng da giả để đắp lên trên chân. Vì là giải phẫu xương cho nên tôi rất lo âu. Cả thân thể trước đó được chích thuốc mê. Lúc ấy Đức Địa Tạng đã hiện ra nơi bàn mổ giống như lần trước tôi đã thấy Đức Quan Âm hiện ra.

Trước khi chích thuốc mê tôi đã nghĩ rằng: “Giao hết thân mạng cho Đức Phật và đồng thời mạng sống này cũng phó thác cho ông Bác Sĩ lúc giải phẫu”, đồng thời chính mình đã rơi vào trong trạng thái hôn mê.

Khi tôi nghe tiếng của y tá bảo với mọi người rằng: “Bà Y đã được mổ xong rồi và bây giờ trở lại phòng đây”. Lúc ấy cũng chính là lúc ý thức của tôi đã trở lại. Khâu giải phẫu này tốn đến 6 tiếng đồng hồ, phải chuyển đến 8 bịch máu và sau một tháng thì xuất viện. Cho đến sau 20 ngày giải phẫu người bạn nằm cùng viện bảo rằng: “Làm sao mà hồi phục như vậy được về nhà. Đây có lẽ là trường hợp đầu tiên của bệnh viện vậy. Ai cũng bảo đây là chuyện bất khả tự nghi. Khi xuất viện cả ông Phó Viện Trưởng và toàn thể nhân viên đều tiễn đưa tôi thật cảm động. Từ đó về sau tôi sống với cuộc sống bình thường, đã viết lách lại được, đồng thời tăng thêm 20 kilô, lên thành

được 50 kí. Đó là sự tạ ơn không ít để sống qua những ngày như thế.

Ở nhà tôi thờ tượng gỗ của Đức Địa Tạng và Đức Quan Âm. Mỗi sáng dậy lúc 4 giờ và cho đến 5 giờ thì tôi đã tụng được 100 biến Tâm Kinh. Cho đến ngày 29 tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 59 (1983) tôi đã đi tham bái Đức Địa Tạng lần thứ 9. Đa phần đều dùng Taxi. Thông thường từ phố Yanagi đến phố Fuchù phải mất đến 5 tiếng đồng hồ, tốn đến 35.000 Yen như thế. Sau đó tôi đã nhận được nhiều ơn gia hộ của Ngài và tôi đã mách cho người khác, cả hàng trăm người đã được Ngài cứu giúp. Trong này có một vài câu chuyện như thế.

Ở gần nhà tôi có một đứa con mà vào một ngày nọ tự nhiên không về lại với gia đình. Cha mẹ rất lo lắng, nên vào 12 giờ khuya đã lập Đức Địa Tạng lên để cầu nguyện cho con mình sớm trở lại nhà và cầu nguyện rằng: “Xin Ngài cứu cho con thập tử này”. Đến ngày thứ ba thì đứa con ấy trở lại nhà. Tôi cũng không để ý về sự thất lạc cậu ta, nhưng tôi nghĩ rằng người ta mất con chắc là khổ sở lắm và tôi cũng đã chẳng biết là chuyện này phải giải quyết ra sao. Cùng hãng làm với tôi cũng có người tài xế xe hơi lắm khổ sở, tôi đã khuyên ông ta nên cầu nguyện đến sự cứu giúp của Ngài Đại Sư và với cái lực của Ngài Địa Tạng mới có thể cứu nổi. Riêng tôi cũng đã đi tuần bái cả 88 nơi tất cả và mỗi một lần lễ tôi có 4 tiếng đồng hồ như thế, nhưng chung quanh bản thân mình toàn là những chuyện thật là bất khả tư nghì. Đến chỗ

lễ bái thứ 19 là Ngài Địa Tạng Bồ Tát. Ở đó tôi đã hát một cách tự nhiên như sau:

“Nơi phố của Đại Sư tiếng hát cao vời vợi”.

Thay thế bàn chân của mình, Đại Sư đã trợ lực cho ngay cả ông Thầy trụ trì của Chùa ấy cũng đã ngạc nhiên và đã nói rằng: “Thân thể bà như vậy mà đi được đến đây sao! Thật là chuyện khó tin, nhưng Ngài đã đón tôi vào Chùa để nói chuyện. Khi đi tuần lễ xong thì chẳng bao lâu ở hăng, tôi đã gặp người lái xe ấy và biết rằng câu chuyện của ông ta cũng đã được giải quyết xong và không khí ở hăng ấy đã thay đổi rất nhiều.

Ở tại phố Yanagi có ông S thọ đến 96 tuổi. Hai vợ chồng con của ông trong khi đi tham dự lễ đưa tang của người thân đã bất hạnh, thì ông S ở nhà lại mất tích. Khi tìm được thì ông ta bị té vào trong ruộng lúa. Lúc vớt lên liền kêu xe cứu cấp chở vào bệnh viện nội khoa, nhưng bị bẻ mạch máu nên máu ra quá nhiều. Cả hai vợ chồng con của ông đã tìm đến tôi để xin cầu cứu. Tôi liền ngồi lên ngay ngắn chẳng nói lời nào và một lòng chí tâm tụng 100 biến Tâm Kinh để cầu nguyện với Ngài Địa Tạng. Bác Sĩ đã dùng đến 48 giờ đồng hồ để cứu sinh mạng của ông cụ, nhưng đã bảo cho người thân và gia đình rằng: Khó cứu thoát nổi, nên rất là lo lắng. Trong khi đó tôi tin rằng không có gì phải lo cả. Ông S bây giờ máu đã cầm lại mà cũng đã tưởng rằng máu không thể ngừng chảy được.

Ông ta bắt đầu ăn được cháo, nếu không thì vợ chồng con của ông ta vì trách nhiệm tự giao cho mình mà không xong, thì chỉ có chết. Thế nhưng chỉ một lần mà cứu được 3 mạng người. Câu chuyện này đã xảy ra trước đây đúng 20 ngày.

Tôi đã được Ngài Địa Tạng mách bảo cho để giúp họ. Quả là hạnh phúc vô cùng. Sự bất an trước đó, bây giờ hầu như không còn nữa.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Kính nguyện
Ngày 29 tháng 7 năm Chiêu Hòa
thứ 59 (1983)

CÂU CHUYỆN SỐ 15

BỊNH SUYỄN ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà S 80 tuổi, ở phố Hiroshima,
khu An Nghệ)

Vào mùa Đông năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) tôi đã bị bệnh thấp khớp rất nặng nên phải nhập viện. Tôi đã nhận được nhiều cách trị liệu khác nhau, nhưng đêm nào cũng bị ho liên tục, tôi đã phiền những người ở cùng phòng, họ không ngủ được. Trong khi một lòng cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đầu thì ngủ lúc nào cũng chẳng biết. Được 2 tuần sau như vậy thì xuất viện.

Thật là cảm ơn Ngài vô kể. Do vậy tôi đã nguyện phải đi tham bái Ngài Địa Tạng.

Kính nguyện

CÂU CHUYỆN SỐ 16

CHỒNG TÔI ĐÃ VÃNG SANH MỘT CÁCH AN LẠC

(Câu chuyện của bà A 63 tuổi, ở phố Cửu Kha,
huyện Yamaguchi)

Trong khi chồng tôi hưu trí sau thời gian dài làm ở hãng N chế tạo ống đồng, chúng tôi đã sống trong vui buồn lẫn lộn. Đứa em gái bị bệnh Pakinson, đã trị liệu đủ cách mà phải bó tay, không còn phương pháp nào cả. Chồng tôi đã chẳng thốt lên được lời nào khi cô ta mất. Vì nghỉ hưu nên cũng buồn, do vậy mà ngày nào cũng uống rượu. Đến lần nhận tiền hưu lần thứ hai thì bị bệnh gan, nên phải nhập viện. Bác Sĩ cho biết là mạng sống chỉ còn vài ba tháng nữa mà thôi, nên gia đình ai cũng lo sợ. Hầu như mỗi ngày đều theo dõi bệnh tình. Bình thường của bệnh gan là mỗi ngày hay đau nhức, nhưng khi cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đau thì cơn đau được giảm, có thể nói chuyện tự nhiên như người bình thường.

Cả hai người đều đã mất và đồng thời tôi cũng đã đi tham bái Đức Địa Tạng ở gần nhà trong nhiều lần. Cả hai anh em đều không bị khổ sở gì và đã được vãng sanh về thế giới khác một cách an lạc. Đó là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng, nên con chân thành tạ ơn Ngài.

Kính nguyện

CÂU CHUYỆN SỐ 17

CHÂN BỊ PHÙ THÙNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà T 65 tuổi, ở phố Thái Mao,
huyện Yamaguchi)

Vào tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) tôi đã phải vào nằm ở bệnh viện. Căn cứ vào sự chẩn đoán của Bác Sĩ thì nguyên nhân của bệnh không rõ. Từ đầu gối của chân phải kéo xuống nhượng chân thật khó coi. Dầu cho kiểm tra dưới hình thức nào cũng chẳng rõ biết. Trong khi đó phía giữa vai trái kéo xuống tận cườm tay của tôi bị tím bầm, thật là một cơn đau sốc bất ngờ. Liên được bà Y cũng nhập viện nằm gần giường của tôi hướng dẫn cho và bảo rằng: Phải thành tâm cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đầu đi, thật là chuyện nhiệm màu, vết bầm trên tay đã mất đi và bắp chân bị phù thũng cũng nhỏ lại, đã chuyển qua bệnh viện khác. Thật là cảm kích hết sức.

Kính nguyện.

CÂU CHUYỆN SỐ 18

BỆNH TÌNH CỦA THÂN PHỤ ĐƯỢC HỒI PHỤC

(Câu chuyện của ông S 46 tuổi ở phố Yanagi,
huyện Yamaguchi)

Với tôi ngay cả cho đến trong hiện tại cũng ít có niềm tin vào tôn giáo, cho đến khoảng tháng 5 tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 59 (1983) đã cùng với bà Y đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu ấy đến lần thứ tư. Cho đến lúc ấy có thể nói đây là việc bất hạnh, cũng là chuyện bình thường. Vì lẽ sau khi chẩn đoán và biết rằng bệnh tình của cha mình khó được cứu khỏi, nên tôi rất sốc. Khi đi tham bái Ngài Địa Tạng tôi đã nhận được cái khăn tại văn phòng và mang đến một lòng cầu nguyện trước Đức Địa Tạng. Thế là tôi mang về lại nhà cái khăn ấy và sau một tuần lễ, cha tôi đã bình thường lại như xưa. Thật là cảm ơn Ngài vô lượng. Từ đó về sau tôi đã rõ biết rằng phải cần đi tham bái nhiều hơn nữa. Đồng thời việc làm

lụng, buôn bán, sinh sống càng ngày càng bận rộn, nên tôi cũng rất lấy làm cảm kích biết ơn.

Kính Nguyễn
Ngày 18 tháng 4 năm Chiêu Hòa
thứ 63 (1987)

CÂU CHUYỆN SỐ 19

MẠCH MÁU BỊ NGHỀN ĐƯỢC THÔNG

(Câu chuyện của bà cô M 37 tuổi, ở phố Yanagi,
huyện Yamaguchi)

Tôi được làm quen với Bà Y từ năm ngoái. Cả hai Mẹ con tôi đều đi đến nhà bà Y như là người bị tà ma nhập. Thông thường tôi được nghe Bà kể chuyện về Ngài Đại Sư và việc tôn thờ Đức Địa Tạng không có đầu, nhưng lúc này thì đứa con trai thứ của tôi chỉ trong một phút mà có đến 6 lần mạch máu ngưng đập. Trước đó 2, 3 ngày (vào ngày 23 tháng 5 vừa qua) đã đi kiểm tra. Tôi đã nghe lời Bà Y và đã cầu nguyện chí thành nơi Đức Địa Tạng không có đầu ấy. Sau đó đứa con của tôi lên xuống cầu thang 46 lần mà chỉ có một lần mạch máu ngưng lại, nên không cần phải nhập viện. Thật là tạ ơn Ngài Địa Tạng vô cùng. Tôi đã một lòng kính lễ Ngài.

Mẹ tôi từ nhỏ đã bị bệnh vọp bẻ, khó đi lại. Bàn tay cũng khó khăn khi sử dụng, nhưng nhờ ơn Đức Địa Tạng lúc cầu nguyện mà Bà ta có thể đi lại dễ dàng.

Kính nguyện
Ngày 10 tháng 6 năm Chiêu Hòa
thứ 60 (1984)

CÂU CHUYỆN SỐ 20

BỆNH ĐAU LƯNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà S 71 tuổi, ở phố Yanagi,
huyện Yamaguchi)

Tôi là bà mẹ của 2 người con trai và 3 đứa con gái, đã khó nhọc nuôi dưỡng chúng, nhưng vẫn trong tình trạng sức khỏe tốt đẹp. Thế nhưng đột nhiên lại bị đau lưng. Tôi ngày trước được ông chồng lo cho mọi việc, ngay cả việc nấu nướng cũng không phải bận tâm, nhưng bây giờ ông đã qua đời rồi, nên tôi khổ tâm không ít. Tôi có quen bà Y từ thời còn chiến tranh và đã nghe bà nói về Đức Địa Tạng không có đầu kia, nên tôi đã một lòng cầu nguyện. Chỉ mấy tiếng đồng hồ sau là tôi có thể đi đứng bình thường trở lại. Thật là cảm kích vô cùng. Từ đó về sau bệnh đau lưng không còn nữa.

Con xin chân thành tạ ơn Ngài.

Ghi lại vào mùa Đông năm Chiêu Hòa
thứ 57(1981)

CÂU CHUYỆN SỐ 21

BỆNH THẤP KHỚP CỦA ĐỨA CON ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của Bà M 52 tuổi ở phố Yanagi,
huyện Yamaguchi)

Công việc của tôi là đồng áng, lo việc nông trang và là người mẹ của 5 trai, 1 gái. Ngày nào cũng như ngày nấy luôn bận rộn. Có một dạo đứa con trai thứ bị bệnh thấp khớp, cánh tay dờ không lên nổi, đã phải vào bệnh viện thần kinh. May cũng nhờ bà Y chỉ bảo cho, nên tôi đã một lòng cầu nguyện nơi Ngài Địa Tạng không có đầu kia, sau hơn 1, 2 tháng thì nó đã trở lại bình thường. Cho đến Lễ Vu Lan thì được xuất viện về nhà. Thật là một sự cảm kích vô song. Cả một thời gian gia đình này bị khó khăn chồng chất mà bây giờ đã sáng sủa trở lại rồi. Còn những đứa con khác cũng đã không làm phiền lòng thân thể người mẹ này nữa một cách không có lý do, để được sống thọ lâu hơn, nên cá nhân tôi cũng thật là cảm kích.

Kính nguyện

CHUYỆN SỐ 22

MIỆNG CỦA MẸ BỊ LỆCH

(Câu chuyện của Bà N 60 tuổi ở phố Iwakuni,
huyện Yamaguchi)

Vào mùa Thu năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) mẹ tôi tự nhiên bị đột quỵ, thân thể trở thành bán thân bất toại. Không có tiền hưu trí, nên chị em tôi phải thay phiên nhau để chăm sóc tại bệnh viện. Cái miệng của bà bị méo lệch đi, nên chúng tôi vẫn thường hay cầu nguyện lễ bái vào mỗi buổi sáng hướng đến nơi Đức Địa Tạng không có đầu kia một cách chân thành. Chúng tôi xưng lên rằng: “Nam mô Đại Sư Biến Chiếu Kim Cang” và ngay cả người cùng phòng cũng đồng cảm đến rơi nước mắt. Thật tình mà nói tôi cảm động vô cùng. Sau đó tôi ước rằng có một ngày sẽ đi tham bái Ngài.

Kính nguyện

CHUYỆN SỐ 23

KHI ĐI BỘ LUNG BỊ ĐAU NHỨC, NHƯNG ĐÃ ĐỠ HƠN NHIỀU

(Câu chuyện của ông O ở phố Okayama)

Tôi bị bệnh đau lưng, không hề bước đi được thật là khôn khổ vô cùng. Tỉnh thoảng tôi vẫn thường hay đọc những ký sự về những việc linh ứng của Đức Địa Tạng không có đầu trên báo Sơn Dương và cũng đã được biết rằng: Nhiều người nhờ đi tham bái mà đã nhận được nhiều ơn gia hộ.

Vào ngày 27 tháng giêng năm Chiêu Hòa thứ 62 (1986) tôi đã nhờ người gần nhà hỏi thăm đường để đi tham bái Đức Địa Tạng. Sau đó tôi đã nhận được thư trả lời, trong đó có bản đồ gọi kèm với những lời hướng dẫn thật thân thiện. Giữa đốt xương sống thứ 3 và thứ 4 bị lệch, nên khi lê bước đi, nó bị đau thốn vô cùng và sau đó phải nhập viện một tháng thì có thể đi bộ được, nên nhờ tám bản đồ ấy mà tôi đã đi đến được phố Fuchù.

Trong khi đi lần thứ 2 để lễ bái Ngài Đức Địa Tạng, lúc bước xuống tam cấp ở nhà gare Fukuyama.

Tôi cảm thấy như con đau lưng đã nhẹ hẳn đi. Như một phép lạ, tôi không còn dùng đến gậy nữa. Tôi cảm nhận được như đây là một điều thật bất khả tư nghì. Bởi vì tôi, đã không thể nghĩ rằng mau được chữa khỏi như thế. Do vậy tôi đã chẳng thốt nên được lời. Thật là đúng với những câu chuyện mà Ngài Đức Địa Tạng đã gia ơn. Từ đó về sau không bị tái phát nữa. Có một lần đến nhờ ông Bác Sĩ xem lại dùm, thì ông ta cũng ngạc nhiên. Do vậy tôi mỗi tháng đều đi tham bái Ngài trong suốt cả năm trường như vậy. Đức Địa Tạng thật là linh nghiệm. Nếu ai cầu nguyện đến Ngài thì Ngài sẽ gia bị cho những sự khổ não ấy sớm tiêu trừ.

Kính nguyện

Ghi lại vào ngày mùng 8 tháng 11 năm
Bình Thành nguyên niên (1988)

CHUYỆN SỐ 24

BỊNH MỀM SỤN ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông H 71 tuổi, ở phố Fukuyama)

Khoảng năm Chiêu Hòa thứ 55 (1979) tôi đã mang chứng bệnh mềm sụn, thật là khổ sở vô cùng, đặc biệt ở bên trái nặng hơn, nên khi đi bước chân không thể nhấc lên nổi. Ngay cả một việc ngồi cũng không thể được. Do vậy mà thật là khó khăn trong mọi động tác. Khi ngồi cái chân phải duỗi thẳng ra. Với trạng thái này tôi đã phải sống liên tục trong ba năm trường như vậy.

Khoảng năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) những câu chuyện về Đức Địa Tạng không có đầu kia đã lan truyền khắp nơi. Bên cạnh nhà tôi cũng đã có rất nhiều người đi tham bái. Tôi cũng được đi tham lễ Ngài trong ý nghĩa ấy.

Khi đi tham bái Ngài Địa Tạng, tôi đã đi bộ hướng về nhà gare Fuchù và khi đi đến được nhà gare thì cái chân của tôi dường như đã được chữa trị khỏi. Tuy chỉ một lần đi tham lễ thôi mà tôi đã được sự gia hộ như vậy, nên thật là kinh hoàng, nên đã tỏ lòng

cảm ơn Ngài, không uổng phí công chờ đợi. Từ đó về sau bịnh không tái phát nữa.

Đề tạ ơn Ngài gia đình tôi đã muốn cúng vào đó một tượng bằng đá, nhưng cũng không biết rằng sau đó có ai cúng như thế nữa không và tôi đã suy nghĩ như vậy. Tuy rằng tôi muốn phụng nạp vào đây một tượng Địa Tạng bằng đá để trong vườn chùa, nhưng kết quả là không có chỗ. Do vậy thay vì mua tượng Ngài bằng đá để phụng nạp vào đây, thì tôi đã cúng tiền vào nơi này. Tôi đã nhờ người giúp việc ở đây lo cho điều ấy.

Bởi vì tôi thích làm thơ Haiku và họa tranh nên đã tả rằng: Ngày xuân thật rạng rỡ, chỉ tướng trang nghiêm của Ngài Địa Tạng.

Tôi đã viết câu thơ ấy vào bức họa và đã dâng vào đây và đã được treo nơi phòng khách của văn phòng chùa. Con xin tạ ơn Ngài.

Kính nguyện

Viết lại ngày 15 tháng 11 năm Bình Thành
nguyên niên (1988)

CHUYỆN SỐ 25

ĐỘNG MẠCH BỊ CỨNG ĐÃ ĐƯỢC LÀNH VÀ ĐẤT NƯỚC ĐƯỢC TRẢ LẠI

(Câu chuyện của bà M 65 tuổi, ở phố Lạp Cương,
huyện Okayama)

“Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”

Lần đầu tiên tôi đã đi đến tham bái Đức Địa Tạng vào lúc đám giỗ lần thứ 13 của cha chồng tôi, nhân lúc trở lại nhà trên đường về. Đó là vào ngày mùng 5 tháng 11 năm Bình Thành nguyên niên (1988).

Tiếp theo đó vào ngày 18 tháng 11 chúng tôi đã đi xe lửa và dắt theo nhiều người để cùng đi lễ và cầu nguyện mọi việc, sau đó trở lại nhà.

Sau khi chồng tôi mất đi, thân thể của mình tự nhiên thấy mập lạ và vào tháng 11 năm nay cân lại đã thấy tăng lên 9 kilo. Có thể là quá mập chăng? Khi lồng ngực bị khó chịu, tôi đã đi đến Bác Sĩ để khám. Bác Sĩ chẩn đoán rằng động mạch đã bị cứng lại, nên

hơi thở khó và đã cho tôi uống thuốc. Lúc ấy tôi đã nghĩ đến các vị thần linh không gián đoạn.

Nhớ đến ơn gia hộ của Ngài Đức Địa Tạng. Đôi khi cũng liên tưởng đến vị Bác Sĩ chính hình thuộc y học Đông Phương ở làng Tân Trung, phố Lý An, phường quận Tiền Khẩu tên là Sanmokaru và qua nhiều sự giới thiệu, tôi đã đến đây để chữa bệnh. Từ đó mỗi ngày đều đi đến khoa chính hình. Vào một buổi sáng ngày 25 tháng 11 cả thân lẫn tâm tôi đã cảm nhận được rằng: “Có một vị không có đầu thật đẹp, không phải nam cũng chẳng phải nữ, nhưng khi sờ vào thân hình thì cảm nhận như cả nam lẫn nữ. Tuy là không có đầu nhưng có thể nghe được bằng tai, thấy bằng mắt và ngửi bằng mũi. Đây chính là thân của Ngài Đức Địa Tạng, có mùi hương phảng phất lâu dài và có ánh sáng chiếuọi. Một mùi trầm hương lan tỏa khắp nơi. Mọi người cũng như tôi đều cảm nhận lan tỏa toàn thân. Dầu cho khói ấy có nhiều, mùi hương ấy có lan tỏa, nhưng thật dễ chịu và ai cũng bị bao phủ cả toàn thân, nên tôi đã xướng lên 3 lần rằng: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”. Trong khi suy nghĩ cầu nguyện như vậy thì mùi trầm hương lại quện lên, quấn lấy chung quanh chúng tôi và mọi người và lan tỏa ra mọi nơi ... nước mắt tôi đã tuôn trào...

Thở ấy tự nhiên con mắt bên phải của tôi nước mắt cứ chảy hoài và ngay lúc ấy tôi đã gọi tên Ngài Địa Tạng nhiều lần với tiếng thật lớn trong cảm động, trong khi nước mắt chảy dài.

Lại nghe “... phải nhanh lên chứ không kịp nữa. Ngôn ngữ không thể chuyên chờ được. Ngôn ngữ khó thể chuyên chờ nổi. Xe cộ, con cái... hãy mau mau trở về đi. Rồi toàn thân được bao bọc bởi một mùi hương mạnh hơn. Tuy mập hơn, nhưng sẽ có người cứu giúp (ý nói ông Bác Sĩ chinh hình).

Chung quanh tay chân của tôi và ngay cả toàn thân mình, như là hiện thật. Bỗng nhiên nghe tiếng gọi: Hãy đến. Xem như người nào cũng hạnh phúc đứng đó với cái bụng thật lớn. Đồng thời cảnh sắc của 4 mùa cũng như tâm trạng của con người đủ loại. Đức Quan Thế Âm Bồ Tát với lòng đại từ đại bi làm cho trong tâm tôi sáng rực lên và Ngài đã cứu cho người có tâm lượng hẹp hòi. Nên đã có nhiều người đến đó và họ cầu nguyện thật là đông.

Hãy đến đây! Hãy đến đây! cả thân lẫn tâm tôi thật nhẹ nhàng. Ta đã thấy nét mặt cười của các người và nghe được tiếng nói của các người nên đến cứu, rất nhiều người, nhiều loại, những tên họ ấy cũng giống như ngôn ngữ khó thể nói hết được. Hãy dùng lời ngọt ngào! Hãy mở tâm ra! Hãy đừng chân chờ nữa... Hãy nhanh lên! Hãy cố gắng lên...”.

Đó là câu chuyện vào lúc 4 giờ 15 phút sáng ngày 29 tháng 11 và lại một lần nữa vào lúc 6 giờ 40 phút sáng ngày 30 tháng 11 tôi đã thấy:

“Hãy đến đây! Hãy mau đến đây! Hãy tay trong tay cùng dắt nhau trở về dẫn cả đứa con này kể cả đứa con kia. Hãy dắt tay nhau đi vào trục này! Mọi người hãy cùng dẫn nhau đến đây! Dầu thế nào đi nữa, dầu

nhỏ dầu lớn cũng nên đến. Sẽ khỏi sự khốn khổ, mọi việc đều được cứu giúp. Dầu cho trời có mưa, dầu cho gió có thổi, tuyết có rơi và dầu cho biển có cạn... thì cũng nên đến trong này! Hãy mau đến đây! Hãy mau đến đây! các con ạ!

Sau đó người bạn đạo đã do duyên khởi mà thấy được giáo pháp và mang giáo pháp ấy trở về nhà và đã cung kính cả hai tay, khi nhận được tức nhiên vui mừng và tiếp tục truyền bá ra. Đứa nhỏ ấy cũng dễ thương đó. Từ sáng đến tối cử động cả thân hình như như bột. Người khác thì chẳng vui chút nào. Còn người được cứu mà không được vui thì đang ở đâu? việc này nên nhẫn nại. Mỗi ngày hãy nên động tĩnh khi thân thể đứa nhỏ ấy lớn lên, giống như hạt châu. Nên cúng cho trái cam chăng? Hãy nên chờ đợi. Đây là những quả cam cúng cho Vua Chúa đó! Dĩ nhiên để chờ đón một người dâu và cho nên khi ấy phải nên tu tĩnh. Hãy truyền lại việc này cho rõ ràng. Hãy lột một quả cam để dâng cúng, tiếp đến hãy ăn ngay đi. Vậy thì hẹn lại lần tới.

Đây là câu chuyện vào lúc 5 giờ 30 phút sáng ngày mừng một tháng 12 .

“Bánh xe chánh pháp đã chuyển động (ý nói ông thần thuốc) và đã lễ bái. Tuy ta đã bảo hãy lột một trái cam dùm... rồi mọi người đã lột vỏ trái cam dùm. Xin đa tạ. Tôi đã trở thành người mẹ và cho nhiều đứa trẻ ăn trái cam ấy. Mọi người vui vẻ ...

Một lần được gọi đến, hình như để cho thấy một chứng cứ nào đó. Lúc cho thấy chẳng rõ cái này là cái

gi. Cả 2, 3 lần đến để tìm hiểu. Hình như là con Hạc của Jokushima ở Abe. Cứ đi tìm, cứ đi tìm người mẹ. Cuối cùng rồi chẳng đi đâu phải không? khi nào bản tâm bị mê hoặc thì lúc ấy lại quay về...”.

Vào lúc 11 giờ 20 phút tối ngày 30 tháng 12. “Hãy xem đây! không thấy sao! Ta bảo rằng: Lần này lên mua nhang để đem về”... cứ như thế có nhiều mệnh lệnh bí mật được truyền đến.

Vào lúc 6 giờ 50 phút sáng ngày mùng 4 tháng 12 “... mọi người có sắc mặt khác nhau, tâm tánh cũng khác nhau. Có Đức Địa Tạng đứng ở đó, rồi ngồi xuống một chập. Rồi đứng lên ngồi xuống và giống như cả ngủ lẫn thức. Đôi khi cũng giống như kẻ đi du lịch. Còn tôi đã trở thành đá. Con sẽ cong như 5 bánh xe. Hình thù như chư Thiên nên rất trân quý và vui mừng trong ngày này, chạy chỗ này, nhảy đến chỗ kia trông giống như con thỏ. Con thỏ ấy chạy nhảy trên cánh đồng tuyết và trên tuyết ấy có 7 Đức Địa Tạng đang đi. Đêm nay khi màn đêm buông xuống sẽ trú lại nơi đây...”

Có lẽ tôi phải chết. “Đây là chỗ nào thật là kỳ lạ! làm sao dẫn dùm tôi trở lại nhà” và đã mấy lần được mời rượu.

Đức Địa Tạng bảo: “Hãy gìn giữ bản tâm thì tốt hơn và cho phép nghỉ ngơi”.

Vào lúc 6 giờ 58 phút sáng ngày mùng 5 tháng 12 “... mọi người đông đảo đang vào đây. Đây chính là nơi chia cắt giữa mẹ và con. Nhưng quyết liệt còn hơn dầu quỳện lại nữa. Khung cảnh thật đáng nói. Rồi

niệm: Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha. Liền đó thấy khung cảnh khác đi và lúc ấy có tiếng gọi. Dĩ nhiên là có tiếng đáp lại. Thôi! hãy nghỉ ngơi đi”.

Đó là những việc tôi đã thấy và cảm nhận được. Thân thể tự nhiên thấy nhẹ hẳn đi. Sau đó tôi đã đem chiếc khăn nhận được nơi Đức Địa Tạng gọi đến cho ông Thầy thuốc chính hình. Từ năm rồi trở đi, ông đã nói với mọi người rằng:

“Đây chính là chiếc khăn cứu tử vậy. Do chính Đức Địa Tạng không có đầu đã ban bố cho. Khi chính mình cầu nguyện thì nhiều việc linh ứng dễ thương lại đến. Ngay cả những người mạnh khỏe đi nữa nếu có cầu xin gì cũng lần lượt được gia hộ, vượt khỏi sự mong đợi. Hãy nghĩ về những người gần gũi và hãy cảm tạ ân ấy dầu cho nhỏ đến bao nhiêu. Vì Ngài đã bảo hộ cho thân thể của mình. Lại nữa dầu cho là một niềm vui nhỏ đi nữa nếu có, thì hãy nên một lần đi tham bái! Hãy nỗ lực một cách sâu xa để lễ bái và xin vui lòng nhớ đến việc này”.

Đây chính là những lời tạ ân. Lại nữa những người được nhờ ơn thì bệnh đã được lành. Họ đã phần chần và họ đã đến tạ lễ rất đông. Ngay cả tôi và cả những người quen biết lúc nào cũng dùng khăn ấy quấn quanh mình. Chính tôi đã nhờ lực gia bị của Ngài Đức Địa Tạng mà đã nhận được sự chữa trị của ông Bác Sĩ Đông Y. Bây giờ thì đã leo lên leo xuống nấc thang bằng đá có cả 75 cấp mà cảm thấy vẫn bình thường. Những người nhận được những cái khăn ấy, trong đó có cô của một người con gái thật xấu ác đã

nhận được cái khăn cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng này và bà cô ấy cũng đã cảm kích. Bây giờ bà ta rất hoan hỷ cả hai cô cháu đều trở nên thân thiện.

Lại nữa có nhiều việc khác như trong những người khổ não lại có một người được Đức Địa Tạng ủy thác cho ông Bác Sĩ Đông Y mà vẫn nhận được ân gia bị. Nên họ đã vui mừng khôn tả. Lúc ấy thì hai vai của tôi run rẩy và cần cổ cũng khó cử động, nên tôi đã sớm đến ông Bác Sĩ để bẻ lại cho ngay. Khi ấy như có Ngài Đức Địa Tạng đang gia hộ cho từng đôi tượng một. Lúc xong, mọi người tập hợp lại với nhau để cùng đi lễ bái. Thật là một chuyện bất khả tư nghị, không thể có lời nói nào diễn tả hết được.

Tôi kể tục việc kinh doanh buôn bán thép của cha mình để lại, đất đai và hãng xưởng cho người ta thuê. Vì cần đến đất, nên từ trước 11 năm nay tôi đã yêu cầu được trả lại, nhưng người thuê đất cứ nay nói này mai nói nọ vẫn chưa trả lại. Dẫn cho có làm bao nhiêu thủ tục như trả lại tiền nhượng đất, hai lệ phí giao dịch của 2 bên và làm thủ tục bồi hoàn, nhưng hoàn toàn vô hiệu, không có dấu hiệu nào thuận cả. Vì không có cách nào khác, nên tôi đã nhờ đến Luật Sư để giải quyết dùm. Vậy mà cũng không áp đảo được sự việc. Kể từ đó tôi chuyên tâm đi lễ bái Ngài Địa Tạng và đứng ngay nơi đám đất ấy tôi đã tụng chơn ngôn để cầu nguyện.

Đột nhiên vào ngày 11 tháng 12 thì đối phương đã nhận được một lời chào hỏi thật là có ý nghĩa rằng: “Cho đến ngày 20 tháng giêng năm Bình Thành

nguyên niên (1988) sẽ trả đất lại. Cả 20 năm qua tôi đã tiếp nhận được những ân tình thật là nồng hậu. Với nghĩa cử ấy tôi không tự làm cho mình khổ tâm nữa”. Thật là câu chuyện khó tin, chẳng là thật đơn giản chút nào mà tôi đã dốc toàn thân cầu nguyện mỗi ngày trong cả một tháng và việc trả lại đất này thật sự ra là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng vậy.

Tôi cũng đã chẳng phải trả lại tiền tốn kém làm thủ tục và việc tốn kém của tòa án trong 20 năm đó để giải quyết chuyện đất đai cũng không có việc gì khó khăn cả. Đây quả thật là nhờ ơn Đức Địa Tạng và là một năng lực vĩ đại, tôi chỉ có thể cúi đầu mà thôi.

Nhờ Đức Địa Tạng giúp đỡ cho tự thân mà những câu chuyện về nhiều giấc mơ của những năm trước cũng như việc tâm bệnh đã được sáng tỏ. Việc này thuộc về vấn đề tâm linh đã được hình thành nơi đầu óc này. Nếu được một chút ít sự trợ giúp, thì mỗi ngày tôi đều suy nghĩ về việc này. Việc này tôi đã trải qua nơi tâm mình vào ngày 18 tháng 12 khi tôi đi tham bái. Đó là vào lúc 7 giờ rưỡi tối ngày hôm ấy, tám khăn mà tôi đã nhận được từ nơi thờ Ngài Địa Tạng. Tôi đã đem về để trước bàn thờ của nhà mình và cầu nguyện 2 lần sáng tối mỗi ngày, thế nhưng vào đêm ấy khi tôi đánh lễ thì hình ảnh Ngài trở nên ánh vàng chiếu sáng và thấy rõ lỗ tai bằng đá thật lớn, hướng về phía bên trái với dáng điệu oai nghi rõ ràng từng nét. Với tôn nhan ấy, Ngài đã khoác lên mình một chiếc y màu tím nhạt. Ngài đứng chấp 2 tay lại trong tư thế hùng lực. Trong hai tay ấy hình như có

mang viên ngọc gì đó. Ông Thầy thuốc Đông Y thường nói rằng Đức Địa Tạng có 2 người đứng bên phải là đàn ông, bên trái là đàn bà. Còn tôi thì thấy phía người nữ ấy có bông một đứa bé. Từ ngang lưng có thắt một sợi dây dài nối kết hai người nam và nữ lại với nhau. Tôi thấy cả mẹ lẫn con đều đứng đó với dáng thật là thân thiện. Lại nữa tôi vẫn thấy cả hai người đều bận quần dài theo lối trang phục Âu châu và tôi đã đánh lễ Ngài.

Ông Thầy Đông Y cũng đã hơn một lần đi tham bái Đức Địa Tạng và đã thấy Ngài hiện ra, dần dần mọi người đều vui vẻ và nhờ tôi mang tiền đi cúng lễ.

Thật đúng là tôi đã gặp được Ngài Đức Địa Tạng , đã đối diện với Ngài thật bất khả tư nghị như trong những giấc mộng của năm xưa. Tôi đã trân quý giữ gìn cái duyên hy hữu trong niềm cảm ân sâu xa ấy. Vừa trân quý giữ gìn và trong mỗi ngày tôi đều sống trong sự tỉnh thức để đón nhận. Từ đó Thầy trò đều gần gũi hơn và với những khó khăn đã được Ngài Địa Tạng giúp đỡ giải quyết cho tự thân và chính những ngày tháng ấy tôi đã tiễn đưa nó đi xa khỏi Lạp Cương trong khi chân thành cầu nguyện. Ngay cả những người đã được nhờ vả, tôi cũng đã làm cho họ vui lây và ai cũng mừng vui để đón một năm mới. Tôi đã viết quá dài chẳng mạch lạc gì. Xin quý vị thông cảm tha thứ cho; lại cũng mong rằng mọi người nên mau đến tham bái để nhận ơn gia hộ. Ngày đó chính

là một ngày trong cả ngàn mùa thu đang chờ đợi quý vị vậy.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Xin dừng bút nơi đây

Kính nguyện
Ngày 22 tháng 12 năm Bành Thành
nguyên niên (1988)

CHUYỆN SỐ 26

BỊNH SUYỄN ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà O 71 tuổi, ở phố Lạp Cương,
huyện Okayama)

Từ 5,6 năm trước trở lại đây tôi đã bị bệnh suyễn, khổ sở vô cùng, giống như là bị bệnh tà nhập, ho 2, 3 tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ.

Ở gần nhà có Bà M thường hay đi lễ bái Đức Địa Tạng, nên đã mang khăn về cho tôi một cái, tôi liền quấn khăn ấy lên thân mình. Đồng thời trước đó tôi cũng đã nhận được cái khăn từ ông Thầy chính hình tên Sở Tân Trung thuộc phố Lý Áp, quận Tiền Khẩu. Dường như trên khăn ấy có năng lực của Ngài Địa Tạng và tôi đã thật là hạnh phúc cũng như cảm ơn đã nhận được như thế. Lần đầu tiên khi xem truyền hình tôi thấy vậy đã cười và khó khăn lắm mới nịt vào ngực. Tuy là khôn đốn, nhưng hôm nay việc ấy là chuyện bình thường, tôi đã nhận khăn ấy trong sự vui

vẻ và xin tạ ơn Ngài có những ngày thật cảm động như vậy.

Con xin trả lễ Ngài bằng cả tấm lòng thành kính sâu dày rồi xướng lên:

“**Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha**”

Kính nguyện
Ngày 18 tháng 4 năm Chiêu Hòa
thứ 63 (1987)

Quyển thứ mười lăm

CÂU CHUYỆN SỐ 1

VIỆC MẤT ÁNH SÁNG ĐƯỢC CỨU KHỎI

(Câu chuyện của ông S 68 tuổi, ở phố Fukuyama,
Huyện Hiroshima)

Tôi được sanh ra tại làng Điền Khiếu, phố Fukuyama, huyện Hiroshima. Từ nhỏ tôi đã mê hội họa, nên đã ghi tên vào trường phái hội họa Nhật Bản, phái Tứ Điều của Môn Điền Bình Ngũ Lang. Sau 12 năm tôi đã lên Osaka và đã nhập vào ngành Nhật Bản Nam Họa, nằm dưới môn phái của Trục Nguyên Ngọc Thanh và tôi đã nhận được sự

huấn luyện. Trải qua bao sự khó nhọc, tôi đã trở thành họa sĩ độc lập của Nam Lập và đã trở về lại cố hương ở phố Fukuyama, đã cho triển lãm nhiều họa phẩm và tôi cũng đã là một giáo sư dạy về họa thủy mặc, nên rất bận rộn với những ngày tháng đã trôi qua. Thỉnh thoảng tôi đã đi đến Chùkoku để du lịch và tìm thêm tài liệu. Trước khi bệnh tôi đã vẽ đến 2, 3 giờ sáng và vì khổ lao chẳng? Đột nhiên con mắt như mờ đi. Trước mắt mình như những ánh sao chập chờn khi ẩn khi hiện. Có lúc bị sốt đã 2, 3 lần đi chẩn đoán ở Bác Sĩ mắt và bảo rằng: “Ánh sáng bị mất, nên phải giải phẫu”. Tôi đâm ra lo lắng.

Trong khi con mắt chẳng còn bình thường mà việc họa tranh tôi vẫn tiếp tục trong khi bận rộn ấy. Khi tối đến, con mắt không còn muốn mở lên nổi. Vào lúc 3 giờ sáng ngày mùng 6 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) tự nhiên có thấy sấm sét và từ trên không trung như có tiếng nổ lớn và có lúc lại sáng lóe lên. Ngay trên tầm mắt của mình nơi bầu trời tuy tôi không thấy chân, nhưng có một vị mặc áo trắng hiện ra như Đức Địa Tạng nói rằng:

“Con mắt của người cần phải bảo trọng như thân mệnh, ta sẽ chữa mắt cho người và hãy mau đến Fuchù. Đổi lại, nên họa một Đức Địa Tạng không có đầu theo lối Nam Họa để nơi thờ ấy”.

Tôi đã nghe rõ tiếng nói như thế hòa với tiếng gió lộng trong đêm và hình ảnh ấy đã biến mất. Vì tôi chưa bao giờ thấy Đức Địa Tạng không có đầu tại

Fuchù và mặc dầu tuy chưa thấy nhưng đã hiện ra cho tôi thấy, chẳng là việc bất khả tư nghĩ sao?

Tôi còn nghe rõ bên tai còn sót lại rằng: “Hãy sửa con mắt lại và tẩm thăm đồ ấy hãy treo phía sau Đức Địa Tạng. Vì bị hỏa hoạn, nên phía sau lưng của Ngài nóng lắm”.

Vợ tôi đã điện thoại cho đưa con gái đi lấy chồng ở Fuchù thì được rõ biết nơi thờ Ngài Địa Tạng ở phía sau Ngài người ta có cúng vào đó rất nhiều hình con Hạc giấy bị bốc cháy và việc ấy mới xảy ra đây. Do vậy mà Ngài Địa Tạng đã bảo rằng: Hãy đem tẩm thăm đồ thay thế vào đó cũng phải và chính đêm ấy nhờ tiếng sấm chớp, tỏa ra ánh sáng nhiều lần đã làm cho con mắt của tôi như không có gì đã xảy ra cả.

Ngay cả tôi cũng thất kinh, thân thể cũng không quan tâm cả đêm ấy, trí óc tôi như nổi trôi và đã họa được hình dạng của Ngài Địa Tạng. Bề ngang 2 tấc, bề cao 4 tấc, họa trên vải và họa theo lối nhà Đường bằng cách mô phỏng, đặt trên một tẩm thăm đồ và ở chính giữa tôi đã vẽ bức tranh của Đức Địa Tạng không có đầu. Tôi lấy bức tranh ấy để tham khảo. Khi thăm phố Fuchù, tìm đến nơi Địa Tạng đường, quả thật là phía sau tượng Địa Tạng có để tẩm bảng dựng vào vách, mà nếu nhìn kỹ sẽ thấy bị treo lâu năm tại đó, nên tẩm kính cũng bị khuất mất.

Bây giờ tẩm tranh này được treo nơi tầng hai của hội quán, con mắt của tôi trước đó như mất ánh sáng mà nhờ đêm ấy đã được chữa khỏi nên tôi thấy còn rõ hơn trước kia nữa, giống như trở lại thời trai trẻ. Tôi

như người đã sống lại và thể nghiệm qua 8 chữ: “Sự linh nghiệm đã được cứu giúp chẳng”. Khi mắt không còn tỏ, toàn thân tôi đã sống một cách mãnh liệt để tiếp tục con đường hội họa của mình.

Tôi đã đến tham bái Địa Tạng đường và biết rằng vào đêm ngày mừng 5 tháng 4 nơi an trí tôn tượng Ngài Địa Tạng ở ngay sau đó tòa nhà bị thiêu hủy và quang cảnh ấy cũng vừa với bức hình Địa Tạng nằm trong lửa được bay cao lên và sau đó đã được khuyến bảo nên thay vào đó bằng bức thảm đỏ, họa theo lối thủy mặc đời Đường. Với duyên lạ ấy, tôi đã kinh hoàng. Chỉ một đêm linh nghiệm tôi đã cảm nhận và tôn kính.

Vào tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 58 (1982) ở nơi hội trường triển lãm hội họa phố Phấn Xuất, tự nhiên tôi thấy bút mực chẳng cầm nổi và đầu có cảm được, cũng cảm thấy như bị rơi xuống, nên liền được vào bệnh viện ở phố Tân Thị để nhập viện. Vì bị động não, mà đây cũng chẳng phải là việc lớn, nên 2 tuần sau đã xuất viện. Lúc ấy tôi cũng đã nghĩ đến việc tôn thờ Đức Địa Tạng.

Trong hiện tại tôi làm giảng sư tại trung tâm văn hóa và giảng sư Đại Học của những người già, lo chỉ vẽ cho học trò. Mỗi ngày đều cảm thấy ảm áp hơn và hầu như không có giờ rảnh. Thế nhưng thân này đã nhận được nhiều sự lợi ích. Đây chính là nhờ sự gia ân của Ngài Địa Tạng nên tôi phải cảm ơn Ngài.

Nếu mọi người khổ não mà cầu nguyện như tôi thì Đức Địa Tạng với lòng từ bi quảng đại sẽ dang tay ra cứu vớt mọi người.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện

Ngày 17 tháng Giêng năm Bình Thành
thứ 4 (1991)

• Ghi chú của Ban Biên Tập

Ngày mùng 5 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 57 (1981) 5 giờ chiều ở phía sau lưng thờ Đức Địa Tạng có một nhà kho nhỏ chứa cả ngàn cánh Hạc làm bằng giấy đã được cúng vào đây đã bị cháy sạch và cũng đã cháy lan qua đến nửa phần thờ Ngài Đại Thánh Bất Động Minh Vương. Qua sự mục kích của những người đang đi lễ lúc ấy thì thấy có đứa học sinh Tiểu Học năm thứ nhất cầm đèn sáp đang cháy và đem vào đốt, nên cả ngàn cánh Hạc đã bốc cháy. Tám bảng để phía sau lưng Ngài Địa Tạng cũng bị nám cháy được chữa khỏi và sau đó dùng nơi Bất Động Đường để thay thế chỗ lễ bái và vào ngày 6 tháng 6 thì làm lại chỗ mới. Còn kho chứa cả ngàn cánh Hạc ấy được bao lại bằng kiếng chung quanh tường và từ đó về sau không ai được vào ra dễ dàng nơi ấy nữa.

CÂU CHUYỆN SỐ 2

XUẤT HUYẾT NÃO ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông Y 62 tuổi ở phố Xuy Điền,
Phủ Osaka)

Vào tháng Giêng năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) sau khi làm việc tại tòa thị chính Phủ Trung, phủ Osaka xong xuôi đầu đó, trên đường về lại nhà thì tự nhiên thấy khó chịu và bị lão đảo trên đường. Ý thức không còn bình thường nữa, nên đã chạy lạng chạng qua lại trên đường đi. Cũng may là được những người đi bộ gần đó thông báo cho cảnh sát và xe cứu cấp đến chở vào bệnh viện. Cứ như thế nằm tại bệnh viện suốt cả 8 tháng trời. Sau khi vào nằm bệnh viện thì ông M xuất thân ở phố Fuchù có kể cho nghe về việc xuất hiện của Đức Địa Tạng không có đầu và được nhiều người đến đó tham bái, đồng thời ông ta cũng nói cho nghe những mẫu chuyện linh nghiệm về Ngài.

Khi nghe những mẫu chuyện như thế, có 4, 5 người bạn đồng liêu đang làm tại sở hành chánh tỉnh

với tôi đã đi đến đó để tham bái. Khi ấy họ đã mang những chiếc khăn nhận được từ đó về cho tôi. Với cái khăn có hình Đức Địa Tạng này mỗi ngày tôi đều quấn lên đầu và quấn chung quanh mình khi ngủ. Sau khi phát bệnh độ 3 tháng thì con mắt từ từ đã thay đổi tốt hơn khi nhìn bệnh tình của mình từ đó tôi bắt đầu lộ bộ. Về sau sự hồi phục lại nhanh hơn và vào ngày mùng 8 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) thì xuất viện. Sau khi về nhà, tôi đã đi đến Fuchù để tham lễ Đức Địa Tạng không có đầu và tự thuật về việc này. Việc này vẫn như thế và hằng năm tôi quyết định không thiếu việc đi tham lễ này. Sau 2 năm rưỡi thì đi làm trở lại. Đồng thời cũng làm tại sở hành chánh 2 năm rưỡi nữa thì về hưu. Cơ thể vẫn bình thường, nên khi con gái, con dâu lúc sinh sản cũng đi đến thăm. Đứa nào sinh con cũng vuông tròn. Sau đó tổng cộng 7 người cùng đi tham lễ Ngài.

Việc Ngài Đức Địa Tạng không có đầu nói không hết được và tôi cũng đã tạ ơn những người bạn làm việc chung với mình đã thay thế tôi đến đây tham lễ.

Con xin chân thành tạ ơn Ngài Đức Địa Tạng không có đầu.

Ngày 15 tháng 12 năm Bành Thành
nguyên niên (1989)

CÂU CHUYỆN SỐ 3

CHỮA TRỊ TIM BỊ NHỎ LẠI

(Câu chuyện của ông T 85 tuổi, ở phố Điện Thân)

Tôi thành lập công ty Sakusen và chuyên kinh doanh về những trái banh bằng gỗ (boling).

Có một ngày vào năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) đột nhiên tôi thấy khó chịu vô cùng và mê man trên giường bệnh. Sống trong bệnh tình ấy đến ngày 29 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) thì xem được chương trình truyền hình NHK chiếu về Đức Địa Tạng không có đầu này trên toàn quốc. Thấy có rất nhiều người đi tham lễ và tôi cũng được biết rằng nhiều người đã nhận được ân gia hộ của Ngài. Liên vào sáng ngày hôm sau tôi đã đi đến phố Fuchū để tham bái Ngài khi leo lên dốc đến nơi thờ Ngài nhờ 3 đứa con cùng đi tiếp sức, chứ không thì mệt lử người. Khi ở trước Địa Tạng đường, tôi đã nhất tâm cầu nguyện Ngài nên cảm thấy đỡ đi một ít. Con bệnh dường như cũng lắng đọng lại. Tôi thật là cảm động vì chẳng nghĩ rằng sự gia ơn này từ Ngài, tôi đã nhanh chóng nhận được vậy thật là linh nghiệm. Chúng tôi

ghé qua tiệm ăn dọc đường đi lễ bái để ăn trưa. Món ăn quá ngon, tôi đã dùng như chưa hề có bệnh. Con cháu ngồi bên cạnh, chúng nó cũng lấy làm lạ.

Sau khi về lại phố Điều Thân tôi đã đem câu chuyện được gia hộ này kể lại cho hãng xe Bus Nhật Quang (Nikko) nghe và tôi cũng đã nhiệt tâm giải thích cho họ hiểu biết về linh lực nhiệm mầu của Đức Địa Tạng không có đầu này. Hãng xe Bus cũng động tâm qua câu chuyện của tôi kể, nên sau 10 ngày đã chiêu mộ người đi tham bái và có một chiếc xe Bus đã chở người đi Fuchù để tham lễ. Sau nửa năm thì số người ghi tên đông hơn vì có lúc đã phải đi đến 3 xe Bus.

Hãng xe Bus Hinomarui thấy đồng nghiệp của mình làm được như vậy, nên đã gọi tôi đến để hỏi cho rõ biết hết sự tình. Hãng này cũng có ý định tổ chức chuyên chở người bằng xe Bus đến đó. Họ đã đi đến phố Mễ Tử để chiêu mộ nhiều người đi tham bái Đức Địa Tạng tại Fuchù. Lần đầu tiên hãng xe Bus Hinomarui chuyên chở đến 2 xe Bus. Tôi cũng đã lên xe Bus này và tôi đã giải thích cho họ nghe về những sự linh nghiệm của Đức Địa Tạng không có đầu kia. Khi NHK chiếu hình Đức Địa Tạng không có đầu cũng đã giới thiệu Chùa Thanh Mục Tự tại Fuchù, nên chúng tôi cũng đã đến đó để tham bái.

Sau đó tôi đã hướng dẫn cho rất nhiều người để đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu ở Fuchù. Vào năm tôi 58 tuổi tôi đã quy y với Ngài Liễu Giác Đại Sư thuộc Tào Động Tông ở phố Xung Nhật Tinh;

nằm về phía Bắc của Nagoya. Vì ở phố Phú Trung không đủ nước giếng cung cấp cho hãng làm sữa nữa, nên tôi đã yêu cầu Ngài Liễu Giác Đại Sư giúp cho khai phá nơi linh hiển và cuối cùng tôi đã được toại ý là đào cách chỗ hãng boling ấy 13 mét thì có quá nhiều nước phun lên và từ đó những tín đồ ở vùng này đã bầu tôi lên làm Hội trưởng của phố Điều Thân này. Kể từ đó tôi cũng đã hướng dẫn cho nhiều tín đồ ở đây đi tham bái Ngài Đức Địa Tạng. Tiện thể tôi cũng đã giới thiệu cho ông K ở thôn Cương Đình, huyện Bình Khố (hãy xem thêm những chuyện linh ứng về Đức Địa Tạng quyển thứ 14) về Đức Địa Tạng không có đầu này. Sau đó ông K đi tham bái Ngài Địa Tạng và đã nhận được sự gia hộ của Ngài, nên trong quyển trước có viết lại một cách rõ ràng rồi. Từ thôn Cương Đình mỗi năm có ít nhất là 2 đến 3 chiếc xe Bus đi cả đoàn thể đến Fuchù để tham bái. Việc này cũng đã được tường thuật trong những chuyện linh ứng bên trên.

Ba năm trước đây tôi cũng bị bệnh tim nhỏ lại. Nên đã nhập viện cả 2 tháng. Tưởng rằng Bác Sĩ bảo không có gì phải lo lắng nhưng riêng tôi nghĩ rằng có chết cũng không sao, tôi phải đi tham bái Ngài Địa Tạng. Khi khởi đi ý tưởng ấy và bước lên xe tôi rõ biết chuyện đáng chết này và người bạn tên Y đáng chết này cũng rất quan tâm lo lắng về việc này của tôi. Sau khi tham bái Đức Địa Tạng, trên đường về tôi lại mạnh khỏe hơn. Khi đến phố Fuchù lại ngủ vùi trong xe hơi, nhưng khi đi về lại nhà thật tỉnh táo. Hầu như

thân thể chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Đây chính là sự gia hộ của Đức Địa Tạng vậy. Ngài đã cứu quá nhiều người và thật là cảm động để tạ ơn Ngài, nhưng muốn được lợi ích hơn, phải nên truyền bá rộng rãi về tha lực cứu độ của Ngài Đức Địa Tạng không có đầu này đến với mọi người đang khổ não để được cứu độ.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Viết ngày 16 tháng 12 năm Bính Thành
thứ 2 (1989)

CÂU CHUYỆN SỐ 4

BỊNH TIỂU ĐƯỜNG ĐƯỢC GIẢM BỚT, ĐAU BAO TỬ ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của ông S 46 tuổi,
ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Tôi làm nghề tài xế lái Taxi vào tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) bị bệnh đau tụy tạng và trước khi nhập viện đã nhận được ơn gia bị của Ngài Địa Tạng không có đầu. Việc được lành mạnh hoàn toàn (vào tháng giêng năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) và nói về những chuyện linh nghiệm này đã được đăng tải trên quyển thứ 9 về những mẫu chuyện linh thiêng về Ngài Địa Tạng. Từ đó về sau mỗi lần gặp khó khăn gì đó, tôi đều cầu nguyện Đức Địa Tạng và liền được cứu giúp. Với những việc như thế thật không ít ỏi. Khi người bị bệnh nhờ người khác thay thế để đi tham bái, cầu nguyện mà được chữa lành cũng không phải là ít. Trong đó có 1, 2 thí dụ sẽ được giới thiệu sau đây. Đây chính là nhờ linh lực mạnh mẽ

của Ngài Địa Tạng không có đầu kia và điều ấy cũng thật là dễ hiểu.

Câu chuyện số một:

Bệnh tiểu đường đến thời kỳ cuối đã được chữa lành.

Có một bà chủ hãng sống tại Sơn Thủ Đình, phố Fukuyama bị bệnh tiểu đường rất là khổ sở, đã nằm bệnh viện F trong thời gian dài, nhưng bệnh trạng ngày càng tệ hơn, máu mủ chảy ra không ngớt, lỗ mũi sưng lên và bên dưới máu bắt đầu ra không khác gì bệnh của đàn bà, ...bảng đo máu của người có thân thể bình thường là 3.700 đến 3.800. Còn bà ta giảm xuống chỉ còn 400 đến 500, huyết quản cũng đã bị cắt đứt. Đây là lý do mà Bác sĩ cho rằng sự chết không còn xa xôi mấy nữa. Trong nhà cũng nghĩ rằng bà phải chờ chết, nên mọi người tập trung lại để bàn chuyện tang lễ. Bà chủ có quen biết với một người và người này đã nghe tôi nói về những việc linh ứng của Ngài Địa Tạng và người quen của bà chủ đã nói chuyện này cho những người thân trong gia đình nghe. Chị em của người bệnh đã nhờ tôi thay thế bệnh nhân đi tham lễ dùm. Người ta ghi tên và chỗ ở của người bệnh cũng như tên loại bệnh trên một tờ giấy và tôi đã mang đến nơi để tham bái Ngài Địa Tạng.

Vào lúc 2 giờ khuya của tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 63 (1987) tôi đến tiệm Karaoke của ông N phố Ngự Hạnh thuộc Fukuyama, vì tiệm còn mở cửa và mọi người đã lục tục ra về. Bên cạnh cũng như phía

sau tôi chẳng còn ai. Đó là một đêm khuya thật khí thế. Mùa đông lạnh đã lắng sâu vào trong đêm, tôi đã lấy tờ giấy ấy ra đọc lên trước Ngài Địa Tạng khoảng 20 phút như thế, tôi đã nhất tâm tụng Bát Nhã Tâm Kinh và nhất tâm cầu nguyện cho bệnh nhân mau lành bệnh. Tôi đã đi tham bái vào lúc sáng sớm 2 giờ khuya liên tục trong 3 ngày như vậy.

Tôi đã nhận được sự gia hộ của Ngài Địa Tạng là lúc chẳng biết tại sao bị quẹo cần cổ, ngược nhìn lên không được, đau đớn khổ sở và khi bị bệnh đau về tụy tạng cũng vậy; đó là từ chỗ Ngài Địa Tạng đi về lại phố Ngự Điều độ 3 cây số thì liên tục bị ngạt thở và tôi đã kêu cứu với Ngài Địa Tạng về sự ngạt thở này. Trong khi kêu cứu cầu nguyện như vậy tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều khi mở miệng lớn ra để thở và chính mình cũng không để ý gì cả. Cùng đi lễ với tôi có bà vợ cũng cảm thấy thân thể của mình bị chấn động dường như là bệnh tình đã thay đổi bệnh nhân vậy. Sau này được giải thích rằng: Đây chính là sự thay thế bệnh tình một cách ưu việt từ Ngài Địa Tạng .

Điều đáng nói là lần đầu tiên và lần thứ 4 tôi đều tham bái Địa Tạng đường thì được chị em của bà chủ bị bệnh điện thoại cho biết rằng: Bảng máu hạ xuống từ 400 đến 500 và vào lần thứ 4 vừa qua đã lên được 3.000. Đó là điều mà chính tôi cũng không thể tin được. Dĩ nhiên là Bác Sĩ cũng hết sức ngạc nhiên và máu ra ở mũi cũng dừng lại. Ăn uống trở lại bình thường. Con mắt đã hồi phục và một tuần sau thì xuất viện. Trải qua 2 năm rưỡi không thấy bóng dáng bà

chủ đầu mà bây giờ đang thấy bà bước đi từng bước một; đây là một kỳ tích thật lạ lùng. Chúng ta chỉ biết tán thán năng lực vĩ đại của Ngài Địa Tạng, chứ chẳng còn cách nào khác cả.

Câu chuyện thứ 2:

Bệnh đau tủy được chữa khỏi.

Ở phố Dịch Gia Đình thuộc Fukuyama có một người đàn ông 36 tuổi bị đau tủy xương sống thật là khổ sở vô cùng. Từ ngày 22 tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 62 (1986) vì tôi đã khai trương phòng trà có hát Karaoke nên có nhiều người đến quán của tôi để vui chơi. Trong bóng tối ấy có một người đàn bà đang lo lắng khổ sở và tôi đã tìm đến để hỏi thăm, thì được biết chồng của cô ta bị đau tủy, nên khổ sở vô cùng và đang nằm ở bệnh viện T. Khi nghe về bệnh trạng, chồng bà ta 2 chân như đứng không nổi nữa. Ở tiệm của tôi có thờ ông Thần Lúa và Ngài Địa Tạng không có đầu, nên tôi đã bảo rằng: “Tôi cũng sẽ cầu nguyện về bệnh trạng của chồng bà cho mau khỏi, nên bà cũng phải cố gắng cầu nguyện và từ đó sẽ biết nguyên nhân của bệnh là gì?” thì được Thần Lúa cho biết rằng:

“Cốt người mất bị phân tán. Trước tiên hãy lo việc thờ tự. Cốt của ông cha của chồng bà bị chia ra. Do vậy, phải đem cốt về chung một chỗ”. Ông cha của chồng bà đang sầu lo khóc than. Vì lẽ sự cúng dường cho tổ tiên chưa đủ lễ còn cốt của cha chồng bà một phần để tại núi Fukuchi và một phần để ở Kyoto. Ở nhà mới thì thờ tự chưa đầy đủ.

Còn tôi thì trước tiên ở nhà tự lật kinh Địa Tạng ra để tụng và cuối cùng đi đến nơi Đức Địa Tạng không có đầu để cầu nguyện cho bệnh kia chóng lành. Vào lúc 2 giờ khuya tháng 8 năm Bính Thành thứ 2 (1989) đây là ngày thứ 3 liên tục như thế, khi cầu đảo tự nhiên ngực của tôi bị đau nhói. Đây chính là điều mà Ngài Địa Tạng đã báo tin cho biết về việc cầu nguyện lễ bái vào lần thứ 2 tại Địa Tạng đường. Khi tôi cầu nguyện lễ bái thì chính bệnh nhân liền phát sốt và bệnh ấy ra khỏi từ chân. Bà vợ lấy khăn lau có hình Đức Địa Tạng nịt vào nơi chân của người chồng thì bệnh kia đã tan biến. Sau một tuần lại bước đi được, đa phần nghĩ rằng nếu không giải phẫu thì không thể chữa trị được, những người biết chuyện thì không cần giải phẫu nữa cũng lành. Đến tháng 10 thì xuất viện và hiện tại rất mạnh khỏe. Bệnh này cho đến khi lành chỉ mất có một tháng, kể từ khi bắt đầu cầu nguyện.

Câu chuyện thứ 3:

Bệnh đau bao tử của vợ tôi được chữa khỏi.

Vợ tôi có bao tử rất tồi, có một lỗ nhỏ bằng ngón tay nơi dạ dày. Bác Sĩ đã cho uống thuốc cả 2 tháng nay và sau đó cho biết là sẽ giải phẫu.

Tôi thì lúc nào cũng vậy, luôn luôn tham bái Đức Địa Tạng vào lúc 2 giờ khuya, liên tục trong 3 ngày như thế. Tôi đã cầu nguyện cho vợ mình bệnh đau bao tử được mau lành. Đến đêm ngày thứ 3 lúc lễ bái cùng vợ tôi, bệnh đau của bà vẫn tiếp tục nhưng giống như giỡn chơi là cơn đau đã dừng hẳn. Từ đó trở đi vợ tôi

không còn uống thuốc nữa. Tôi nghĩ rằng Đức Địa Tạng đã cứu giúp người thân cũng giống như bao nhiêu người khác, còn vợ tôi thì bán tín bán nghi, nhưng kể từ khi được gia hộ hết bệnh thì bà ta hoàn toàn tin tưởng về sự lợi ích của Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Con xin cúi đầu tạ lễ.

Ngày 18 tháng 12 năm Bành Thành
thứ 2 (1989)

CÂU CHUYỆN SỐ 5

ĐÁNH LỄ HÌNH TƯỢNG MÀU VÀNG

(Câu chuyện của bà H ở làng Xuất Khẩu, phố Fuchù)

Hôm nay là ngày lễ vía Đức Địa Tạng, nhiều người đã nhận được ân gia hộ bất khả tư nghì của Ngài đã có mặt. Tôi cũng là người đi đến để cầu nguyện cho bệnh tình của chồng mình chóng qua khỏi nên đã quyết tâm đi tham bái vào sáng sớm khi hừng đông vừa dậy, tôi đã rời khỏi nhà.

Tuy mùa đông lạnh lẽo nhưng tôi đã nhất tâm, cảnh vật chung quanh thật là yên tĩnh, những ánh đèn chiếu sáng vào nơi tối tăm luôn được phản chiếu lại, chẳng có một bóng người qua lại trong đêm thanh, cảnh vắng ấy và con đường yên tĩnh lạ thường. Tôi đọc Bát Nhã Tâm Kinh trong miệng và cứ thế bước đi. Mở mắt ra thì thấy phía trước là nơi thờ Đức Địa Tạng có một bóng dáng hiện ra, trước đó 50 thước tôi lại thấy một hình màu vàng nhấp nháy chiếu sáng trước mặt, khiến cho tôi thấy. Tôi chẳng suy nghĩ gì cả liền chấp 2 tay lại trong sự cảm kích vô biên. Bởi vì lúc nào tôi cũng hay đi tham bái Ngài Đại Sư, nên trên

những bàn thờ đẹp đẽ ấy tôi đã rõ biết và trong bóng tối ấy có ánh sáng chiếu vào mà mở rộng ra không thể thốt thành lời được, chỉ còn thấy ánh sáng nhấp nháy nơi bóng dáng ấy mà thôi. Đột nhiên lại biến đi vào khoảng không gian tối đen ấy, tôi đã đứng trân như vậy. Tôi chỉ thầm cảm ơn và bước chân lại nhẹ nhàng hơn và để đến tham bái Ngài Địa Tạng, sau đó đọc kinh Bát Nhã và về nhà.

Giống như thông lệ hàng ngày tôi thường hay đi tham lễ vào mỗi buổi sáng. Còn chồng tôi tuy vào đông lạnh lẽo mà bệnh tình không bị tác hại gì mấy. Nếu mùa Xuân đến, khí trời ấm áp hơn, ông nhà tôi sẽ khỏe mạnh hơn, ông đã lần đi từng bước một và mỗi ngày lại khá hơn là nhờ được lực gia hộ của Ngài và đồng thời mỗi ngày tôi đều luôn cầu nguyện không dứt.

Màn đêm buông xuống, ánh sáng lóe lên trên đường có màu vàng chiếu sáng, hiện ra Ngài Địa Tạng.

Ngày 18 tháng Giêng năm Bành Thành
thứ 3 (1990)

(*) Ghi chú: “Từ câu chuyện thứ 12 của quyển thứ 14 đến câu chuyện số 5 quyển thứ 15 này được dịch tại Chùa Tam Bảo Moss - Na Uy từ ngày 1 tháng 3 đến ngày 4 tháng 3 năm 2008.

CÂU CHUYỆN SỐ 6

CHỒNG TÔI ĐÃ NHẬN ĐƯỢC NHIỀU ƠN GIA HỘ VÀ ĐÃ ĐƯỢC VĨNG SANH

Khi bỏ cốt vào bình, nghe được tiếng reo thật bất khả tư nghì.

(Câu chuyện của bà Y 65 tuổi, ở phố Thảo Tân, huyện Tư Hạ)

Kể từ tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 51 (1975) chồng tôi bị cao huyết áp cũng như đang trị liệu về bệnh tim. Vào ngày 19 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) bên cạnh nhà tôi có ông Yoshida kể cho nghe về những chuyện linh ứng của Ngài Địa Tạng. Ngay lập tức vào ngày 20 chúng tôi hai người đã đi tham bái Ngài Địa Tạng. Từ nhà ga Fuchū chồng tôi đã lên xe Taxi và đến trước nơi thờ Ngài Địa Tạng, chồng tôi giẫm đạp lên đất đá tại chỗ tự nhiên nghe như quả tim kêu thật lớn và toàn thân thể tự nhiên

cảm thấy nhẹ nhàng. Ông chồng tôi hoảng vía. Từ đó về sau trong 3 tháng đã đi tham bái thêm một lần nữa.

Cảm ơn trời Phật vào ngày mùng 1 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 55 (1979) chồng tôi đã được mạnh khỏe và nghỉ hưu sau 40 năm thích thú làm việc trong ngành hỏa xa. Rọp cả niềm vui, ông ta mang trong tay về lại nhà cả hàng lô bằng khen thưởng và chứng chỉ. Ông bảo là chúng tôi hai người cùng đi thăm mộ của ông bà để tạ lễ. Tôi bảo rằng: “Ông nên tạ lễ. Vì nhờ ơn của cha mẹ để lại trong một thời gian dài như vậy”. Rồi cả hai đều vui vẻ trong nước mắt để cầu chúc cho nhau như thế. Bắt đầu từ ngày ấy trở đi sẽ có nhiều thời giờ và sẽ làm những gì như mình mong ước trong cuộc sống còn lại của 2 người.

Từ ngày hôm sau trở đi ông chồng tôi bảo rằng thích đi câu cá, nên mỗi ngày đều đi câu cá như thế. Vào buổi sáng ngày 16 tháng 4 tuy ra khỏi nhà rất bình thường, nhưng vì vận xấu nên bị tai nạn xe hơi và phải nằm ở bệnh viện cả 4 tháng trời như thế. Trong khi đó tôi vẫn thường hay đi tham bái Ngài Địa Tạng. Tôi đã nhận được nhiều vật của những người giúp việc tại đó và cùng trở về bệnh viện.

Tôi liền lên tiếng rằng:

“Ông ơi! Tôi mang đồ cúng từ Đức Địa Tạng về đây nè”.

Chồng tôi bảo:

“Đức Địa Tạng bây giờ đã cho tôi 3 hòn đá nhỏ vào miệng tôi và trong bụng đã đầy rồi, không cần ăn gì nữa cả”.

Tôi không thốt ra được một lời nào. Tôi chỉ một lòng niệm chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”. Cả ngực đầy ắp và nước mắt lại dâng trào. Tôi muốn tạ ơn Đức Địa Tạng mà 2 tay liền chắp lại, đến tháng thứ 4 thì xuất viện trong bình an. Từ đó đi về đến Fuchù để đánh lễ Ngài Đức Địa Tạng.

Vào lúc 2 giờ sáng ngày 22 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) đột nhiên chồng tôi bị ngã quy nên phải đưa lên xe cấp cứu đưa vào bệnh viện, vị Y sĩ trưởng bảo rằng nửa não bên trái bị biến dị, nên toàn thân không cử động được, tôi lại muốn đi đến Đức Địa Tạng để cầu nguyện. Nên vào lúc 5 giờ sáng hôm ấy tôi đã rời khỏi bệnh viện và đi đến tham bái Đức Địa Tạng Bồ Tát tại Fuchù. Tôi đã nhờ người giúp việc tại đó xin dùm nước và tàn nhang mang về. Ông chồng cũng đã cùng tôi, cả 2 người cùng chí tâm niệm “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”. Sau một ngày, tự nhiên cảm thấy khỏe hơn nhiều. Sau 3 tháng thì mô não trong vòng 5 tiếng đồng hồ, nhưng mọi việc đều vô sự. Ngay cả trước ngày giải phẫu một ngày, tôi đã tự mình đi đến tham bái Ngài ở Fuchù. Điều càng ngạc nhiên hơn nữa thì chỉ 5 tháng sau thì xuất viện. Ngay cả ông Viện trưởng cũng bảo rằng: Bà Y, ông ta đã mau lành như thế, thật là câu chuyện bất khả tư nghì. Sau khi xuất viện độ một tháng thì ông tôi đi tắm suối nước nóng. Cả nửa thân kia hầu như không nhúc nhích nổi, thì bây giờ đã chống gậy đi được rồi. Và tự mình có thể leo lên xe được, nên ông tôi đã đi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Ngay cả người giúp việc

tại đó cũng vui mừng cho ông tôi. Thật là chồng tôi đã được nhận sự gia trì từ Ngài Đức Địa Tạng.

Tâm thân của nhà tôi trải qua 9 năm như thế, trong tâm không còn lo lắng gì cả, nên cả 2 vợ chồng đã cùng nhau đi Hoa Kỳ để du lịch. Thế nhưng vào ngày 19 tháng 5 năm Bình Thành nguyên niên (1988) lần thứ 2 đã bị xảy đến, lúc đi bộ tự nhiên cảm thấy khó chịu, ông tôi chẳng còn ý thức gì cả và bị ngã quy lên trên đám cỏ. Con gái tôi khi đi học về đã kêu xe cứu cấp chở ông vào bệnh viện và lúc ấy hầu như 100% không còn có khả năng cứu chữa gì nữa cả.

Tôi đã lâm râm nguyện “xin Ngài Địa Tạng cứu giúp con!” đến ngày thứ 3 thì chuyển sang bệnh viện khác ở Kyoto. Từ ngày 22 tháng 5 trở đi chồng tôi phải chiến đấu với bệnh tình trong phòng cứu cấp trị liệu. Tôi đã nhờ những người giúp việc thay thế viết lời cầu nguyện van xin với Ngài Địa Tạng. Tiếp đó đã nhận được rất nhiều đồ biểu từ nơi cúng Ngài Địa Tạng.

Tôi bảo rằng: “Ông ơi! Hãy cầu nguyện Đức Địa Tạng đi! hãy cố gắng lên”.

Tuy chồng tôi không mở miệng nói, nhưng ông cũng thâm đọc Bát Nhã Tâm Kinh. Vào một ngày sau 4 tháng trời, ấy là ngày 21 tháng 9 ông Viện trưởng bảo rằng hãy thay đổi vào một phòng nhỏ hơn và tôi bảo:

“Kể từ hôm nay trở đi, tôi sẽ làm y tá cho ông. Ông phải cố gắng lên nhé!”.

Tuy miệng nói vẫn chưa rõ, nhưng nước mắt ông chảy dài và cố gắng trao đổi với tôi bằng tiếng ừ ừ. Tuy ông nhà tôi không ý thức gì nhiều, nhưng ông cũng rất cố gắng để lễ bái Ngài Địa Tạng có thể trên đầu giường, còn cái khăn có hình Ngài Địa Tạng thì trùm từ đầu đến chân và mỗi ngày đều thực hiện như vậy. Miệng tuy không mở ra được, nhưng từ tháng 10 trở đi thì ông tự leo lên ngai ghế trên xe được, đồng thời cũng đi chập chững ngoài hành lang, con mắt thì nhấp nháy và miệng hình như muốn nói điều gì đó.

Tuy không thành lời, nhưng chồng tôi đã nói rất nhiều. Thời gian trải qua 1 năm 1 tháng như thế. Có thể khi tôi mệt lử đi, nên đến tối thân thể nóng đến 38 độ, nên đã bị té và thấy ông chồng tôi tội nghiệp thật, nên phải cố gắng. Chính mình tự bảo là làm một y tá giúp đỡ cho ông, nhưng đến ngày 30 tháng 5 sau khi chẩn đoán, tôi phải nhập viện. Thế nhưng tôi còn lo cho ông nhà tôi và bảo rằng:

“Ông ơi! ngày mai tôi phải nhập viện và ở trong bệnh viện này nơi tầng 3 về bệnh gan cấp tính. Thịnh thoảng tôi sẽ xuống thăm ông! hãy cố gắng lên”.

Lúc ấy ông chồng tôi nước mũi chảy dài và nước mắt cũng tuôn trào. Tôi thật ngạc nhiên hết sức. Tôi lau nước mắt cho ông và khóc theo. Từ ngày mùng 1 tháng 6 trở đi cả 3 đứa con của tôi đều lo chăm sóc cho chồng tôi. Đúng vào lúc 4 giờ sáng ngày 21 sau 3 tuần lễ thì đứa con trai đầu của tôi từ bệnh viện gọi điện về nhà cho biết rằng: Thân thể của ông nhà tôi trở nên xấu tệ. Tất cả con cái đều kéo nhau vào bệnh

viện. Tôi giống như một y tá, đã đi đến bệnh viện của chồng mình.

Tôi bảo rằng: “Ông ơi! hãy gắng lên”. Không biết có nghe được gì không, nhưng hai con mắt thì nhấp nháy lia lịa. Rồi tay chân bắt đầu lạnh cứng. Tôi nghĩ rằng: Hết cách chữa rồi. Tôi cầm tay ông nhà tôi và niệm Tâm Kinh Bát Nhã 3 lần. Tiếp theo niệm: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”! Ngài Địa Tạng ơi! ông con đã không thể cứu được nữa rồi! xin Ngài đem ông con về gần với Phật”. Tôi đã nhất tâm cầu nguyện như thế.

Ông nhà tôi tim đã ngừng đập. Bác Sĩ nói lời chia buồn. Còn ông nhà tôi như không cảm thấy một nỗi khổ nào nữa. Nhìn về mặt như người nằm an giấc. Tôi thấy như Đức Phật đang nằm. Khi ông tôi mất, chắc chắn nhận được sự gia trì của Ngài Địa Tạng. Sau khi chết, tuy ông nhà tôi không chấp 2 tay lại được, nhưng các y tá đã dùng chỉ nối hai tay lại. Đứa con gái lớn nó thấy tội nghiệp nên bảo là hãy cắt sợi chỉ đi và tay của ông nhà tôi buông ra. Tôi một lần nữa lại cầu nguyện với Ngài Địa Tạng.

“Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Tôi tụng 4, 5 lần như vậy và lấy tay mình xoa vào tay của chồng. Thật là bất khả tư nghĩ, cái tay của chồng tôi mềm mại và có thể chấp hai tay lại được. Tôi đeo tràng hạt vào cho ông tôi. Đám tang của ông có 350 người đến chia tay tiễn biệt. Có cả 7 vị Tăng, những người âm công gồm 5 vị tất cả đã tiễn đưa ông

đi một cách náo nhiệt. Đến lúc bỏ xương vào hũ trước tượng Phật thì quý Thầy đã cho con cái trong gia đình cũng như những người thân gấp xương bỏ vào hũ cốt. Riêng tôi thật cảm động khi tay tôi gấp xương thì tiếng khánh ở trước bàn Phật chằng? Hay âm thanh của những người rung linh khi đi tuần lễ chằng? Tôi đã nghe rõ ràng cả 2 lần rung lớn lên như vậy. Còn quý Thầy cũng ngạc nhiên. Vì trước tượng Phật chằng có ai đứng đó cả, mà đồng thời cũng chằng có ai rung chuông, mọi người đều nhìn nhau và quý Thầy bảo:

“ Ông ở nhà đã vãng sanh về cực lạc rồi đó! Trong khi áo quan còn đó thì cái khăn có hình Đức Địa Tạng cũng đã được phủ lên trên quan tài và theo tôi nghĩ chắc rằng đã được Ngài Địa Tạng hướng dẫn và tôi đã được quý Thầy giải thích như vậy nên cũng an tâm. Thật tình mà nói: Chúng con rất tạ ơn Ngài Địa Tạng. Chồng tôi cũng như cả gia tộc, mọi người đều nhờ ơn cứu khổ của Ngài Địa Tạng, nên rất vui mừng. Chúng con rất biết ơn Ngài Địa Tạng không có đầu. Từ đây về sau tôi và các con cái cũng mong được sự gia bị của Ngài. Nên thâm niệm “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Vì đi đến nơi thờ Ngài ở Fuchù thật xa xôi, nên tôi đã cúng trà nước cho Ngài mỗi ngày tại nhà 2 lần sáng tối như thế. Tôi thật là tạ ơn Ngài.

Sau khi xem biết bệnh tình của chồng tôi thì chúng tôi cầu nguyện, thân thể ông hồi phục lại rất đẹp, nên vào ngày 26 tháng Giêng năm Bình Thành thứ 3 (1990) nhờ Đức Địa Tạng gia hộ, nên đã đi tham

lễ Ngài tại Fuchù. Vợ chồng đưa con trai đầu của tôi chở xe hơi đi. Từ phố Thảo Tân đến phố Fuchù cần đến 6 tiếng đồng hồ, nhưng từ tháng 3 năm rồi trở đi tôi bị đau thấp khớp phía hông bên phải và đã bị trặc chân, chưa bẻ lại được, đã mấy lần lấy nước ra tôi cũng đã đi đến cầu nguyện nơi Ngài Đức Địa Tạng về việc này. Sau khi tham bái xong, trên đường trở về nhà thì cái chân không còn bị đau nữa. Các con tôi chúng ngạc nhiên sững sốt như là chuyện khó tin mà đặc biệt là tôi leo lên xuống các nấc thang ở nhà một cách bình thường. Đây chẳng phải là chuyện bất khả tư nghi sao? Trong lòng tôi nghĩ rằng Ngài Địa Tạng đã gia hộ cho chồng tôi được về nơi an lạc, nên một niệm tri ân đầy ấp sự cảm ơn đó. Cái này chồng lên cái kia, ân ấy con xin thâm tạ.

Kính nguyện.

Ngày 26 tháng Giêng năm Bình Thành
thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 7

ĐỨA CON BỊ TAI NẠN GIAO THÔNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI VÀ BỊNH GAN CỦA TÔI ĐÃ BỚT

(Câu chuyện của ông K 48 tuổi, ở phố Chiêu Ủy,
quận Chiêu Ủy, huyện Hiroshima)

Trước đây 10 năm đứa con trai của tôi đã gặp tai nạn giao thông và ngay chính ngày hôm ấy tôi đã muốn đi tham bái Ngài Địa Tạng ở Fuchū. Vào buổi sáng tôi đã đi lễ bái thì vào buổi trưa khi trở về nhà lại gặp đứa con trai bị tai nạn khi tôi vừa bước xuống xe Bus nhưng đã được cứu chữa một cách kỳ diệu.

Đứa con trai vì muốn đi Nha sĩ, nên buổi sáng đã lấy xe đạp để đi. Dọc đường vì quên giấy khám Bác Sĩ, nên nó trở về nhà để lấy giấy. Gần cạnh nhà trước mắt là bên dừng xe Bus và con tôi đã đạp xe băng qua, trong khi tài xế xe Bus chỉ lo để ý cho khách xuống xe và không biết rằng con trai tôi đang ở bên hông xe Bus, mà xe Bus lại dừng trước trạm dừng xe để đỗ

khách xuống và cho khách lên. Ở phía trước xe Bus nghe như có tiếng gì lạ, tài xế nghĩ rằng những cửa xe đóng không an toàn, nên mở cửa và đóng cửa lại một lần nữa, rồi cho xe chạy. Thế nhưng tài xế xe Bus thấy có cái gì không ổn nên dừng xe lại thì thấy bánh xe đạp phía sau của đứa con trai của tôi cuộn vào thành xe Bus phía trước và đứa bé bị té xuống! liền sau đó được đưa vào bệnh viện để khám nghiệm thì được biết rằng thân thể không có gì bị nặng, nhưng cái đầu bị toét. Căn cứ vào người đi đường cho biết thì con trai của tôi bị xe Bus cán và cuộn lồi đi cả 4, 5 vòng như vậy. Chắc cũng nhờ những bánh và tấm xe đạp cản lại, nên tánh mạng của con tôi không nguy hiểm lắm và tôi tin rằng: Đây chính là sự bảo hộ, gia trì của Đức Địa Tạng, nên vết thương mới nhẹ như vậy.

Vào tháng 8 năm Bình Thành thứ 2 (1989) tôi tự cảm thấy thân thể mình nó biến đổi dị thường, nên đã đi vào bệnh viện của chính phủ để chẩn đoán. Do gan bị vấn đề, nên phải nằm ở bệnh viện hơn một tháng. Khi được kiểm tra thì biết rằng cơ năng của gan quá xấu, không còn hoạt động hữu hiệu nữa. Tuy nhiên sự hoạt động bình thường theo GOT của gan thì từ 0 đến 35, nhưng sau khi kiểm tra, thì phần mình đã lên đến 800. Đây chính là việc không bình thường. Nó là dấu hiệu cho biết rằng gan đã đến thời kỳ tệt hại nhất.

Từ đó vẫn được trị liệu liên tục, nhưng sau bao nhiêu lần, tính khác thường này vẫn không hạ thấp xuống. Không còn cách nào khác, nên tôi đã đi tham bái Ngài Địa Tạng. Tôi chỉ nguyện cầu cho việc đau

gan bớt đi. Sau đó qua kiểm tra, thấy được gan của tôi xuống còn 25. Đây là phạm vi lý tưởng nhất. Tiếp theo được đo lại bao nhiêu lần cũng ở chỉ số bình thường đó. Ngay cả Bác Sĩ cũng rất ngạc nhiên về việc chuyển đổi tốt hơn này. Đây chính là hiện tượng siêu khoa học vậy. Sau hơn một tháng thì tôi được xuất viện về nhà.

Tôi luôn luôn có lòng tin về sự linh ứng và sự bất khả tư nghì của Đức Địa Tạng Vương không có đầu kia và đầu cho người ta có giải thích thế nào đi chăng nữa, thì thân thể tôi cũng đã cảm thấy dễ chịu lạ thường. Vì tôi nghĩ rằng nếu không còn bệnh hoạn nữa, thì thật là khỏe khoắn vô cùng. Với lòng tin chơn chánh, tôi nghĩ rằng điều ấy có thể chữa được bệnh hoạn kia, ngoài ra không có cái gì khác hơn để tạ ơn được nữa cả.

Con xin cung kính tán thán lễ bái Ngài Địa Tạng.
Con xin chân thành tạ ân Ngài Địa Tạng không có đầu.

Kính nguyện
Ghi lại vào ngày mùng 4 tháng 5
năm Bình Thành thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 8

THẤY ĐƯỢC TÔN NHAN CỦA NGÀI ĐỊA TẠNG, BỆNH ĐAU GAN TRỞ NÊN TỐT HƠN

(Câu chuyện của bà tuổi Mão 63 tuổi, ở Đạo Hậu,
phố Tùng Sơn, huyện Ái Nương)

Cơ thể của tôi không điều hòa, nên rất khó tâm, đặc biệt là gan bị hư. Điều kiện tốt cho gan hoạt động ở độ 35 mới là chỉ số tiêu biểu cho sức khỏe, mà tôi thì chỉ số đã lên trên 100 rồi. Sau 3 tháng nhập viện thì tôi đã xuất viện và trong 5, 6 năm ở nhà vẫn thường hay đi đến bệnh viện để kiểm tra. Tuy vẫn liên tục dùng thuốc, nhưng khuyh hướng giảm bệnh hầu như chẳng thấy được gì cả.

Vào khoảng cuối tháng 8 năm Bình Thành thứ 2 (1989) hãng xe Bus I đã chiêu mộ người đi phố Fuchu để tham bái Đức Địa Tạng không có đầu. Trong khi bệnh tình trở nên nguy kịch thì có được sự mộ tập ấy, nên tôi đã tham gia, nhưng giữa chừng thì hãng xe Bus đình chỉ lại, việc này không còn cách gì hơn nữa nên tôi đã điện thoại đến nhà bà S là người giúp đỡ

nơi thờ Ngài Địa Tạng, nhờ chỉ vẽ cho đường đi nước bước thật rõ ràng và bà ta đã chỉ dẫn một cách tận tình mà còn kể cho nghe những chuyện gia hộ của Ngài Địa Tạng nữa.

Nên vào ngày 29 tháng 8 năm Bình Thành thứ 2 (1989) tôi đã một mình đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu này. Tôi cũng đã được nghe rất nhiều chuyện kể từ bà S. Tôi cũng đã cúng vào đó một ít tiền và ngược lại tôi cũng đã nhận được một cái khăn có hình Ngài Địa Tạng. Ngoài ra tôi cũng có nhận được bùa để đeo mang về lại nhà. Cả ngày lẫn đêm tôi không để rời khỏi thân thể của mình. Khi đi ra ngoài tôi cũng không rời khỏi những vật này.

Sau khi đi tham bái độ 2 tuần, vào một buổi mai, lúc 5 giờ sáng tôi đã nằm thấy hình bóng của Ngài Địa Tạng, có cả mặt, mắt, mũi và hình thù đang đứng rất trang nghiêm. Mặt của Ngài trắng toát. Ngài cũng mặc áo trắng và gió bay phất phới. Cả tầm y ở phía trên có màu bạc chiếu lấp lánh. Không thể diễn tả hết sự oai nghi của bậc Thánh ấy. Đồng thời tôi cũng nằm thấy ở phía sau Ngài Địa Tạng có thờ Ngài Bất Động Tôn.

Bình thường khi thấy một giấc mơ, tôi hay quên liền, nhưng thật là bất khả tư nghị về giấc mơ của Đức Địa Tạng này tôi không hề quên. Ngay cả bây giờ tôi cũng còn nhớ in như một về hình ảnh Ngài đẹp đẽ như vậy. Sau việc này thì tôi có cảm tưởng như chung quanh thân mình có sự chuyên đổi tốt đẹp. Tôi thường hay dùng xe đạp để đi đó đi đây. Tỉnh thoảng vẫn bị chao đảo, nhưng hầu như không bị té. Những việc như

thể thật là tuyệt diệu. Trong khi lái xe đạp như thế tôi cảm thấy thân tâm luôn an ổn, không có gì chi phối cả và sự bất an hầu như không bao giờ có. Tôi cũng đã dừng việc uống thuốc. Tình trạng thân thể của mình cũng trở nên tốt hơn. Tất cả đều do Đức Địa Tạng bảo hộ. Từ đó về sau tháng nào tôi cũng đi tham bái Ngài Địa Tạng, không bỏ sót một tháng nào.

Con xin tạ ân Ngài Địa Tạng

Kính nguyện

Ghi lại vào ngày mùng 1 tháng 6 năm
Bình Thành thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 9

BỆNH TRĨ VÀ BỆNH NGỨA TAI ĐÃ ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của ông Y 47 tuổi, ở phố Vĩ Đạo,
huyện Hiroshima)

Danh tiếng truyền đạt về danh tiếng của Đức Địa Tạng không có đầu ở Fuchù, tôi đã rõ biết từ trước, khoảng từ năm Chiêu Hòa thứ 62 (1983) tôi đã bắt đầu bị bệnh trĩ và lở tai ngứa ngáy khổ sở vô cùng không chịu nổi. Tuy rằng tôi đã nhận sự điều trị của Bác Sĩ trải qua cả 2 năm như thế, nhưng chẳng được khá hơn tí nào cả. Những người quen ở gần nhà của tôi đã kể cho tôi nghe về những chuyện linh nghiệm của Ngài Địa Tạng và cũng muốn đi đến đó để tham bái một lần cho biết.

Bắt đầu đi tham bái lần đầu, ấy là vào đầu tháng 3 năm Bình Thành nguyên niên (1988) và thật đúng như vậy, do lời cầu nguyện mà bệnh trĩ và ngứa tai đã được chữa khỏi. Cứ mỗi tuần vào ngày chủ nhật tôi nhất định đã đi đến đó để tham bái. Việc đi tham bái

ấy vẫn tiếp tục cho đến năm này và bệnh trạng đã trở nên tốt hẳn. Đó là sự ý thức thật rõ ràng như vậy. Trong hiện tại cả 2 bệnh ấy không còn gì để nói nữa và tôi cũng không cần phải đi Bác Sĩ nữa.

Thình thoảng tôi cũng dẫn con cái mình cùng đi lễ. Nhờ ơn ấy chẳng bị bệnh hoạn gì và như điều mong mỏi là con tôi đã tốt nghiệp Trung Học và thi đậu vào Đại Học. Vợ tôi cách đây 14, 15 năm cũng bị khổ sở về việc đi đại tiện, đã được giải phẫu nhưng cũng không hoàn toàn khỏi bệnh hẳn, nên tôi cũng đã cùng vợ đi tham bái. Trong khi đó vào khoảng mùa hạ năm Bình Thành thứ 2 (1989) thì tình trạng trở nên tốt hơn. Thật là cảm ơn Ngài..... Từ đây về sau tôi đều đi tham bái, quyết không có thiếu việc ấy.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Ghi lại vào ngày mùng 1 tháng 6 năm
Bình Thành thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 10

MẸ TÔI TỰ NHIÊN NGHE ĐƯỢC RÕ RÀNG NƠI LỖ TẠI MÌNH VÀ ĐÃ ĐƯỢC VẮNG SANH

(Câu chuyện của ông Y 47 tuổi, ở phố Vĩ Đạo,
huyện Hiroshima)

Tôi đã rõ biết việc Đức Địa Tạng đã xuất hiện cách đây khoảng 12 năm về trước. Tôi có người quen ở phố Fuchù, nên khi đến thăm họ thì thấy có rất nhiều người đi tham bái Ngài Địa Tạng; tôi cũng chẳng biết là việc gì nên cũng đã đi theo đến đó. Thuở ấy là một tượng mới đào được từ ruộng lúa và mang lên an trú trên đồi. Trong hiện tại thì trong vườn Chùa đã xây thêm nơi lễ bái và mọi người đều chú tâm ở nơi ấy. Từ đó tôi cũng đã nghe lọt vào tai về những ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Tôi có người mẹ 83 tuổi và vào năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) bà bị gãy xương chân, sau khi giải phẫu vẫn không hết, đi lại chẳng được tự do chút nào. Tôi muốn cái chân của mẹ tôi được khá hơn, nên đã bắt

đầu đi tham bái Ngài Địa Tạng và đồng thời tôi cũng cầu nguyện cho toàn thể gia đình được an ổn .

Mỗi tháng tôi đều đi tham bái và đến nơi văn phòng để cúng dường. Ngược lại tôi cũng đã nhận được cái khăn có hình Ngài Địa Tạng để mang về nhà. Do vậy mà những cái khăn như thế càng ngày càng nhiều lên. Mẹ tôi đã lấy những cái khăn ấy làm thành những lá cờ để cúng. Rồi treo ở trước nhà, nên ai cũng biết nhà tôi có nhiều niềm tin nơi Ngài Địa Tạng không có đầu. Ngoài ra những cái khăn còn dư, bà ta nhập 4, 5 cái chung lại để kết thành tám trướng, hoặc là những lá cờ, rồi tìm những người bạn cùng tuổi tác để biếu tặng trong niềm hoan hỷ.

Nhiều khi 5000 Yen cũng không có, mà mẹ tôi cúng Đức Địa Tạng 10.000 Yen. Rồi nhận được những thùng nước nóng để uống. Ban đầu bà ta nhận 2 thùng rồi sử dụng hết. Nhưng sau đó khi nhận xong nước nóng thì cho hết mọi người quen biết và đều tặng hết cho bà con bạn bè.

Mẹ tôi thường hay nghe chuyện của người khác và những câu chuyện như vậy ít nói cho ai. Điều đặc biệt là những chuyện bí mật của những người khác thì tuyệt đối bà thường giữ kín, nên có thể nói rằng: Bà là người kín miệng. Những người khác họ cũng hay nói chuyện gia đình khác cho mẹ tôi nghe. Vì mẹ tôi tuổi cao và càng ngày càng nặng tai. Cho nên nếu không nói lớn thì bà không thể nghe được. Rồi những người láng giềng có nói gì thì mẹ tôi cũng không biết. Việc ấy hiện rõ trên nét mặt và mặt của bà trắng ra với

những câu không nghe rõ. Khi mẹ tôi đã 88 tuổi thì tôi có dẫn bà đi tham bái Ngài Địa Tạng. Khi lễ bái Ngài thì bà ta vừa vái vừa khóc rằng: “Con xin tạ ơn Ngài! Con xin tạ ơn Ngài!”. Tôi nghĩ rằng chắc có cái gì đó bà cảm động lắm.

Từ lúc đó cho đến khi trở về nhà có ai đó gọi “Bà ơi” thì bà trả lời là “Vâng” và hầu như không chú ý riêng biệt một việc gì cả. Từ đó về sau khi mẹ tôi gọi, tôi luôn luôn trả lời liền và từ đó bà nghe thật rõ. Điều này tôi thật kinh hoàng. Không những chỉ có tôi không. Mà những người ở gần nhà cũng thế. Đầu tiên tôi nghĩ là nhờ cái máy nghe thật nhỏ để trong cái tai, nên mới nghe được như vậy và những người ở gần nhà cũng nghĩ như thế. Nhưng thực tế thì cũng chẳng có máy nghe mà bà nghe cũng thật rõ. Đây là những điều mà chính tai tôi nghe mắt tôi thấy và tôi cũng đã rõ biết về sự linh nghiệm của Ngài Địa Tạng không có đầu này chính tôi cũng nghĩ rằng đó là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng cho những người khác. Kể từ lúc đó trở đi, tôi luôn tin tưởng nơi Ngài. Tôi thuộc về tín đồ của Chơn Tông nên nhiều khi đã tụng chung Bát Nhã Tâm Kinh và những câu chú Bất Động Tôn cùng một lúc.

Vào năm Chiêu Hòa thứ 63 (1987) má tôi đã bị bệnh não và đã vãng sanh vào lúc bà 93 tuổi. Đây có thể nói rằng: Một sự vãng sanh thật là tuyệt diệu. Bà vẫn rõ biết khi bà ra đi. Tôi không thấy bà biểu hiện một sự khổ não nào cả. Bà mất từ 8 giờ sáng, những hơi vẫn còn ấm. Tuy tay chân không còn cử động

được nữa và hơi thở tắt từ khi nào, ngay cả Bác Sĩ cũng không rõ biết. Việc vãng sanh một cách an lạc như thế thật ra Bác Sĩ cũng cho là khác thường. Việc vãng sanh này mọi người ở chung quanh nhà cũng luôn luôn đề cập đến.

Dẫu cho Mẹ tôi có mất đi, nhưng mỗi tháng đi tham bái Đức Địa Tạng, tôi không hề khiếm khuyết. Đồng thời tôi cũng cho vợ con đi theo tham lễ. Thân thể tôi cũng chẳng được khỏe lắm, nhưng từ đó về sau sự xấu tệ hơn, không xảy ra nữa và cũng thoải mái hơn nhiều. Khi vợ tôi bị trạng thái đau tim ở hông bên phải thì tôi đã hướng về nơi thờ Ngài Địa Tạng để lễ bái thì tự nhiên lại khỏe hơn.

Ngài Địa Tạng đã cứu không biết bao nhiêu người. Con xin cảm ơn Ngài Địa Tạng đã làm lợi ích và giúp đỡ và trợ duyên để cứu khổ cho đời, cho người, nên đây là một công đức không nhỏ.

Con xin tạ ơn Ngài! Con xin tạ ơn Ngài!

“Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”

Kính nguyện

Ngày mùng 7 tháng 7 năm Bình Thành
thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 11

VIỆC PHÁ SẢN ĐÃ TỐT LẠI VÀ UNG THƯ RUỘT GIÀ CỦA VỢ TÔI ĐÃ ĐƯỢC HỒI PHỤC

(Câu chuyện của ông S 46 tuổi,
ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Có một người tên là M nhà ở phố Dịch Gia Đình thuộc Fukuyama, làm nghề buôn bán nhà cửa đất đai và trước đây 7 năm đã bị thất bại và sau đó không còn cách nào hơn phải làm nghề buôn bán lẻ, thế nhưng chẳng biết vì sao mà không phát lên được, vì vậy ông M hay đến phòng trà của tôi và khi nhìn nét mặt của ông, dĩ nhiên là tôi không biết chuyện phá sản của ông ta nhưng tôi cảm nhận rằng ông M có điều gì đó thật khó diễn tả được. Thế rồi có một ngày tôi hỏi ông: “Ông có chuyện gì hay sao mà suy nghĩ nhiều như vậy?”.

“Thật ra cũng chẳng có chuyện gì để suy nghĩ cả!”. Ông ta trả lời như thế.

“Hãy đừng nói vậy! Hãy thổ lộ cho tôi nghe đi“. Thế là ông ta đã tuôn ra từng tràng về việc phá sản của việc mua bán, nhưng hôm đó ông ta cũng chỉ nói 1 phần 2 công việc mà thôi, sau 1 tuần đó có dịp tôi hỏi tiếp thì ông ta tiếp tục nói tất cả những khổ cảnh của mình. Ông ta đến tiệm của tôi chủ yếu cũng chỉ để uống rượu. Nhiều lúc uống rượu đến cháy môi để quên đi tất cả. Ở nhà người vợ cũng rất lấy làm lo lắng. Vì lo lắng quá mà người vợ cũng bị tâm bệnh mà đau gan, nên tôi cũng đã lê chân đến nhà để thăm.

Khi nghe ông M nói như vậy thì tôi có thuật lại về công chuyện làm ăn của mình và trong đó có nói chuyện đi tham bái Ngài Địa Tạng, tôi cũng có kể cho ông ta nghe về những câu chuyện mà Ngài đã gia hộ cho mọi người. Khi ông M nghe những câu chuyện như thế thì bán tín bán nghi. Thế nhưng ông M cũng đi đến nơi ấy để cầu nguyện.

Vì quyết tâm muốn cứu giúp cho gia đình ông M, nên tôi đã cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng, đồng thời tôi cũng cầu nguyện với những vị Thần đang thờ ở nhà tôi và cầu cho những tiên linh cho gia đình ông M. Ông M sinh ra trong gia đình họ T, nhưng đã vào trong nhà M. Vì gia đình T không có con trai nên trưởng tử của M đã cho làm dưỡng tử của gia đình T. Vì gia đình ông M bị phá sản, nên bàn thờ Phật của gia đình ông M cầm nơi gia đình T. Như vậy tiên tổ của nhà T đã hiện ra như là con gái của gia đình M. Đặc biệt ở nhà ấy cũng có thờ Thần Lúa, hay cúng tế và gọi hồn thì được cho biết rằng:

“Ông M không thờ tự ông bà tổ tiên của mình, mà chỉ có gia đình T cúng bái”.

Việc này đã được báo cho M biết và vì vậy bà M rất ngạc nhiên. Cửa tiệm thì phá sản, vợ thì bị bệnh ung thư và tiên tổ lại không thờ tự. Bàn thờ Phật lại không sẵn sóc, mà cả 2 gia đình đều không rõ ràng. Đầu tiên vì không hợp là chuyện cúng kiếng sẵn sóc và bàn thờ Phật của 2 gia đình phải giao lại. Do vậy tôi đã thay thế cho gia đình bà M để cầu nguyện cho việc không bị gián đoạn và từ đó bắt đầu cầu nguyện cho vận tốt, thay vì vận xấu của gia đình M nơi Ngài Địa Tạng không có đầu. Vào lúc 2 giờ khuya tôi đã đến nơi thờ Đức Địa Tạng để tham bái và cả 3 đêm liên tục như thế tôi đã cầu nguyện cho gia đình M không gián đoạn. Mãi đến ngày thứ 2 thì ở tại nơi thờ Ngài Địa Tạng đã xuất hiện một hình ảnh to lớn. Trong đêm tối cũng đã có nhiều người đi lễ bái gặp tôn nhan Ngài như thế và chúng tôi đã chấp 2 tay lại để bái kiến trước dung nhan ấy.

Tôi nghe tiếng nói từ tốn rằng: “Hãy hướng đến Đức Địa Tạng không có đầu. Hãy uống nước cho tỉnh táo và sau đó thì lễ bái”.

Đến ngày thứ 2 cũng thấy không có đầu. Như thế là an tâm với ông bà tiên tổ. Thời gian 3 ngày cầu nguyện ấy bắt đầu vào ngày chủ nhật 14 tháng 6 năm Bình Thành thứ 3 (1990). Trước đó một ngày vào ngày 13 tháng 6 ở tại bệnh viện Fukuyama được biết rằng bà vợ sẽ bị cắt ruột già. Vào ngày 10 tháng 6 khi chẩn liệu thì được biết bệnh ung thư di chuyển từ ruột

cho đến hậu môn. Riêng tôi đã mài miết cầu nguyện cho đến ngày 16 tháng 6 để không bị giải phẫu.

Trong đêm 14 tháng 6 lúc đầu tiên cầu nguyện thì bụng của vợ tôi kêu thành tiếng và sau đi cầu thì thấy chất màu đen, trôi như dầu. Tiếp đến thì bụng không còn bị đau nữa. Tôi được nghe dự định việc giải phẫu này trước đó vào ngày 11, 12, 13 và trong những ngày ấy tôi vẫn luôn cầu nguyện. Tiếp đó vào ngày 15 với tình thế như vậy nên đã đi bệnh viện. Đồng thời trong những ngày đó tôi đã một lòng cầu nguyện vào ngày 17 tháng 6 Bác Sĩ giải phẫu. Thế nhưng hậu môn rất tốt Bác Sĩ và bệnh ung thư cũng như bị trĩ đã tiêu sạch hết. Ruột già đã bị cắt đi độ 20 centimet. Khi xem khúc ruột già bị cắt thì thấy những tế bào ung thư hoàn toàn chẳng còn nữa, phần đen đã ra được, nên trên thực tế không giải phẫu cũng chẳng có sao. Ngoài ra điều bất khả tư nghì là trong khi giải phẫu không bị ra máu, vì sợ máu bị ra nhiều, nên tôi chuẩn bị một lượng máu lớn, nhưng đã không sử dụng đến. Vào ngày 16 tháng 6 vợ tôi đã quấn cái khăn có hình Ngài Địa Tạng nơi bụng của bà.

Sau khi giải phẫu nơi bị mổ bắt đầu phát nhiệt khi vết thương lành thì nhiệt độ hạ xuống. Thông thường của y học trong việc giải phẫu là vậy. Tuy đây là việc giải phẫu lớn nhưng lại hồi phục mau hơn bình thường, cứ như thế nhanh hơn. Đây chính là điều mà Bác Sĩ quá ngạc nhiên. Thông thường phải sau 10 ngày mới cắt chỉ, mà trường hợp của vợ tôi chỉ trong một tuần là cắt chỉ. Đến sau 10 ngày đã ăn uống lại

bình thường. Sau khi mổ một tháng không cần chụp hình lại nữa và đã đi tắm cũng như đi bộ một mình được. Giống như ngày chưa bệnh, chẳng có gì thay đổi.

Về phần phía ông chồng tôi mọi việc đều thay đổi một cách tốt đẹp. Đối với những người thuê mướn đất đai không có những mầm mống xấu xuất hiện khi nào cũng tuân thủ và việc đất đai đã trả lại một cách đàng hoàng theo sự xử phân, chứ không phản đối lại.

Trong 700 vạn Yen cho mướn có góc gác chủ quyền về nhà cửa thì ông M đã nhờ tôi lo tu bổ, sửa sang đường sá và khi nói về sự việc ấy ông Xã trưởng đại diện cho những người thuê mướn đã trả lại cho 100 vạn Yen để lo việc công ích trên.

Hiệp hội bảo chứng đã thu vào mấy ngàn vạn Yen và cho vào việc bảo chứng. Đất đai của ông M tất cả đều được thế chấp bằng tiền để cho mướn cả sáu kỳ đều được quyền sử dụng. Vì khi cần thì giá rất thấp, nên bên ngoài phát sanh nhiều sự kiện khác làm cản trở việc giải tỏa đất đai của tiên tổ đời đời để lại, nên cả 7 năm dài chờ đợi và tiền thuê mướn không được trả. Nên hội hợp bảo chứng lấy tiền dự trữ để cho vào và tạo ra tiền lời. Điều thích hợp với Hiệp hội là tiền lời 14% là sự thông thường, mà ở đây được chấp bút phê chuẩn là 7%. Tất cả tiền vốn lẫn lời sẽ được giải quyết tất cả. Chỉ còn lại một lòng thôi. Điều này cũng thật là dễ hiểu vì có người môi giới nói chuyện rất hợp lý về điều kiện việc buôn bán đất đai và do vậy điều kiện bảo chứng để mua bán đất đai ấy phải do toàn bộ tiền được trả lại kể cả số tiền lời.

Cũng giống như những sợi chỉ liên hệ nối kết lại với nhau và ông M đã được trả lại tiền thuê mướn cũng như tiền bán đất, nên đã có một cơ hội mới để tạo lại sự nghiệp của mình như ánh sáng đang chiếu dọi phía trước. Đức Địa Tạng đang chữa trị bệnh ung thư như không thể chữa nổi. Sự khổ tâm về sự buôn bán đã có lối thoát là nhờ lực gia hộ đó. Mà với sức lực của con người khó thể thực hiện được.

Con xin tạ ơn Ngài.

Kính nguyện
Ngày 18 tháng 7 năm Bình Thành
thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 12

UNG THƯ TỬ CUNG ĐÃ ĐƯỢC TIÊU HỦY

(Câu chuyện của Bà T 75 tuổi, ở làng Ngự Điều,
quận Ngự Điều, huyện Hiroshima)

Đứa con gái của tôi đi làm dâu ở nhà ông bà T tại phố Thìn Giã, quận Thượng Ý Ban, huyện Nagano cho đến bây giờ đã được 3 năm rồi. Bà cô của chồng nó hình như bị ung thư tử cung mà Bác Sĩ đã chẩn đoán như thế. Sau đó con gái của tôi đã điện thoại cho tôi hay như vậy. Tôi vốn từ trước có lòng tin tưởng nơi Đức Địa Tạng, nên đã tham bái nhiều lần và cũng đã nhận được rất nhiều sự gia hộ. Tôi đã chẳng cho phía Nagano biết việc này, mà vội vàng đi đến Đức Địa Tạng để lễ bái. Đồng thời cũng cầu nguyện cho bệnh tình của mẹ T sớm được bình phục. Sau khi tụng kinh Bát Nhã khoảng 1 biến, tự nhiên Đức Địa Tạng đã hiện ra nơi thờ Ngài. Đó là hình ảnh của một người đàn bà đẹp, có móng tay dài, dung nhan tuyệt mỹ, miệng tròn và cổ đứng hướng về phía bên phải. Thật là một hình ảnh đẹp đẽ trang

nghiêm. Sau khi tôi tụng Bát Nhã xong 3 biến thì chính lúc ấy như tắt đài truyền hình, tự nhiên hình ảnh ấy biến mất. Hình ảnh ấy giống như hình làm bằng đá và tôi được nhìn hình Ngài hiện ra đây là lần đầu tiên. Tôi chẳng thể nào diễn tả sự cảm kích của mình được hết cả. Tôi thật cảm tạ về sự hiện hình linh thiêng ấy.

Sau đó tôi nghe từ con gái của tôi từ Nagano cho hay rằng bà cô của chồng không còn bị bệnh ung thư nữa. Đây là do Bác Sĩ loan báo. Vì ban đầu giới y khoa thấy và nghi cái gì đó nơi tử cung, nhưng sau khi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng thì theo tôi nghĩ ung thư ấy hoàn toàn mất hẳn. Khi nghe đến việc cầu nguyện lễ bái nơi Đức Địa Tạng linh thiêng kia mà liền hết bệnh, thì ngay cả những người giúp việc nơi Ngài Địa Tạng cũng như giới y học không thể tin hết được. Điều này thật khó giải thích vô cùng.

Một thời gian sau thì cha mẹ của T đã cùng nhau đi từ Nagano đến Fuchù để tham bái Đức Địa Tạng không có đầu. Ông sui tôi trước đó đã bị đau chân. Cái chân như có sắt mang thêm vào. Thế mà sau khi tham bái Đức Địa Tạng, cái chân kia không còn đau nữa và trở nên nhẹ nhàng hơn. Tôi làm một thửa ruộng ở gần nhà, nhưng những việc nặng nhọc đa phần do đứa con trai gánh vác, nhưng dầu cho làm ít nhưng mỗi ngày một chút, thân thể không thể chịu đựng nổi, nhưng cũng đã có những việc thật bất khả tư nghi đã xảy đến. Tôi vừa làm ruộng vẫn hướng về phía Fuchù, đa phần là hướng Đông để bái vọng Đức Địa Tạng không có đầu kia. Thế mà vẫn được khỏe

mạnh và công việc làm ăn vẫn tiếp tục. Có nhiều người bên cạnh nhà vẫn thường hay bảo rằng: “Đã tuổi cao như thế, thân thể ốm yếu chỉ 38 kg mà mạnh khỏe làm việc nhiều như vậy. Thật là bất khả tư nghi đấy!

Dẫu cho tôi có ở nhà cũng thường hay bái vọng thần Phật. Đôi khi ra hành lang, hướng về Đức Địa Tạng để lễ bái. Nhờ sự gia hộ của Ngài mà tôi luôn được mạnh khỏe. Tuy rằng vẫn nhận được nhiều sự gia hộ như thế, nhưng từ trước thỉnh thoảng vẫn bị hành hạ. Trong thời kỳ chiến tranh khi đi tuần bái 7 Thần Xã, đến địa phương Đại Hòa thì toàn thân run rẩy, giống như thần linh quở trách, nên thay vì cho lại gạo dẻo, tôi chỉ nhận được gạo bình thường.

Đây có thể là hình phạt của Ngài Địa Tạng chăng? Nhưng Ngài cũng đã nghe những việc cầu nguyện và đã gia hộ cho tôi. Con xin cảm ơn Ngài Địa Tạng .

“Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”

Kính nguyện

Ghi lại ngày 25 tháng 8 năm Bình Thành
thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 13

BỊNH SUYỄN ĐÃ NHẸ BỚT

(Câu chuyện của cô A 17 tuổi, ở khu Tất Ma, phố Kobe)

Bà Nội của tôi hay đi cúng các Chùa và Thần Xã tại Kobe. Khi gặp những người quen bà nội hay kể chuyện cho họ nghe về bệnh tình của những người trong nhà. Khi nghe được thể người ta bảo rằng: “Hãy đến tham bái Đức Địa Tạng ở phố Fuchù, thuộc huyện Hiroshima thử xem có tốt hơn chăng? nhiều người khi đi tham bái đã nhận được nhiều ơn gia hộ. Tuy rằng họ cũng chỉ cho đường đi đến Fuchù, nhưng chưa thực hiện được. Thế rồi người đó lại bảo “Thôi thì hãy đi cùng tôi đi“. Đó là những lời khuyên bảo thật chân tình. Từ đó trở đi đã rõ đường, nên bà nội tôi vẫn thỉnh thoảng đi một mình đến đó để tham bái. Bà nội tôi đã hết lòng cầu nguyện cho người nhà được bình an.

Từ 10 năm về trước tôi bắt đầu bị bệnh suyễn, khổ sở vô cùng. Khi bốn mùa thay đổi chắc chắn lúc ấy là lúc bị phát khởi bệnh. Mỗi lần như thế kéo dài cả 10 ngày kéo dài liên tục. Hầu như không an giấc được trong những ngày như vậy. Có lúc dường như ngạt thở,

nhiều khi phải đi cấp cứu ở bệnh viện, đến đó nhận được những bình dưỡng khí để thở, nhưng đây cũng là tính cách nhất thời mà thôi. Ba năm về trước, khi bệnh suyễn xảy ra tôi khổ sở vô cùng, leo lên cầu thang cũng không nổi nữa. Do vậy mà bà nội đã thành tâm cầu nguyện cho tôi. Do vậy mà tôi đã đỡ đi ít nhiều. Bà nội tôi biết rằng: Đức Địa Tạng cũng lắng nghe rất nhiều về việc đau khổ của trẻ con, nên bà đã dẫn tôi đến núi Fuchù. Cả bà nội lẫn tôi đã mới lạy 3 lạy mà nơi ngực đã trông ra dễ thở hơn. Sự khó nhọc khi thở, từ đó về sau không còn hành hạ nữa. Kể từ đó tôi đi tham bái nơi này như một việc tự nhiên không cần có bà nội đi cùng. Bà nội tôi cũng vì em tôi mà đã cúng vào vườn chùa nơi thờ Ngài Địa Tạng những lá cờ xanh.

Vào ngày 26 tháng 8 năm Bình Thành thứ 3 (1990) những ngày tháng mùa hè vẫn còn tiếp tục và đêm ấy tôi muốn đi đánh lễ Ngài Địa Tạng. Khi tôi xin phép bà nội đi thì trong túi vẫn không có vé tàu đi nhanh đến đó, nên ngày hôm sau nội cho tiền và đã cùng bà nội đến tham bái Ngài Địa Tạng. Khi 2 chân giẫm lên nơi đất già lam thờ Ngài Địa Tạng thì thân tâm tôi như chùng xuống và tôi đã được những người giúp việc tại đó giúp đỡ cũng như giới thiệu và vui vẻ kể cho nghe về những sự lợi ích cũng như những sự gia hộ của Ngài Địa Tạng cho nhiều người. Khi trở về tôi cũng có nhận được nước cúng nơi thờ Ngài Địa Tạng. Tôi trân quý để mang về nhà. Bà nội tôi, mỗi ngày đều như thế, hướng về hướng tây, nơi có thờ Ngài Địa Tạng không có đầu để lễ bái. Hầu như lúc nào cũng cúng trà

nóng cho Ngài Địa Tạng. Bà tôi đã vọng bái như thế để tạ ơn Ngài hằng ngày. Nhờ ơn ngài mà nhà của tôi ai nấy cũng đều mạnh khỏe.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Viết lại ngày 27 tháng 8 năm Bình Thành
thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 14

GIA ĐÌNH TRỞ LẠI YÊN ÒN

(Câu chuyện của người đàn bà tuổi Mùi 47 tuổi,
ở Dịch Gia, phố Fukuyama)

Ở nhà của tôi đa phần con trai đều lần lượt bị chết. Ngay cả chồng tôi 4, 5 năm về trước cũng đã bị ung thư và sau đó chết đi. Trong nhà chẳng biết phải tính sao cho phải thì người bạn của chồng tôi đang mở tiệm trà có hát Karaoke tại phố Fukuyama cho rằng chủ tiệm S hay lễ bái Đức Địa Tạng nên đã nhận được rất nhiều ơn gia hộ và người bạn của chồng tôi đã nói chuyện của gia đình tôi và nhờ ông S đi cầu nguyện dùm liền sau đó ông S đã mau mau sắm sửa lễ vật để đi đến tham bái Đức Địa Tạng không có đầu kia. Việc tiếp theo là: “Nhà tôi có rắn thần hiện ra, nhưng điều này nếu hiện mà được con bạch xà thì gia đình quả là có phước“.

Ngoài ra ông S chính mình cũng đã thờ Thần Lúa, nên nhiều khi cũng đã gọi thần và chính Thần Lúa cũng bảo là nên thờ thần rắn đã hiện, phải có nơi cho thần rắn vào và đã báo mộng cho biết là phải làm

tổ cho bạch xà. Vì rắn quá lớn, nên đã hỏi cơ quan liên hệ ở phố Trúc Cương để lo vấn đề tiếp nhận, liền sau đó đi đến Thần Xã Đạo Thông ở Trúc Cương để tham bái Kỳ Đảo thì được báo cho biết như sau:

“Vì ngài to lớn. Nếu làm tổ trên mái ngói thì không hợp. Phải mau mau mua miếng đồng để lợp nhà và làm phòng ở cho Thần nơi đó, vì để tìm tấm đồng, nên phải đi tham bái vị Thần Lúa tối cao tại Takamoto để mua về làm tổ. Sau khi mua được xong mang về nhà vào lúc 4 giờ rưỡi chiều và hôm đó đã chẳng có ân điển nào gia hộ. Tuy bàn thờ cũng đã mua xong và ổ rắn cũng đã làm xong, hoa hương đã được dâng lên để cúng. Ngoài ra còn gạo muối nữa. Điều bạch xà thích nhất là trứng gà cũng được dâng cúng. Trong nhà ông thờ những vị thần khác, nên lấy muối để thanh tẩy. Từ đó về sau trong nhà trở nên yên ổn không còn chuyện trái ý nghịch lòng xảy ra và con dâu đã trở nên đàng hoàng hơn, câu văn không thể diễn tả hết được. Từ đó về sau tôi luôn có niềm tin nơi Ngài ở Fuchù.

“Án Ha Ha HaVi Sa Ma Lý Sa Bà Ha”

Kính nguyện
Ngày 22 tháng 9 năm Bình Thành
thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 15

BỊNH PHONG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà M 41 tuổi, ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Tôi bị bệnh kỳ lạ được gọi là “Bệnh phong” đã làm cho tôi khổ sở đau đớn không ít. Bệnh này làm cho khó chịu, hay ho, sổ mũi, có tiếng kêu nơi lỗ tai và bắt đầu phát sinh việc khó nghe. Có thể đây là bệnh mãn tính của lỗ tai và trong tai máu luôn hành hạ chướng ngại. Đây chính là cách gọi bằng tiếng Pháp đã du nhập vào vậy. Đau một bên đầu và khi nằm xuống thì khó chịu. Dầu cho có cố quên cũng không chịu nổi. Do vậy chẳng khi nào ngủ ngon được 10 phút. Đồng thời cũng không thể đi đứng ngay thẳng được. Việc nằm cũng như việc đi lại thật là khó khăn và ở bệnh viện cũng đã cho biết rằng bệnh này không thể chữa lành được. Bệnh trạng này mỗi năm thường xảy ra 2, 3 lần và mỗi lần diễn tiếp cả 1 tuần. Gần đây tái phát trong 10 ngày liên tục như thế vào khoảng 1 tháng trước đó khi tôi vào tiệm trà có hát Karaoke ở tiệm ông Y thì được biết tiệm của ông

Y cũng đã nhận được nhiều sự gia hộ của N và có thờ cúng các vị thần nơi cửa tiệm. Nơi đó có dán những lá bùa ở trước mắt, sau khi tìm hiểu ông chủ tiệm S thì được biết rằng: Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát có rất nhiều chuyện linh nghiệm. Có rất nhiều người nhận được sự gia hộ của Ngài Địa Tạng và ông ta cũng vậy đang thờ Ngài Địa Tạng và mỗi ngày hay lễ bái Ngài. Khi nghe được những câu chuyện về Ngài Địa Tạng thì tôi liền đi đến tham bái nơi Đức Địa Tạng không có đầu kia. Nhờ thần lực gia hộ mà cách đây 3 ngày bệnh nan y của tôi đã được chữa khỏi. Đến ngày thứ 4 như có vật gì ngấm sâu vào con mắt, cho đến bây giờ không thấy được và lúc nào cũng giống như muốn ngủ.

Khi đi tham bái Đức Địa Tạng trở về trên đường làng của huyện ở bên bờ biển tại Dịch Giả có tiệm bán sushi hiệu Kurukuru, xe dừng ngang tại phố đó và lúc ấy một cảm giác thật mạnh ở toàn thân. Sau đó thì tự nhiên cảm thấy buồn ngủ nhiều rồi ngủ cả 3 ngày liên tiếp. Đồng hồ đánh thức đã gõ nhịp nhưng hầu như không nghe tiếng động nơi tai. Vì huyết áp thấp, mà để trở lại bình thường quả là điều không dễ, nhưng thật là kỳ diệu thay! Căn bệnh hầu như không còn nữa, da dẻ cũng trở nên hồng hào hơn. Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Viết lại ngày 22 tháng 9 năm Bình Thành
thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 16

HAI BẮP CHÂN BỊ ĐAU ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà T 68 tuổi,
ở phố Tam Nguyên, huyện Hiroshima)

Kể từ 2 năm về trước trở lại đây đột nhiên 2 bắp chân của tôi bị đau đớn khó tả. Bác Sĩ bảo rằng: “Để chống lại cơn đau cần có vật chống đỡ nên cần chống gậy lúc bước đi“, nhưng tôi cảm thấy không tự nhiên nên chẳng chống gậy và cứ như thế mà chịu đựng bước đi, kể từ đó 2 bắp chân bắt đầu biến hình ngay cả khi lên xe lửa hay lúc xuống xe hơi, nếu không xuống vội thì cửa xe bị đóng lại, nên tôi phải vừa nói lời xin lỗi với những người chung quanh và vịn vào vai họ để lên hoặc xuống xe. Bởi vì tôi cũng không thể mang hành lý được nên những người chung quanh mang xuống xe giúp dùm.

Đúng vào một năm rưỡi trước đây tôi đã nghe được những sự linh nghiệm của Đức Địa Tạng không

có đầu nên đã đi đến đó tham bái và cúng dường. Đồi lại, tôi đã nhận được cái khăn có hình Ngài Địa Tạng.

Và một đêm của ngày mùng 4 tháng 11 năm Bình Thành thứ 3 (1990) tự nhiên trời trở lạnh và tôi đã chui vào tiệm để ngủ, nhưng chung quanh cái đầu vẫn cảm thấy lạnh. Tôi đã nghĩ đến cái khăn mà tôi đã nhận được, nên đã lấy cái khăn ấy quấn cổ để ngủ. Giữa đêm thức giấc ngồi dậy một cách dễ dàng mà việc này cho đến bây giờ khó được như vậy, nên vừa đau vừa phải chống 2 tay mới có thể đứng dậy nổi. Thế nhưng trong đêm ấy tôi đã đứng lên một cách dễ dàng. Lạ lùng là 2 bắp chân chẳng đau đớn gì cả. Từ đó trở đi cũng không cần uống thuốc nữa. Thật là dễ chịu. Trước khi đi bệnh viện tôi cũng đã dán Salonpas vào 2 chân, nhưng chỉ dán có 2 hay 3 lần như thế rồi bỏ hẳn. Không hiểu tại sao lại có được việc này thì đó chẳng qua là nhờ quấn khăn có hình Ngài Địa Tạng vào cổ để ngủ nên đã được ơn gia hộ như vậy. Tôi thật vui mừng và tạ ơn Ngài. Từ đó trở đi dầu cho ngồi hay đứng sắc diện vẫn không thay đổi. Vì không còn đau đớn nữa. Khi lên ngồi trên xe hơi cũng như khi bước xuống, đều có thể thực hiện được một mình.

Vào ngày mùng 6 tháng 11 tôi đã mau mau đi đến Fuchù để lễ tạ Ngài. Vì 2 chân không còn đau đớn nữa nên đã vui vẻ lễ bái và tôi cũng vì con cháu mình mà cầu nguyện N gia hộ cho chúng. Sau khi cúng dường tôi nhận được 4 cái khăn để mang về lại nhà. Bởi vì lâu rồi không đi tham bái Ngài, nên việc tham bái ấy đã trở nên cần thiết và theo tôi nghĩ chỉ cần vấn

cái khăn ấy vào cổ và trong một thời gian dài bị khổ sở bệnh của 2 chân đã được hết, nên việc này thật là bất khả tư nghi, khó thể diễn tả được.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Kính nguyện

Ghi lại ngày mùng 6 tháng 11 năm

Bình Thành thứ 3 (1990)

CÂU CHUYỆN SỐ 17

GAN BỊ XỎ ĐÃ ĐƯỢC BỚT HẸN

(Câu chuyện của người đàn ông tuổi Tuất 63 tuổi,
ở phố Tam Nguyên, huyện Hiroshima)

Lá gan của tôi hoạt động không bình thường mà từng bước từng bước đã bị biến dị xấu đi rất nhiều. Lá gan không hoạt động bình thường có nghĩa là đang chờ thân chết đến.

Kể từ 4, 5 năm về trước trở lại đây gan của tôi bắt đầu không hoạt động tốt. Tôi đã thay đổi thầy thuốc và bệnh viện không biết bao nhiêu lần. Tuy tạng cũng bị hư lây và những cơ quan khác cũng bị ảnh hưởng lây. Bác Sĩ cũng đã cho tôi biết rằng bản mạng của mình chỉ còn giới hạn trong năm này thôi.

Tôi đã được nghe biết từ ông U là bào huynh của ông M về những sự linh cảm của Đức Địa Tạng Bồ Tát, nên tôi đã nhờ ông Y là cửa tiệm trà và Karaoke cầu nguyện dùm nơi Đức Địa Tạng không có đầu kia. Thế nhưng vào lúc ấy tôi cũng chẳng muốn đi đến đó, mà bản mạng rất nguy hiểm, chỉ giới hạn trong 5 ngày, nên tự nơi mình phải thân chinh đi

đến đó để cầu nguyện Đức Địa Tạng cứu cho mạng sống này.

Ông S từ ngày mùng 6 đến ngày mùng 8 tháng 11 cả 3 đêm liên tục như thế vào lúc 2 giờ sáng đã đến trước Đức Địa Tạng không có đầu để tham bái và cầu nguyện. Sau khi cầu nguyện đến ngày thứ 4 thì nước đọng lại nơi bụng bắt đầu thoát ra. Thông thường giới y khoa vẫn cho rằng không có vấn đề thoát nước từ bụng khi gan biến đổi. Khi ông S đến đó để cầu nguyện Đức Địa Tạng thì tôi được cho biết là bệnh tình của mình sẽ sớm khỏi. Cái bụng phình trương lên bây giờ đã nhỏ lại. Thế rồi một tuần sau tôi đã đi cầu, cứ cách 2 ngày một lần như bình thường mà toàn là phân đen. Cái bụng nhẹ hẳn đi và tôi thật thoải mái vô cùng. Thế nhưng cùng lúc ấy con mắt lại chẳng thấy gì cả. Sau khi ăn sáng lại buồn ngủ, sau khi ăn trưa cũng lại ngủ, liên tục 3 ngày như thế. Đây có thể là điều thay đổi của Ngài Địa Tạng và tôi được cho biết rằng đó là sự biến hóa của thân thể rồi tôi đã tiếp tục sống với trạng thái như thế.

Khoảng sau 10 ngày thì kết quả chẳng có việc gì xảy ra và tôi được biết rằng tôi sẽ cầu nguyện thêm một ngày nữa, nên tôi đã đi đến nhà ông S. khi nhận được sự cầu nguyện dùm thì được biết trong những người khuất mặt của gia đình có một người bị rắn cắn chết. Vì chư thần muốn phạt, nên bị rắn ấy giết.

Tiếp đó ông S đã kêu cầu nơi Đức Địa Tạng không có đầu, vị Thần Lúa và Thân Tán Quan Âm cũng như Bát Đại Long Vương. Những vị này nhập

vào trong thân thể của tôi. Thân tôi cứng như sắt không thể cựa quậy gì được cả, ông S đã tụng kinh và tôi đã đi vào phòng và được ra lệnh đứng thẳng như cây hương. Thần đã nhập vào tôi và thân thể giao động. Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe toàn mùi hương và sức nặng của thân thể như được tháo gỡ đi. Tự nhiên tám thân này thấy khỏe khoắn và đã vào được cảnh giới thân tâm thoát lạc. Những nỗi đau hình như hoàn toàn được chữa trị. Sau 3, 4 ngày kết quả kiểm tra là bệnh tình đã hoàn toàn được chữa trị. Tôi được phép rời bệnh viện về nhà trong nỗi vui mừng. Vào khoảng trung tuần tháng 11 năm Bình Thành thứ 3 (1990) tôi đã về nhà một cách bình an. Sự biến tướng của bệnh sơ gan đã di chuyển xuống phần bụng và những nước ấy đã chảy ra ngoài mà y khoa cũng phải ngạc nhiên.

Tôi đã nhận được cái khăn có hình Ngài tôi lấy khăn ấy bao cả cái bụng của mình và tiếp tục nịt ràng cái bụng như thế, mặc dù đã về nhà. Đây là sự dụng tâm của tôi trong những sự sinh hoạt ăn uống cũng ngon miệng. Sau khi từ bệnh viện về tôi đã đi đến Fuchù để tham lễ Đức Địa Tạng lần thứ 3. Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng.

Kính nguyện

Ghi lại vào ngày 18 tháng 12 năm
Bình Thành thứ 3 (1990)

(*) Ghi chú của Ban Biên Tập :

Người trong chuyện đã qua đời vào ngày 25 tháng giêng năm Bình Thành thứ 4 (1991). Ông ta chết vì một bệnh khác. Trong trường hợp ấy những phản ứng không có tính cách linh thiêng. Nếu sớm hơn một chút do sự linh thiêng mâu nhiệm thì bệnh tình của ông ta có thể chữa khỏi. Tuy rằng theo Bác Sĩ bảo rằng: Bệnh của ông không qua khỏi cuối năm Bình Thành thứ 3 (1990), nhưng vào tháng 11 sau khi rời bệnh viện ông ta đã kéo dài cuộc sống này thêm được 2 tháng nữa, căn cứ từ những người trong gia đình cho biết thì ông ta đã vãng sanh một cách an lạc.

CÂU CHUYỆN SỐ 18

ĐƯỜNG VAN TIM CỦA CHỒNG TÔI BỊ TRỤC TRẠC ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà N ở khu Trung Ương,
phố Hiroshima)

Tôi có kinh doanh một cửa hàng ở khu Trung Ương của thị xã Hiroshima. Vào năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tôi đã nghe một người khách của tiệm đã kể về Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù. Từ đó trở đi mỗi năm tôi đều đi tham bái Ngài. Bởi vì chồng tôi làm ở cửa tiệm sửa chữa áo quần nên buổi trưa rảnh rỗi, tôi cũng hay đến đây để giúp việc dùm. Có một đêm tôi nằm mộng thấy có 3 người tài xế xe hơi bị khát nước và trên đường về lại hãng của mình đã ghé vào xin nước uống. Hãng ấy ở gần Sở Cảnh Sát. Rồi tự nhiên dẫn tôi đến đó. Trong khi một mình tôi chạy bán sống bán chết thì nghe

được tiếng nói rằng: Hãy đứng dừng lại và lắng tai nghe đây. Có lẽ là Ngài Địa Tạng. Khi tôi muốn chạy tiếp thì Ngài đã kéo tôi lại. Vì tôi sợ bị phạt, nên tôi đã cố gắng buông ra khỏi tay Ngài 2, 3 lần như thế. Tuy vậy Đức Địa Tạng đã giữ tôi lại trong khi tôi cố chạy cho thật nhanh. Bởi vì tôi nghe rằng: Bởi vì tôi sẽ được cứu nên Đức Địa Tạng đã giữ tôi lại, trong khi tôi chạy đến đó thì mở mắt ra.

Sáng hôm sau tôi đã kể giấc mộng ấy cho chồng tôi nghe và chồng tôi rõ biết hôm nay là ngày gì. Hôm ấy chính là ngày hội của Y phục và tôi được biết, có thể đây là nhân duyên chăng? Tôi đã thốt ra như thế. Trong đầu tôi được nghe rằng: Vì bà không có tin nên mới có việc ấy. Còn tôi ngày hôm nay chính là một ngày gặp vận may, chồng tôi ngắt lời như vậy.

Ở nơi triển lãm tôi đã chờ khách đến và chẳng giống như mọi khi là có một bà cụ đã đến cửa hàng đầu tiên và đã mua 2 cái áo Kimono. Ngay cả ông chồng tôi cũng ngạc nhiên. Vì lẽ ngày đầu tiên mà đã bán được nhiều như vậy. Điều này chính là nhờ ở ơn gia hộ của Ngài vậy.

Vào ngày 29 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 62 (1986) chồng tôi vì đường van tim bị nghẽn nên đã té nhào. Dem vào bệnh viện chuyển máu thì máu không thông vào huyết quản, nên chồng tôi khổ sở vô cùng. Chuyển đến lần thứ 2 cũng như thế, thật là khổ tâm hết sức. Viện trưởng của bệnh viện cho đến ngày thứ 3 thì ngưng chuyển máu và tôi đã lên cơn sốc, nước hầu như không chảy qua khỏi cổ được.

Liên sau đó chẳng còn cách nào khác hơn là tôi phải đến Fuchù, nơi có Đức Địa Tạng không có đầu để đi tham bái. Tôi đã nhất tâm cầu nguyện cả trăm lần như vậy. Sau đó khí quản của chồng tôi được thông và việc chuyển máu không còn bị trở ngại nữa, vì trước ngày ấy tôi cũng đã đi cầu nguyện Đức Địa Tạng. Ngày hôm ấy là một ngày mưa, mưa thật nặng hạt, nhưng tôi cũng đã dẫn bạn hữu đi cùng, đã đội dù để cầu nguyện và giẫm lên đất ấy hàng trăm lần mà hầu như quên đi cây dù. Trong cầu nguyện cả hàng trăm lần như vậy. Tôi không cần biết gì nữa, miễn sao cho chồng tôi hết bệnh là được rồi. Khi đi ra khỏi phòng thì mưa đã ngưng. Tôi đã một lòng qua lại trong khuôn viên thờ Ngài để cầu nguyện trước Ngài cả hàng trăm lần như thế, và cuối cùng thì bệnh tình của chồng tôi đã được chữa khỏi.

Sau khi cầu nguyện một trăm lần xong thì mưa bắt đầu trở lại. Ở trong tôi và trong đầu của tôi hầu như ngày nào cũng có chứa câu chuyện về bệnh tình của chồng tôi nên tôi cảm thấy đầy cả bụng, chẳng muốn ăn uống gì cả. Từ 70 kilô mà chỉ trong vòng 2 tháng thân thể tôi đã giảm xuống 17 kilô. Đây có thể là những cơn mưa ấy đã lấy bớt nước đi chẳng và đã làm cho chồng tôi quy xuống. Nhờ Đức Địa Tạng đã thấu rõ cho lòng tôi, nên trong 100 lần cầu nguyện ấy đã làm cho cơn mưa dừng lại và theo tôi nghĩ nhờ đó mà trời được trong sáng trở lại. Đây là việc thật là bất khả tư nghì. Tôi chỉ còn cách chân thành cảm ơn và tạ lễ Ngài mà thôi. Từ đó về sau khi chuyển máu lần thứ

3 rồi và lần thứ 4 đều thông suốt và chồng tôi đã trở lại phòng cũ của bệnh viện có thể ông Bác Sĩ lo lắng cho van tim của chồng tôi bị nghẽn chằng? Nên ông ta vẫn thường hay đến phòng của chồng tôi để xem chừng nhưng thật là mâu nhiệm, mọi việc được hoàn toàn được trong sáng. Thật là như chuyện giỡn chơi. Khi Bác Sĩ sờ đến ngực của chồng tôi thấy có đeo cái khăn có hình Đức Địa Tạng thì ông dừng lại và hỏi rằng: Vật này từ đâu mà có thế?

Tôi đã đáp rằng: Đó là bùa mà tôi đã nhận được từ Đức Địa Tạng. Khi nghe như vậy ông ta bảo quả là như vậy. Bệnh tình bị nghẽn van tim của chồng tôi đã được thông và chuyển đổi trở nên tốt hơn và sau 2 tháng đã được xuất viện, trở lại nhà. Bây giờ ông nhà tôi hoàn toàn mạnh khỏe thật là một sự gia hộ bất khả tư nghi không có lời nào để diễn tả cho hết được.

Trong hiện tại cửa hàng của tôi buôn bán tại Lưu Xuyên, nhưng những người khách ở đây cũng thường hay kể những câu chuyện về Ngài Đức Địa Tạng. Nên họ cũng nhờ tôi dẫn họ đến đó. Cứ mỗi tháng 2 lần vào ngày chủ nhật, tôi đều dẫn rất nhiều người đến tham bái Ngài Địa Tạng. Cũng có những người không phải khách của tiệm tôi, tôi cũng đã dẫn họ đi tham bái Ngài Địa Tạng. Có lúc tôi được nghe: “Má ơi! Ngài Địa Tạng đã tập trung mọi người ở trước cửa tiệm mình đó!” làm cho mọi người cũng ngạc nhiên.

Ngay cả bây giờ tôi vẫn còn dẫn cho rất nhiều người đi đến đó để lễ bái nguyện cầu. Vào ngày

Nguyên Đán của năm Bình Thành thứ 4 (1991) vào lúc 6 giờ sáng tôi đã cùng mọi người đi đến đây và phải chờ một thời gian dài để cho cửa văn phòng mở, trong khi đó chúng tôi đứng ngắm nhìn những ánh đèn trong khuôn viên Chùa thờ Ngài thật là âm cúng. Đi gặp Ngài Địa Tạng là điều mà ai trong chúng tôi cũng lấy làm thích thú.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Kính nguyện

Ghi lại ngày mùng 1 tháng Giêng
năm Bình Thành thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 19

BỊNH NHỨC MỎI ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà T 68 tuổi, ở Kiệt Xá Đình,
quận Song Tao, huyện Hiroshima)

Tôi bắt đầu nghe được những câu chuyện của Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù khoảng vào năm Chiêu Hòa thứ 54 (1979), 55 (1980). Nghĩa là sau thời gian đào Ngài lên được đã 2, 3 năm rồi. Lúc ấy ông chồng của tôi bị khốn khổ đau nhức cái chân bên phải. Nếu đứng thẳng dậy thì vì trọng lượng của thân thể quá nặng, nên phải lấy đầu gối phía chân phải để chịu đựng, nên khi bước đi đau đớn kịch liệt. Khi đặt lưng ngồi xuống thì nỗi đau vẫn liên tục, hoàn toàn không dứt hẳn. Khi nhận được sự chẩn đoán của Bác Sĩ tại làng thì được biết đó là bệnh nhức mỏi. Bệnh này có nghĩa là xương, cốt và khoảng cách không bình thường và vì bị sức nặng đè lên thì nỗi đau cứ thế mà tăng dần khi cử động. Đây có thể là trạng thái của cốt tủy trong cột xương sống bị chảy ra bên trong và bị

căng thẳng, nên khi ngồi xuống thì thần kinh tọa bị đau và cái lưng cũng bị đau theo (đây là lối giải thích theo y học).

Dẫu cho giới y khoa nghĩ rằng chỉ có giải phẫu mới được, nhưng không có gì có thể bảo chứng cho việc trị liệu lành lặn 100%. Tuy nhiên muốn mau lành bệnh nên chồng tôi đã tiếp tục chữa trị như thế mà hiệu quả thì chưa có gì cả, trong khi đó sự khốn khổ vẫn còn tiếp diễn theo sau.

Trong khi đó tôi có quen với một người ở cùng thôn có kể cho nghe những câu chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng không đầu ở phố Fuchù. Do vậy tôi không phải suy nghĩ gì cả, mà cả hai mau mau đi đến đó tham bái Ngài liền. Vào tháng 11 trong năm ấy hầu như tất cả những ngày chủ nhật chúng tôi đều đi đến đó để tham bái. Lần đầu và lần thứ 2 vì vội vã lúc leo lên dốc nơi Ngài Địa Tạng, nên cái chân của chồng tôi đau đốn không thể tả nổi, khi bước đi phải dùng chân nghỉ lại không biết bao nhiêu lần. Cứ đi rồi lại nghỉ, đi rồi lại nghỉ nhiều lần như vậy. Đến khoảng tháng 12 thì cơn đau lại giảm dần. Chồng tôi vừa bước đi vừa nói rằng: “Bây giờ đã đỡ hơn nhiều và không cần phải nghỉ nhiều lần nữa. Ông đi một mạch 200 thước như thế, để đến nơi thờ Ngài Đức Địa Tạng luôn.

Đây hoàn toàn là việc bất khả tư nghĩ ngoài sức tưởng tượng. Lúc ấy tôi và chồng tôi cất tiếng thật cao vui mừng reo lên như bất tận để biểu đồng tình, mà cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ cảm tưởng của lúc ấy.

Từ đó về sau tôi luôn luôn đi tham bái Ngài và luôn mang ơn Ngài không có gì thay đổi cả.

Ngoài ra tôi cũng bị chướng ngại, đau đớn về thân thể như đau lưng, đau vai, khớp khớp vô cùng và tôi cũng đã được nhận ơn gia hộ của Ngài. Từ đó về sau vẫn luôn được như vậy. Mỗi tháng một lần tôi đều đi tham bái, không thiếu sót một lần nào cả.

Mỗi năm một đến hai lần tôi thấy chồng mình thay đổi hình tướng ít nhiều, nhưng đau đớn như trước thì không còn nữa. Cũng có lúc quên đi mình là người bệnh, không khác gì những kẻ mạnh mẽ bình thường. Chúng tôi đều vui vẻ với hiện tình như thế. Chỉ riêng năm rồi vào năm Bình Thành thứ 3 (1990) vì bận rộn quá nhiều nên có tháng không đi lễ bái, vì vậy có tháng phải tăng lên 2 lần và điều này tôi cũng cảm thấy hối hận. Thế nhưng với sự linh nghiệm của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát, chồng tôi có những khổ bệnh và chính tôi cũng đã khớp khớp vô cùng, mà giờ này đã được chữa khỏi, nên phải cảm ơn Ngài rất nhiều.

“Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Kính nguyện

Ghi lại vào ngày 18 tháng 12 năm
Bình Thành thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 20

NGÓN CHÂN CÁI BỊ ĐAU ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của người đàn bà tên N 68 tuổi,
ở khu Tá Nam, huyện Hiroshima)

Câu chuyện đã xảy ra 8 năm về trước. Ngón chân trái bên bàn chân phải của chồng tôi bị biến đổi, đau đớn khó tả xiết. Qua chẩn đoán của y học, nhưng các Bác Sĩ cũng chẳng rõ là bệnh gì. Bởi vì tôi nghe được lời khuyên của những người hàng xóm là nên đi tham bái Đức Địa Tạng thì sẽ nhận được nhiều ơn gia hộ. Chồng tôi vừa phải chịu đựng sự đau đớn của ngón chân của bàn chân bên phải và ông cũng dùng xe tốc hành (Shinkansen) đi đến phố Fuchū để tham bái.

Chồng tôi đã hết lòng cầu nguyện cho bệnh tình của ngón chân cho mau khỏi ở trước Đức Địa Tạng. Đồng thời sau khi cúng dường tại văn phòng, chồng tôi đã nhận được một cái khăn có hình Đức Địa Tạng mang về lại nhà. Mỗi ngày sáng tôi hai lần vừa cầu

nguyện, chồng tôi vừa lấy khăn ấy cột vào nơi ngón chân cái bị đau kia. Khoảng một tháng trôi qua, màu sắc biến đổi của ngón chân đã trở lại bình thường. Rồi từ đó ngón chân không còn đau đớn nữa. Cũng kể từ đó chồng tôi luôn được khỏe mạnh. Cứ như thế ấy, chỉ cần phủ lên ngón chân đau, chứ không bị cắt đi và chồng tôi tiếp tục đi tham bái Ngài Địa Tạng trong điều kiện có thể.

Tiếp đến tôi đã thấy một giấc mộng thật là bất khả tư nghị, Trong mộng tôi đã thấy Đức Đại Nhật Như Lai xuất hiện. Con bạch xà đã hiện ra và cắn vào tay phải của tôi. Cái tay bị cắn ấy tôi đã cọ sát vào toàn thân Ngài Địa Tạng. Đặc biệt là khi thân thể mình bị đau, tôi đều làm như vậy thì cơn đau sẽ được dịu ngay.

Có một ngày như tôi nhớ là bị đau bụng khủng khiếp. Lúc ấy tôi được dạy rằng phải ấn lên bên trên bụng. Tôi chỉ làm như vậy thôi, nhưng thật là ngạc nhiên, cơn đau lại dịu ngay. Ngay cả đến bây giờ không phải chỉ một người mà nhiều người được cứu cũng như thế, ai cũng viết tên của người bệnh và mắc bệnh gì rồi cho vào một “Cái hộp cầu nguyện” để bên cạnh Ngài Địa Tạng, liền được Ngài gia hộ lành bệnh. Riêng tôi khi đi tham bái đã cho lời văn vào hộp kia thì Đại Nhật Như Lai đã hiện ra nỗ lực tụng Bát Nhã Tâm Kinh hơn nữa thì hình ảnh của Đức Địa Tạng lại hiện ra. Ngài có mặt tròn, có tóc đen phủ đến vai, có tiếng nói thật là kỳ diệu và Ngài rất đẹp. Ánh sáng lung lay chiếu khắp thân Ngài. Sự thị hiện ấy không nên lo lắng sợ hãi, mà

đó là điều báo cho biết sự cứu độ cho ông bà tổ tiên, huynh đệ trong gia đình.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện

Viết lại vào ngày 15 tháng Giêng
năm Bình Thành thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 21

BỊNH ĐAU ĐẦU ĐÃ ĐƯỢC CHUYỂN ĐỔI LẠI TỐT HƠN

(Câu chuyện của bà A 72 tuổi ở phố Fukuyama,
Huyện Hiroshima)

Trong đời sống bình thường của 44 năm kết hôn ấy, chồng đã bị mổ dạ dày. Tuy rằng sống trong cảnh bán thân bất toại thật là bất hạnh trong cuộc sống, nhưng đối với tôi thật là có ý nghĩa. Trong đời sống ấy tôi đang đứng thẳng như thế để nuôi nấng 4 đứa con trong 44 năm dài như vậy. Tôi cũng đã trải qua sém bao nhiêu lần chết hụt cũng không biết nữa.

Tôi vừa đưa chồng tôi đi khám bệnh, vai vừa nai con còn trẻ và tôi cũng đã quyết tâm nhẫn nại buôn bán để nuôi 4 đứa con như vậy. Đúng vào lúc ấy tôi có người bạn muốn tìm đến để giúp đỡ và hướng dẫn cho biết rằng ở phố Fuchù có Đức Địa Tạng rất từ bi đã hiện ra để cứu khổ cho mọi người. Có thể tiếng nói của

người bạn ấy là tiếng nói của Đức Địa Tạng chăng? Rồi tôi nghĩ lại phận mình, tiếp đó đã đi đến Fuchù để tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu kia.

Việc ấy xảy ra 20 mươi năm về trước. Vì bị tai nạn xe hơi nên đây là nguyên nhân để mỗi ngày tôi đều bị khổ não về bệnh đau đầu và lòa mắt vì phải lo cho cả gia đình nên không thể nghỉ làm việc được. Tuy đầu choáng váng nhưng cũng phải lái xe hơi và tôi phải đi phân phát đồ gia vị cho các tiệm buôn khác. Trong khi chồng tôi vẫn bán thân bất toại, nên ngày nào cũng phải chiến đấu với thần chết.

Chính tôi đã ra sức cầu nguyện cho bệnh tình của mình và mong Ngài Địa Tạng gia hộ cho sự bất hạnh của gia đình tôi. Thế rồi một dạo nọ sau khi đi tham bái thì cái đầu đã đỡ hơn và bệnh đau đầu kinh niên kia đã được lành hẳn. Tôi vừa tạ ơn Ngài, vừa mừng vui thật khó tả. Đồng thời ông Bác Sĩ ở bệnh viện lo cho bệnh tình của tôi cũng thật là ngạc nhiên.

Trong hiện tại tôi đã 72 tuổi, nhưng tôi vẫn còn làm việc, vẫn lái xe đi đây đó lo cho việc buôn bán chỗ này chỗ nọ. Gặp thuận đường tôi vẫn ghé qua nơi Ngài Địa Tạng để lễ bái. Thật là không bút mực nào để tạ ơn Ngài Địa Tạng cho hết được. Những người khốn khổ như tôi cũng đã đến nơi Ngài Địa Tạng để cầu nguyện ân gia bị. Tôi đã tự mình soạn những bài ca về Ngài Địa

Tặng đã hát. Mỗi ngày tôi đều mạnh khỏe và đồng thời ca hát cho niềm tin yêu ấy.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tặng

Kính nguyện
Viết lại vào ngày 20 tháng Giêng
năm Bình Thành thứ 4 (1991)

*

**

Câu chuyện số 22 trong quyển thứ 15 này bị sót, không có bản gốc nên không dịch sang tiếng Việt được.

Quyển thứ mười sáu

VÔ SỐ NHỮNG CHUYỆN LỢI ÍCH CỦA NGÀI ĐỊA TẠNG

- 1- Đức Địa Tạng đã đến nhà
- 2- Bái vọng Ngài Địa Tạng trên đường
- 3- Đón mừng Ngài Địa Tạng
- 4- Giúp đỡ dùm đôi giày
- 5- Ánh sáng hiện ra cho biết
- 6- Bỏ nhà đi lúc nhỏ lại trở về
- 7- Giúp cho có con
- 8- Ung thư ruột già được cứu khỏi
- 9- Âm thanh của Ngài Địa Tạng

(Câu chuyện của ông K 80 tuổi ở Ashahi,
phố Fuchù, huyện Hiroshima)

Đúng vào 15 năm trước tôi ở tuổi 65, cột sống đau đớn khổ sở lạ thường và tôi đã nghe rằng Đức Địa Tạng không có đầu rất linh nghiệm. Vào tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978). Với sự khốn khổ của tâm thân, tôi đã leo lên dốc nơi thờ Ngài Địa Tạng, lúc ấy là 4 giờ sáng và tôi đã ra sức cầu nguyện Ngài chữa trị cho mình và cũng vào lúc 3 giờ chiều ngày hôm ấy bệnh đau hoàn toàn đã biến mất. Từ đó về sau không còn tái phát nữa và tôi đã cảm ơn để tiễn đưa những ngày còn lại trong đời mình thật là có ý nghĩa như thế. Việc thể nghiệm về bản thân mình, tôi đã ghi lại trong quyển thứ ba rồi.

Từ 15 năm trở lại đây. Mỗi ngày tôi đều tiếp tục gặp những chuyện linh thiêng nơi Đức Địa Tạng. Tôi cũng đã gặp Đức Địa Tạng không có đầu không biết bao nhiêu lần và tôi cũng được báo mộng là mấy người sẽ được cứu chữa. Thật là bất khả tư nghị, mà con số ấy không thể đếm hết được, trong đó có chép ra một số câu chuyện tiêu biểu như đã nêu trên. Đây là những câu chuyện bất khả tư nghị, mà trong đời khó có thể biết đến biết được.

Do vậy tôi muốn giới thiệu những sự việc về Ngài Địa Tạng không có đầu kia.

Mỗi ngày tôi dậy vào lúc 1 giờ rưỡi khuya, sau đó tôi đi đến tham bái nơi thờ Ngài Địa Tạng. Tôi đã tốn 2 giờ đồng hồ để quét dọn ở đây độ 20 phút. Tôi đã nhặt từng cọng hương còn sót lại trong lò và sửa lại cho ngay ngắn rồi đốt nhang, đốt đèn cầy và tôi cũng đã lau

dọn một cách sạch sẽ ở nơi thờ Ngài. Những lúc ấy vẫn có những người đi lễ bái thâu đêm.

Câu chuyện bất khả tư nghì cũng thường hay xảy ra trong đêm tối. Trong đó:

Câu chuyện số 1 gọi là: Đức Địa Tạng đã đến nhà

Đây là câu chuyện của 7, 8 năm về trước khi tôi chỉ một mình và ban đêm vui với truyền hình. Đặc biệt tôi rất thích về những màn kịch có tính cách thời đại, do Bất Ưu và Tùng Bình phụ diễn về những câu chuyện tướng quân thứ 8 thời Tokugawa tên là Kiệt Tông. Khi xem thì thấy ông tướng này là một vị tăng sĩ có thể xem lâu mỗi mắt và buồn ngủ nên thấy như vậy chẳng? Để xem thử mình có buồn ngủ không, nên tôi đã nhún vai mấy lần. Tôi ngồi lên như lúc ngồi thiền và phải cảnh sách bởi chính mình là đập vào để khỏi buồn ngủ. Đúng vào lúc ấy tôi có cảm giác như ai đó đã lấy thuyền trượng đánh vào vai mình. Khi mở mắt ra thì thấy Đức Địa Tạng ở phía sau. Ngài đứng đó một lúc lâu, khi tôi bừng mắt lớn lên. Cửa nhà thì đóng, nhưng Ngài từ đâu lại hiện được vào đây? Tôi nghĩ rằng cửa mở nên đến bên thềm để xem và khi quay cổ lại thì không còn thấy bóng dáng của Ngài nữa. Tôi không thấy hết toàn thân của Ngài, nhưng thấy được hai cánh tay của Ngài rất đẹp. Nhờ ơn gia hộ ấy và tôi đã tiếp tục xem truyền hình trở lại.

Câu chuyện thứ hai là: Bái vọng Ngài Địa Tạng trên đường

Tôi thường hay đi tham bái Ngài vào lúc 1 giờ sáng hay giữa khuya và sau khi chùi lau sạch sẽ cũng đã hơn 3 giờ khuya rồi, đây là câu chuyện xảy ra vào lúc 5 đến 6 giờ sáng ở trên đường Fuchù. Đó là việc hiện ra bên cạnh quán rượu Yamane, nơi có đèn chiếu sáng của hãng điện Nhật Bản NJJ. Tôi thấy có người con gái thật đẹp đi một cây dù dưới cơn mưa phùn. Đây phải nói là một người đàn bà kỳ lạ, đang bước đi thong thả trước mặt của tôi, tôi không nghĩ rằng tại sao giữa đêm khuya lại có người đàn bà đẹp đi đâu vậy. Nhìn nét mặt thì thấy là đàn bà rồi dần xa dần lại từ từ lại lớn lên, đồng thời chiếc dù vẫn che ngay ngắn trên vai. Khi nhìn cây dù ấy thì thấy rõ ràng đây là dáng điệu của người đàn bà. Tóc phủ xuống 2 mép tai, không phải màu trắng hay đen mà có màu khác thật đẹp dễ nổi bật. Cái dù ấy là loại dù làm bằng màu của trà và dù che gió. Tuy bị thấm nước ướt, nhưng người ấy không có lẽ gì lo lắng cả. Giống như một cái gì đó ấm áp tỏa ra với nét mặt dịu dàng kia ở dưới cái dù ấy. Tôi nghĩ rằng đây chính là Ngài Địa Tạng đã hiện ra thân người nữ để cho tôi thấy mặt. Đồng thời khi vội vã cũng là lúc mà chân phải của tôi đã bước đến thềm nhà của mình rồi. Nếu để ý thì nơi ấy là căn nhà nằm phía đông mà trong hiện tại nằm gần hãng NJJ và căn thứ 2 bây giờ làm bãi đậu xe. Chính ở trước đó, tôi đã xướng

to lên câu thần chú: “Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Câu chuyện thứ ba là: Nghinh tiếp Ngài Địa Tạng

Trong đêm tối tôi không ngủ được thật là khôn khổ. Tôi cảm nghe như một âm thanh kỳ lạ của ai đó cứ mãi gần mình. Khi âm thanh ấy đến gần giường ngủ của tôi thì dừng lại. Khi ấy máu huyết toàn thân của tôi dường như chuyển động và huyết dịch hạ xuống thấy thật rõ ràng; thật là ngạc nhiên hết sức lúc ấy tôi không có phản ứng gì cả mà thân thể tự nhiên trỗi dậy ở trên giường. Cứ mỗi đêm tôi dậy vào lúc 1 giờ rưỡi khuya để đi tham bái Ngài Địa Tạng và quét dọn nơi thờ Ngài. Nên tôi nghĩ rằng đây chính là việc nghinh đón Ngài Địa Tạng nên tôi đã khởi thân và chuẩn bị đi đến đó.

Câu chuyện thứ tư là: Đức Địa Tạng sửa lại chiếc giày

Chuyện xảy ra vào lúc 1 giờ rưỡi khuya. Bao giờ cũng như thế, khi đi tham bái Ngài Địa Tạng tôi đều mang đôi giày vải để ngay cửa ra vào. Bởi

vì tôi cũng thường hay cởi giày và để lại ngay ngắn để lúc xỏ chân vào là vừa vặn. Cần đặt chân xuống là có thể mang vào được như những ngày khác, nhưng đêm ấy lại khác hẳn, chiếc giày bằng vải nằm cách xa đó cả một thước, không còn chỗ cũ như xưa nữa nghĩa là chiếc giày đã thay đổi hướng. Đây cũng phải được hiểu là khi thòng chân xuống đất cứ thế mà xỏ vào và nhắm hướng ấy để ra đi. Khi tôi vội vã ngồi ngay trên bờ đoàn mà nghĩ rằng tại sao không có gió mà lại bay thay đổi chỗ như thế. Cửa ngõ đã đóng kín. Ai vào đây được? Tôi sống chỉ một mình nơi cái nhà này chẳng còn ai, mà mèo chó cũng không nuôi. Chắc chắn có ai đó đã thay đổi vị trí này. Chuyện bất khả tư nghì như thế, trong đời này lại có chuyện đã được xảy ra. Tôi đứng tần ngần ở cửa và cảm nghe như ngoài Ngài Địa Tạng chẳng còn có ai nữa cả. Suy đi nghĩ lại mãi mà chẳng hiểu tại sao. Có thể đây là đôi giày tôi thường hay mang để đi làm việc tại nơi thờ Ngài Địa Tạng. Còn đôi giày mang đi trong phố Fuchù, nên bị đánh bật ra chẳng? Hoặc giả theo lời dạy, chỉ dùng giày này để đi quét dọn nơi thờ Ngài Địa Tạng lúc 2 giờ sáng. Ngay cả cho đến giờ, tôi cũng không thể hiểu hết được về việc này

Câu chuyện thứ năm là:
Ánh sáng hiện ra cho biết

Vào một giờ khuya trên đường đi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Khi tôi đi ngang qua

trước bệnh viện bên cạnh đường phố tại Fuchù tự nhiên trên đường phố hiện ra một người thật to lớn đang ngã nghiêng ngã ngửa vì say rượu. Đây có thể là người uống rượu say từ quán rượu ở Honyamacho trở về. Hắn ta muốn biết đường trở về Fukuyama là lối nào? Tôi đã chỉ cho hướng đông và dẫn ông ta trở lại con đường cũ để đi. Trong đêm tối có người say sưa như vậy mà có ý muốn trở về lại Fukuyama, nên nhân lúc đi tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu, tôi đã vì người ấy mà cầu nguyện để ông ta trở về trong bình an. Khi cầu nguyện trở về thì trên đường đi tôi thấy một luồng hào quang sáng chói, chẳng khác với ánh sáng của điện bao nhiêu cũng chẳng giống ánh sáng của vị Thần Lúa. Đây là ánh sáng khác thường khó diễn tả được.

Với tôi đã nhờ Đức Địa Tạng mà đã chỉ cho người say ấy trở về bình an và lần lượt đó là những linh nghiệm đã được nêu ra là điều đáng tin cậy.

Câu chuyện thứ sáu là: Bỏ nhà đi lúc nhỏ lại trở về

Nhớ lại chuyện xưa về một người con của người khác trong 15, 16 năm về trước. Mẹ của người ấy bị nghiện rượu nặng nên phải vào bệnh viện để cai. Đứa con ấy sau khi học xong Trung Học lại được học nghề. Sau khi tốt nghiệp lại được xin vào hãng để đi làm. Khoảng 10 năm về trước thì đứa bé ấy

khoảng 15, 16 tuổi và nó đã bỏ nhà ra đi không có tăm tích gì cả. Khoảng một tuần lễ sau thì cơ quan hành chính tỉnh và chỗ xưởng nó làm mới đi tìm; nhưng không biết nó ở đâu. Khi tôi nghe được câu chuyện ấy vào tai và trước đó tôi đã biết tông tích nó, nên người ta cũng đã nhờ tôi giúp cho một tay, cũng như thường lệ tôi hay đi tham bái Ngài Địa Tạng để cầu nguyện cho đứa bé vào lúc giữa khuya. Trên đường đi cầu nguyện về tự nhiên tôi thấy ánh sáng chói lòa cũng giống như câu chuyện trước đây tôi đã chỉ đường cho người say rượu vậy. Lúc ấy là lúc mà Ngài Địa Tạng đã gia hộ cho tôi để đi tìm đứa trẻ.

Sau khi trở về nhà mới vừa chớp mắt và lúc ấy là 5 giờ sáng, tự nhiên thấy hình bóng của đứa trẻ lại gõ cửa xin vào nhà. Chính nó ở đâu không biết và được Đức Địa Tạng hướng dẫn cho vào đây. Có lúc nghe nó ở tại công viên trong thành phố Thổ Sanh và đây chính là nhờ Đức Địa Tạng đã đưa nó về lại với gia đình.

Khi đứa bé ấy trở lại hãng làm việc, nó đã làm việc thật tận tình và mẹ nó cũng đã được xuất viện về nhà, rượu không còn uống nữa và đã đi làm việc trở lại.

Câu chuyện thứ bảy là:

Giúp cho có con

Ở thành phố Tây Thành thuộc huyện Hiroshima có người tên D thường hay đi tham bái, tôi cũng thường hay gặp mặt. Có một ngày vào năm Bình Thành thứ 3 (1990) con dâu của bà D

không thọ thai được, nên muốn cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng, bởi vì tôi không phải là ông thầy đi lo kỳ đảo, nên tôi đã bảo rằng: Chính bà hay con dâu nên trực tiếp mỗi ngày đến tham lễ thì tốt hơn. Vì bà ta ở xa nên mỗi ngày không thể đi tham bái được, nên đã lễ bái tại nhà rất nhiệt tâm.

Chắc chắn một điều Đức Địa Tạng sẽ nghe lời kêu gọi không bỏ sót ai. Ngài sẽ nhận lời cầu nguyện và lời cầu nguyện của bà ta cũng được ghi vào nơi cầu nguyện rồi.

Tôi cũng một lòng cầu nguyện cho nhà bà D có được cháu. Trong thời gian chẳng bao lâu thì con dâu của bà D lại mang thai rồi gia đình lại mang cơm gạo đồ đến để trả lễ cho gia đình của tôi. Tôi đã bảo rằng: Thay vì mang lễ đến cho tôi thì nên mang đến để tạ ơn Ngài Địa Tạng. Sau đó cả nhà cũng mang cơm gạo đồ đến để tạ ơn Ngài Địa Tạng.

Vào ngày 27 tháng 9 năm Bình Thành thứ 3 (1990) có cơn bão số 19, cường độ của gió từ 50 đến 60 mét. Từ Kuysu đến huyện Yamaguchi, rồi huyện Hiroshima đều bị tàn phá một cách mãnh liệt, những cây cổ thụ trong rừng bị gió tróc gốc. Những mái ngói trong phố thị cũng bị gió thổi bay tứ tung, ngói trên hội chúng Địa Tạng cũng bị thổi bay đi. Những lá cờ phướn (3 đến 400 cây) cũng bị gió nuốt chửng mất. Gió đã bẻ gãy cả trăm cây phướn và bị xé ra từng mảnh nhỏ, bay đi khắp nơi; rồi cây phướn của gia đình D đã cụng vào, trong 5, 6 cây phướn còn lại đó có một cây của gia đình bà D.

Câu chuyện thứ tám là:
Ung thư ruột già được chữa khỏi

Mười năm về trước đây ruột già của tôi bị thương và đã cắt bỏ 2 nơi vết đi khi giải phẫu; trong 2 năm liền phải nhập viện 3 tháng để chữa trị. Còn bây giờ mà được mạnh khỏe như thế này đều là nhờ ơn của Ngài Địa Tạng vẫn luôn luôn nghe ngóng và giúp đỡ, sẽ được dạy cho nhiều việc khác nhau. Gần đây tôi đã rời nhà vào lúc 12 giờ 45 phút trong đêm khuya để đi tham bái, tôi đã sửa lại những bột hương đã được đốt trong lò, sau đó mới quét dọn nơi thờ Ngài Địa Tạng. Hôm đó tôi trở về nhà là lúc 3 giờ 40 phút sáng.

Tôi chẳng hút thuốc và không hề uống rượu, nên thân thể bây giờ khỏe mạnh lạ thường.

Câu chuyện thứ chín là:
Túc âm của Ngài Địa Tạng

Túc âm của Ngài Địa Tạng cây cỏ cũng ngủ yên cho đến 3 giờ sáng là giờ Sửu và không khí của nơi thờ Ngài Địa Tạng vẫn còn yên lặng.

Trong đêm khuya vắng khi quét dọn tôi đã nghe thật rõ túc âm của Ngài Địa Tạng. Ngoài tôi ra thật tình chẳng có ai ở đó, thế mà tôi đã nghe rõ âm thanh

diệu hiện bay đến, nếu không để ý thì tưởng rằng tiếng chuông đầu đó vang vọng về, hoặc giả như tiếng kêu của người đằng xa. Đặc biệt khi không quét dọn thì âm thanh này nghe rõ mồn một. Đầu tiên tôi hơi ngạc nhiên, nhưng bây giờ thì không còn sợ hãi nữa. Tuy đến khuya chẳng ai có mặt ở nơi lễ bái nữa nhưng tiếng động vẫn khua vang. Thỉnh thoảng tôi vẫn nguyện Ngài Địa Tạng mặc y phục màu đen và tay cầm tích trượng chống đi. Lúc ấy tôi thấy đầu của Ngài tròn vo.

Tôi trở về già thì càng gần gũi Ngài Địa Tạng hơn, đã 80 tuổi rồi mà đời sống vẫn an nhàn, không có chuyện gì đáng xảy ra. Đức Địa Tạng đã nghe tất cả những lời cầu nguyện của tôi. Tôi đang sống những ngày an lạc như vậy.

“Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Ngày 18 tháng 9 năm Bình Thành
thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 2

NÃO BỊ ĐÁ THƯƠNG, NHƯNG HỒI PHỤC THẬT LÀ NHANH CHÓNG

(Câu chuyện của Bà K 34 tuổi,
ở phố Sáng Phu, huyện Okayama)

Việc này xảy ra vào ngày 13 tháng 5 năm Bình Thành thứ 2 (1989).

Vào buổi chiều hôm ấy một mình tôi lái xe đi vào phố để mua đồ. Từ giữa đường phía trước chiếc xe chở hàng tông vào xe của tôi và tôi đập thẳng thật mạnh, nhưng sức của xe chở hàng mạnh hơn, nên xe của tôi bị giẹp lép, đầu tôi đập vào tay lái và tôi bay ra khỏi dây nịt an toàn. Từ đó tôi không còn cảm giác nào khác nữa cả. Bởi vì người qua đường lúc đó còn quá ít nên chẳng ai giúp tôi cả, tôi phải nằm trên đường cả 3 tiếng đồng hồ như vậy. Ở gần đó thỉnh thoảng có người đi lượm rác đến gần và thất kinh khi nhìn thấy tôi. Mọi vàng gọi điện thoại cấp cứu số 119. Xe cấp cứu đã chở tôi vào bệnh viện D. Nơi bị thương thật nặng, nghĩa là từ lỗ tai, lỗ mũi máu ra quá nhiều. Sau đó mẹ tôi đã đề

ngợi là mang tôi vào bệnh viện M xương sọ bị vỡ ra. Muốn trị liệu phải lấy xương của nửa sọ còn lại đem qua để đắp vào đây và để vào trong tủ đông lạnh để chờ ngày ráp vào.

Bán não bên tay mặt là cơ quan vận động rất quan trọng, nếu phần ấy bị thương tật thì việc chữa trị để trở lại bình thường, quả là điều thật khó khăn.

Giải phẫu phải tốn cả 8 tiếng đồng hồ như vậy. Sau khi mổ, Bác Sĩ đã bảo rằng: “Cũng có thể trở thành thực vật nhân gian không chừng, chắc cũng không còn hy vọng gì”.

Phân xương sọ không thể bảo tồn hơn 2 tháng, nên đến tháng thứ 2 cái đầu đã được khâu lại hoàn toàn. Từ lúc ấy tôi không còn được ý thức gì nữa cả.

Trong khi còn ý thức như thế, tôi đã mong gặp được người cha mất cách đây 17 năm về trước hiện ra. Cha tôi đã lấy tay ấn vào chỗ vết nối ấy và sanh mạng của tôi chẳng biết như thế nào nữa trong hoàn cảnh ấy. Có thể vì cha tôi đã đến và dẫn tôi theo chăng? Thật là một thể nghiệm bất khả tư nghi.

Khoảng 2 tháng sau thì ý thức bắt đầu có mặt trở lại, thể nhưng miệng bị lệch không thể nói chuyện một cách tự nhiên được. Vì bộ não bị ảnh hưởng, nên toàn bộ bị ảnh hưởng theo, nhất là ngôn ngữ. Dầu cho có muốn bước đi chẳng nữa, nhưng cái chân thì không chạm được xuống đất. Tâm tôi bay bổng lơ lửng trên mây. Để luyện cho lời nói được bình thường nên tôi đã phải trải qua 2 năm trường để trị liệu như vậy. Sau 2 năm như thế lời nói đã trở lại như xưa. Kể từ tháng 8

năm Bình Thành thứ 4 (1991) không còn bị chướng ngại khi nói năng nữa. Tôi không còn cảm thấy á ngại khi nói chuyện.

Kể từ sau khi gặp tai nạn giao thông, ông anh của tôi rất lo lắng, nên đã hết lòng cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng không có đâu ở Fuchù vào mỗi tháng anh ta thường hay đến đó. Đồng thời ông anh tôi cũng đã cúng dường tiền của vào đây để mua những cây phướn thờ trong vườn Chùa.

Bây giờ suy nghĩ lại thấy rằng qua sự chí thành cầu nguyện của ông anh nơi Ngài Địa Tạng nên tôi đã được Ngài cứu mạng. Ngay cả ông Bác Sĩ bảo rằng tôi có thể trở thành thực vật nhân gian, vì khả năng được trị liệu rất ít, nhưng sau 1 năm vết thương đã đỡ nhiều, Bác Sĩ cũng vừa quan sát sự kiện trong khi chữa trị và cho rằng đây là việc bất khả tư nghì. Ăn uống cũng đã trở lại bình thường và qua sự thể nghiệm của tôi, các giới y học phát biểu cho rằng một hiện tượng kỳ lạ.

Sau khi hồi phục, tôi đã đi đến tham bái Ngài Địa Tạng được 3 lần. Khi tôi đến đánh lễ Ngài, tôi đã không thốt lên được lời, chỉ có tâm cảm tạ Ngài mà thôi. Ở trước nơi thờ Ngài Địa Tạng tôi đã mãi mê ngồi đó trong sự vui mừng, như tôi đã được trở lại con người bình thường của thuở xa xưa. Bệnh trạng của tôi càng ngày càng được khá hơn. Dầu cho nói những chuyện khác không được nhiều, nhưng khi mở miệng ra tôi đều niệm chú: “Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha” không có gì khó khăn cả. Tắm hình của Ngài Địa

Tạng tôi chụp được, lúc nào cũng để trên bàn cạnh nơi giường ngủ.

Ông anh tôi mới 42 tuổi mà đã tự mở tiệm làm ăn riêng, cũng có lúc huyết áp thật cao, nhiều khi lên đến 200, nhưng ông ta đã vì tôi mà đi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng và huyết áp của anh cũng đã trở lại bình thường lúc nào không hay biết. Bây giờ trở lại giữa 130 và 180, nên anh ta rất vui mừng.

Con chân thành tạ ơn Ngài Địa Tạng. Cho đến bao giờ con vẫn mong được Ngài che chở gia hộ.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện

Ngày 19 tháng 3 năm Bình Thành
thứ 5 (1992)

CÂU CHUYỆN SỐ 3

VIÊM TUY TẠNG ĐÃ TRỞ NÊN TỐT HƠN

(Câu chuyện của Bà H 38 tuổi, ở phố Ihara,
huyện Okayama)

Từ khi tôi sanh ra, đã là kẻ có thân thể yếu đuối rồi. Dầu cho có đi đến nơi nào đi nữa, tôi vẫn thường hay phải vào bệnh viện. Vào năm Chiêu Hòa thứ 50 (1974) dầu cho làm bất cứ việc gì đi nữa thì cứ 2, 3 tháng lại phải ngưng để vào chữa trị tại bệnh viện. Khi bệnh nguy cấp tôi đã bị đến 7 lần bán sống bán chết như thế. Vào năm Chiêu Hòa thứ 61 (1985) sau khi giải phẫu lấy sạn ra, tôi vẫn phải liên tục vào bệnh viện. Cả 3 năm trời như thế, tôi hầu như không đi đến sở làm nổi.

Ở gần nhà tôi có bà già tên K đã đến nhà tôi chơi vào năm Bình Thành thứ 3 (1990) và bà ta đã bao nhiêu lần đi tham bái Đức Địa Tạng tại Fuchū và đã cho biết là nhận được nhiều ân gia hộ. Khi thân thể không bình thường, đi tham bái Ngài Địa Tạng thì thân thể trở nên

nhẹ nhàng. Khi con trai của bà K bị tai nạn mà nhờ có đeo hình Ngài Địa Tạng, nên dẫu cho thân thể có bị bay bổng, nhưng vẫn không hề hấn gì. Vì bà K khuyên bảo như vậy, nên tôi cũng đã đi tham bái Ngài Địa Tạng. Đầu tiên tôi nghĩ rằng đây là nơi linh thiêng và nhiều sự gia hộ như vậy nên hãy đi tham bái xem thử 1 lần, mà quả nhiên thân thể trở nên thật nhẹ nhàng.

Khi đi tham bái thân thể trở nên thật nhẹ nhàng, đây chẳng phải là điều không có ý nghĩa chăng? Từ đó về sau mỗi tháng tôi đều có đi tham bái. Nhưng thỉnh thoảng cũng cách một tháng mới đi một lần, đó là những lúc bị viêm tụy tạng phải nhập viện. Có thể sự tham bái của tôi không đều đặn, nên phải bị phạt tội. Cho nên từ đó về sau mỗi tháng tôi đều đi tham lễ, không hề thiếu sót lần nào. Bệnh viêm tụy tạng cũng dần dà được hồi phục. Cũng có đêm trước khi đi tham bái, tôi đã thấy Ngài Địa Tạng hiện ra trong giấc mộng. Mẹ ruột của tôi bị xuất huyết não nên đã bị té, ông anh thì bị viêm cổ, còn bà chị dâu thì bị đau tim nên đã vào bệnh viện. Tôi đã một lòng cầu nguyện Đức Địa Tạng cho những bệnh trạng của họ. Tôi cho rằng dẫu sao đi nữa cũng được, tôi chỉ dốc lòng cầu nguyện cho 3 người thân của gia đình mình. Có một ngày tôi đã gặp bà K.

Sau khi đi tham bái trở về lại nhà, thì ăn cơm không qua khỏi cổ và không tài nào nuốt nổi. Tôi chẳng biết tại sao, mà có thể đây là một chuyện thật bất khả tư nghi và tôi rõ biết là Ngài Địa Tạng đã gia hộ chữa lành cho những người thân trong gia đình của tôi.

Vào tháng 2 năm Bình Thành thứ 3 (1990) tôi đi tham bá một lần nữa và lần này tôi cầu nguyện cho việc ăn uống của tôi trở nên bình thường. Trong khi cầu nguyện như vậy thân thể của tôi trở nên nhẹ nhõm lạ thường. Cho đến khi tới phố Fuchù tôi thấy mình vẫn còn nặng nề, hầu như không nhấc thân lên nổi, nhưng giống như điều giỡn chơi là bây giờ thật là nhẹ nhõm. Khi vào tắm gội, tôi mới thấy hoàn toàn khác lạ. Hình như có một cảm giác nhẹ nhàng xâm nhập vào mình mà khó có thể diễn tả hết được. Trên đường đi tham bá có quán ăn tên là: Địa Tạng am, tôi đã vào đó để ăn trưa và ăn được liền ngay. Thật là một bữa ăn tuyệt vời. Cùng đi với tôi có bà K cũng đã ngạc nhiên hết sức khi thấy tôi ăn ngon lành như vậy.

Nhờ ơn Ngài gia hộ mà cái cổ của anh tôi đã đỡ hơn nhiều. Bà chị dâu cũng vậy và bệnh trạng của mẹ tôi mỗi năm càng đỡ hơn một ít.

Vào ngày 31 tháng 3 năm Bình Thành thứ 5 (1992) trong khi làm việc tại hãng dệt vải thì đột nhiên cái đầu của tôi bị đau, ho cũng bị đau, cả ngày nóng sốt, lấy thẻ ôn kế để đo thì đúng là 40 độ. Tôi phải đi bệnh viện trong một ngày để chữa trị và chiếu quang tuyến. Thông thường muốn chữa cho lành phải tốn một tuần lễ, nhưng ông Bác Sĩ cũng cho rằng đây thật là bất khả tư nghì. Cùng năm ấy vào ngày 27 tháng 4 trong khi làm việc, tự nhiên nhiệt độ lên đến 41 độ, mồ hôi cũng đầm ướt, giống như bị trúng gió, nhưng tôi cảm thấy như không có gì, vẫn làm việc liên tục, sau hai tiếng đồng hồ hết việc thì nhập viện để lấy máu và ngủ luôn lại đó.

Đến ngày hôm sau thì nhiệt độ lại trở lại bình thường. Đột nhiên tôi xuất hiện chỗ làm, nên mọi người không thể tin nổi, tưởng là việc giỡn chơi vậy. Đây là một sự thể nghiệm của tự thân, ngoài sự gia hộ của Đức Địa Tạng ra không còn gì khác hơn nữa cả.

Tôi không thể sống mà không có Ngài Địa Tạng được. Khi tôi đi đến tham bái nơi thờ Ngài Địa Tạng cũng giống như tôi trở về quê cũ vậy. Tôi có cảm giác an lạc vô cùng.

Với Ngài Địa Tạng không có đầu, con xin cảm tạ Ngài. Với kinh nghiệm khổ khổ của tôi mọi người cũng nên lấy đó làm gương.

Ngày mùng 8 tháng 5 năm Bình
Thành thứ 5 (1992)

CÂU CHUYỆN SỐ 4

CỔ TAY VÀ VAI ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của ông K 49 tuổi, ở Muraoka,
Quận Mỹ Phương, huyện Bình Khố)

Tôi làm nghề lái xe Bus đã 15 năm tại hãng xe Bus ở Muraoka (200 chiếc) thuộc hãng chính nằm tại Bát Lộ, huyện Bình Khố.

Từ 10 năm về trước cả 2 bả vai bắt đầu nhấc lên không nổi. Cả ngày 2 tay phải giữ tay lái là nghề chính, mà cái vai như thế này thì chẳng còn cách nào hơn cả. Cho đến cuối một ngày, sự khổ tâm về công việc không phải là ít. Cả 2 bả vai nó cứng như khúc gỗ chẳng bằng. Cứ 3 tháng tôi đã có một lần hiến máu, huyết dịch bị loãng, nhưng một thời gian lại trở nên bình thường. Liên đó đã trở về trạng thái cũ.

Ở tại Muraoka có nhiều người đã đi đến tham bái Đức Địa Tạng tại Fuchù và nhận được nhiều ơn gia hộ. Những người ấy mỗi năm thường hay mượn xe Bus 2 đến 3 lần đi bằng đoàn thể để đến đó tham bái. Với cơ hội đó, tôi cũng đã cùng họ lái xe Bus đến Fuchù và

cùng đi tham bái. Tôi cũng đã nghe những người đi trên xe Bus nói rằng: Ngài Địa Tạng sẽ nghe tất cả những lời cầu nguyện, bất cứ là chuyện gì, nên tôi cũng muốn rằng 2 vai của tôi được chữa trị. Đã bao nhiêu lần đi tham bái như vậy, tôi cảm thấy đã được nhẹ nhõm và 2 vai đã được chữa trị lúc nào chẳng hay biết. Từ đó trở đi đã 10 năm rồi 2 vai của tôi không còn bị đau đớn gì nữa cả. Thật là một chuyện bất khả tư nghi khó diễn tả nổi. Đó chẳng qua là những chuyện linh nghiệm của Ngài Địa Tạng gia hộ cho. Tôi suy nghĩ rằng: Quả là một việc bất khả tư nghi về sự thể nghiệm của tự thân của mình. Vì từ Muraoka đến Fuchū cả đi lẫn về rất xa, đến 14 tiếng đồng hồ, mà mỗi năm đi bao nhiêu lần như thế để tham bái không phải là chuyện dễ dàng.

Bây giờ con đường đi tham bái đến nơi Đức Địa Tạng không có đâu, tôi đã trở nên quen thuộc. Từ phía biển Nhật Bản gần làng Muraoka đi đến phía núi Chūkoku rồi xuôi nam đến địa phương Bát Lộ, rồi phố Hòa Điền Sơn, ngang qua Sanh Giả để đến Phước Kỳ, để sau đó nhập vào xa lộ Chūkoku kế tiếp đến huyện Okayama phía Bắc của Bắc Phòng, rồi phía Đông Thành của huyện Hiroshima. Kế tiếp phố Áp Nguyên rồi phố Tam Thứ và cuối cùng là phố Fuchū. Đi dọc theo đường ấy thời gian là 7 tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian ấy trong điều kiện có thể tôi đã tìm hiểu đủ mọi thứ để khảo sát. Tôi cũng xem thử có con đường nào đi bằng xe Bus từ huyện Okayama đến đây gần không? Sau khi đi xe Bus tham bái 2 lần như thế đến lần thứ 4 thì dẫn gia đình đi xe riêng, nhờ đó mà

thấy được không biết bao nhiêu cảnh sông núi hữu tình. Tôi đã thị sát con đường đi gần nhất để đi đến phố Fuchù.

Gần đây tôi hay lái xe Bus đi con đường từ phố Bắc Phòng qua Nam Hạ. Rồi từ đó đi vào đường của huyện Okayama. Nơi đây đường sá rộng rãi dễ đi hơn, thời gian còn lại chỉ 6 tiếng rưỡi đồng hồ mà thôi.

Con đường đi đến tham bái Ngài Địa Tạng đa phần là những con đường nhỏ và thời gian dài, nên những người đi tham lễ có cơ hội để tự giới thiệu về mình. Để thay đổi tài xế, chúng tôi phải đi hai người, khi tôi nghỉ ngơi thì tôi hay phát biểu về những thể nghiệm của bản thân mình về ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng. Mỗi ngày tôi đều lái xe Bus, nhưng nhờ được ơn gia hộ, nên hai vai hoàn toàn không còn bị đau nữa. Thật là cảm ơn những người đã chỉ giúp cho.

Kể cả việc lái xe Bus đi về như thế, mỗi năm tôi đã đi đến tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu kia cả 5, 6 lần không có chuyện gì xảy ra. Đồng thời cả gia đình tôi cũng đều bình an mạnh khỏe. Đó là nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng, nên con xin cảm tạ Ngài.

Kính nguyện

Viết lại ngày mùng 5 tháng 11 năm
Bình Thành thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 5

CHÂN ĐAU CHỈ MỘT ĐÊM ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà E 74 tuổi ở Hướng Đảo Dinh,
Quận Ngự Điền, huyện Hiroshima)

Đây là chuyện xảy ra khoảng 12 năm về trước. Khi muốn bước đi mau thì hai chân bắt đầu nặng xuống, nước tụ lại ở hai bắp chân. Lúc ngồi không phải là chuyện đơn giản, đau đớn khó tả, bước đi cũng khó khăn vô cùng. Với tình trạng như thế, tôi phải chịu đựng liên tục cả 2 năm trời.

Nửa đời về trước của tôi luôn sống trong sự khổ nhọc, tôi cũng đã muốn tự tử không biết bao nhiêu lần rồi mà không được. Gia đình chẳng khá giả gì nhưng thật là hạnh phúc là thân thể khỏe mạnh, đồng thời đưa con trai lo gánh vác hết tất cả việc nhà cửa. Do vậy có thể vì hưởng nhàn quá sớm, nên 2 chân phải chịu khổ chẳng?

Từ 10 năm về trước có người ở bên cạnh nhà đã cho tôi biết về những chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát ở Fuchù và nhiều người vẫn tiếp tục đi tham bái Ngài và đã nhận rất nhiều ơn gia hộ. Vì cái chân nặng nề ấy mà phải leo lên dốc nơi thờ Ngài Địa Tạng là một chuyện khổ sở vô cùng nhưng may cái là được những người đi lễ cùng giúp đỡ diu lên, để tham bái Ngài Địa Tạng. Cuối cùng rồi tôi cũng đã đến được trước điện chính thờ Ngài.

Tôi vốn là kẻ không có tín tâm nơi Thần, Phật, nên tôi đã chẳng biết phải cầu nguyện như thế nào chỉ một lòng cầu nguyện rằng: Xin Ngài Địa Tạng cứu giúp cho cái chân đau của con. Thời gian cầu nguyện chừng 2 đến 3 phút như vậy.

Đêm hôm đó tôi ngủ thật ngon. Buổi sáng khi thức dậy cảm thấy như độ nặng của cái chân không còn nữa. Chính tôi cũng phải nghi ngờ. Rồi 2 chân hoàn toàn không còn bị đau nữa. Giống như một câu chuyện ngụ ngôn, thật là bất khả tư nghị, chẳng có gì có thể so sánh được. Những người hàng xóm của tôi cũng cho rằng: Đó là chuyện linh thiêng. Tại sao chỉ trong một đêm mà sức nặng của cái chân biến đi đâu mất. Đây chỉ có thể nói là: Nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng chứ ngoài ra không còn có thể nói điều gì khác hơn được.

Tôi cũng đã chụp hình Đức Địa Tạng mang về lại nhà và hình này đã được cầu nguyện. Sau đó ở văn phòng có bức tranh của Ngài Địa Tạng tôi đã nhận được nên bây giờ mỗi ngày tôi đều lễ bái bức tranh này. Không bao giờ thiếu nước và trà cũng như cơm để dâng

cúng Ngài. Tôi cũng cúng những loại trái cây như dưa ngọt, táo và cây trái tùy mùa. Tâm Kinh Bát Nhã tôi phải thường nghe, nhưng thật là khó thuộc lòng. Tôi đã mua sách và cố gắng đọc, nên trong hiện tại tôi có thể ê a kinh kệ được.

Sau khi cái chân không còn bọng nước nặng nề nữa, tôi cũng đã chẳng đi Bác Sĩ, mà nó cũng chẳng tái phát lần nào. Nên nhiều người ở cạnh nhà cũng đã yêu cầu tôi dẫn họ đến tham bái Ngài Địa Tạng .

Gia đình nghèo khó, nhưng tôi hay tiếp đón mọi người với một cái tâm thân mật. Ở gần đó có một người già cụt chân. Đây là kết quả của thời kỳ chiến tranh thật là độc hại. Mỗi ngày uống một ly rượu. Tôi nhận đồ giúp đỡ cũng ít ỏi, nhưng đã chia cho ông ta một ít. Vì lẽ đó tôi nhận được cũng chẳng nhiều, nên cũng không thể rộng rãi hơn được. Tôi đã lo cho ông già này cho đến khi chết. Đây chính là nhờ ơn Ngài Địa Tạng gia hộ, nên tôi mới có được tấm lòng như vậy, chứ không thể hiểu khác đi được. Tôi chỉ có một đứa con gái, nhưng nó đi làm dâu ở Kyoto và bây giờ nó đang sống tại Tokyo trong một gia đình thật là hạnh phúc. Việc của tôi, nó cũng hay quan tâm đến.

Tôi sống một mình trong một căn nhà rộng rãi như thế, nên những người bên cạnh cũng thường hay đến giúp đỡ. Trong đời sống yên tĩnh như thế cũng chẳng có gì đáng để lo. Thật là một ân đức vậy.

Mỗi tháng vào ngày 18 là ngày lễ kỵ. Nên tôi hay đến đây tham bái và trong mỗi tháng tôi đã đi tham bái Ngài 3 lần, không thiếu một lần nào; tôi không còn đi lễ thêm ở những ngôi Thần Xã nào nữa. Vì chỉ có Đức Địa Tạng là Ngài mới có thể cứu giúp cho chân tôi khỏi hẳn, nên tôi đã đi tham bái Ngài. Tôi đã có lần gặp tai nạn xe hơi và Bác Sĩ tại bệnh viện đã chẩn đoán dùm. Nhưng nếu tôi nằm nhà thương thì phía đối phương phải trả tiền bệnh viện và tôi nghĩ điều ấy chẳng tốt đẹp gì, nên tôi đã không vào nằm bệnh viện và chỉ đi đến bệnh viện để chữa trong 20 ngày mà thôi. Riêng cảnh sát khi điều tra vụ này thì tôi đã khai rằng: Khi đi bộ tôi đã chẳng chú ý nên mới gặp nạn như vậy và người lái xe cũng khai là trước ông ta, người đi bộ không chú ý là nguyên nhân chính, nên cả hai bên đều cho rằng ai cũng có lỗi cả, nên cảnh sát nghĩ rằng rất khó khăn để viết thành biên bản. Đây là điều ngoại lệ. Thế nhưng sau đó chẳng bao lâu thì lành bệnh mà cũng không bị một dị tật nào. Đây, theo tôi nghĩ chính là nhờ ơn của Ngài Địa Tạng gia hộ vậy. Từ đó về sau phương châm sống của tôi là không làm khổ mọi người nữa.

Tôi rất thích nuôi chó, nên tôi đã làm một cái gôi nhỏ cho con chó ngồi. Tôi đã nuôi nó trong 15 năm trời với tình yêu thương của mình nhưng nó bị bệnh ung thư, nên mạng sống không còn kéo dài bao lâu nữa. Nên tôi đã hai lần mang nó đến trước Ngài Địa Tạng để tham bái và một lòng cầu nguyện cho nó. Nhờ ơn Ngài mà

con chó hầu như không còn khôn khổ nữa, nó trở lại những con chó bình thường.

Kính Ngài Địa Tạng. Con xin tạ ơn Ngài. Những ai gặp những chuyện khôn khó thì xin đến nơi đây để được cứu giúp.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Viết lại ngày mùng 8 tháng 8 năm
Bình Thành thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 6

GÂN CỦA HAI ĐẦU GỐI ĐAU ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của ông M 75 tuổi, ở phố Iwakuni,
huyện Yamaguchi)

Trong thời kỳ đệ nhị thế chiến (1939-1945) ở các chiến trường tôi đã chiến đấu mãnh liệt nên xương của hai chân bị gãy và đã trở thành chiến binh.

Vào ngày mùng 10 tháng giêng năm Chiêu Hòa thứ 13 (1937) tôi đã gia nhập vào lính hiện dịch của Binh đoàn Đệ tam làm lính bổ sung. Cùng năm đó vào tháng 4 tôi đã trải qua một chiến địa. Vào tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 14 (1938) chiến trường trở nên ác liệt. khắp nơi nghe toàn mùi khói súng và đây là lần đầu tiên tôi đã bị thương. Vào tháng giêng năm Chiêu Hòa thứ 16 (1940) tôi đã bị thương lần thứ 2 tại Trung Quốc, tại Tỉnh Hồ Nam, huyện Nhạ Dương, Sa Cảng. Gân của đầu gối bên trái cũng như gân của đầu gối bên phải bị

rút lại và tên bệnh gọi là: Gân bị rút. Tôi cũng đã không bị chết trong mưa đạn, được đưa đến Bệnh viện Dã chiến và sau đó chuyển về nước, trị liệu trong Bệnh viện của Lục quân trong những ngày tiếp theo đó.

Sau chiến tranh, tôi đã được khỏe mạnh lại, nhưng càng ngày tuổi càng lớn, vào năm Chiêu Hòa thứ 58 (1983) khoảng thời gian này là chín năm trường cả hai đầu gối của tôi gân bị co rút, có sự thay đổi lớn, nên ở trong nhà cũng phải chống gậy như đi ra bên ngoài.

Vừa lúc ấy có hãng xe Bus ở phố Iwaguni đang mộ tập người đi đến Đức Địa Tạng ở phố Fuchū, đồng thời đi tham bái Ngài Quan Âm ở phố Ihara, nên tôi cũng đã cùng với bạn bè đi đến đó để tham bái. Vì tôi đi cầu nguyện cho bệnh viêm gân cốt của tôi nơi Ngài Địa Tạng nên nhiều người cũng ngạc nhiên, nên bạn tôi có thêm hai người nữa cũng cùng đi tham bái chung. Ở nơi thờ Ngài Địa Tạng tôi đã hết lòng cầu nguyện và sau khi trở về nhà tôi cũng đã nhất tâm cầu nguyện lễ bái Ngài. Từ đó về sau câu chuyện bất khả tư nghì đã xảy đến từ lúc nào tôi chẳng hay biết và cơn đau chẳng còn xảy ra nữa. Tôi vui mừng thật khó tả để cảm tạ cho việc này. Ngay cả đến bây giờ mỗi ngày sáng tối 2 lần việc cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đầu luôn không thể thiếu được. Rồi từ đó mỗi năm 1 lần tôi đến nơi thờ Ngài để tham bái.

Trước đây 6 năm để trả lễ, tôi đã cúng vào đây một cây cờ phướn. Một lòng tin tưởng và tất nhiên là đã được ơn gia hộ, nên tôi thật là cảm động để cảm tạ

việc này. Trong hiện tại với tôi vì đời, vì người, vì đàn em... nên đã thành tâm thiện ý làm việc đễ phụng sự. Ngay cả tôi, ân đức ấy đã nhận được đến lần thứ ba. Đây cũng chính là nhờ ân đức của Ngài Địa Tạng gia hộ mà tôi được khỏe mạnh để làm được những công việc khác đễ phụng sự.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ghi lại ngày 12 tháng 5 năm Bình Thành
thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 7

TRÁI QUA 4 NĂM ĐAU ĐẦU ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà A ở phố Fukuyama,
huyện Hiroshima)

Tôi sinh con vào tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 62 (1986) nhưng sau khi sanh thì máu lại xấu đi và đầu bị đau khủng khiếp thật là khôn đốn vô cùng. Tôi đã tiếp tục đi đến Bác Sĩ thần kinh hàng ngày để khám bệnh. Mỗi ngày tôi phải uống thuốc 3 lần, thế nhưng bệnh đau đầu vẫn không giảm bớt, có lúc đau có lúc bớt. Mỗi ngày cha mẹ tôi đều lo lắng cho con mình. Cả chồng tôi cũng không biết làm sao về chuyện này. Tai bị ù và không còn nghe rõ tiếng động nữa, toàn là những âm thanh phức tạp dội vào tai.

Tôi được ông S ở phố Fukuyama là bạn của chồng tôi giới thiệu và cho biết rằng: Ngài Địa Tạng không có đầu đã gia hộ cho không biết bao nhiêu người

và người bạn ấy cũng đã được cứu giúp. Nên không còn nghi ngờ gì nữa ông ta đã cầu nguyện dùm nơi Đức Địa Tạng không có đâu kia và đồng thời nhận được Đức Địa Tạng ấy một cái bùa và một khăn lau có hình Ngài Địa Tạng để mang về. Tôi bỏ vào trong cặp để khi nào rảnh rỗi thì trùm lên đầu, tự nhiên thấy khỏe lạ thường. Từ đó trở đi tôi trở nên dễ dãi hơn không còn khó tính nữa. Có thể là cái đầu tôi nó có vấn đề chăng? Hay như thế nào tôi cũng không thể rõ biết nổi nữa. Đó là việc xảy ra vào ngày 19 tháng 4 năm Bình Thành thứ 4 (1991).

Vào ngày 22, 23, 24 tháng 4 cả 3 đêm liên tục như vậy vào giữa khuya lúc 12 giờ thì có bà S đến dẫn tôi đi tham bái Ngài Địa Tạng. Bà S đoán chắc rằng Đức Địa Tạng sẽ gia hộ cho tôi được khỏi bệnh, nên mỗi ngày bảo tôi nên giảm một lần việc uống thuốc. Tôi đã thực hành như vậy. Tuy là bà F nói như vậy và cho biết rằng đã bao đời tổ tiên bị chết ngộp trong nước mà cũng đã chẳng có cúng kiến gì cả. Bà S đã dâng nước cúng dường và vong linh chết ngộp nước ấy đã nổi lên và bà ta đã cúng dường dùm những vong linh ấy. Điều ấy tôi đã không để ý nên cái đầu của mình đã bị đau hoài như loại trà đắng bị ướp vậy. Khi đã cúng như vậy rồi thì vong linh của tiên tổ đã rời thân tôi để thành Phật nên tôi đã yên lòng.

Nhờ vào ân cúng dường tổ tiên ấy nên lỗi tai của tôi đã được nghe thật xa những âm thanh dội lại. Tôi cũng đã đem cái khăn có hình Ngài Địa Tạng nịt vào đầu khi ngủ nên rất dễ ngủ. Vì buồn ngủ nên đã ngủ

nhều ngày đêm như thế nên quên cả cơm nước và chồng tôi rất mừng.

Cả một thời gian dài bị khô sở như vậy mà bây giờ đã được qua khỏi, nên việc này tôi mừng vui thật là khó tả.

Ngài Địa Tạng. Con xin tạ ơn Ngài.

Ngày mùng 1 tháng 5 năm
Bình Thành thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 8

UNG THƯ TỬ CUNG ĐÃ ĐƯỢC TIÊU HẾT

(Câu chuyện của bà 60 tuổi, ở phố Fuchù,
huyện Hiroshima)

Sáu, bảy năm về trước vào khoảng năm Chiêu Hòa thứ 60 (1984) tôi có người em đang làm ở cơ quan hành chính phố Kyomizu thuộc huyện Sizuoka và nhân viên thuộc hạ của nó người vợ bị bệnh ung thư tử cung.

Tôi đã thường nói cho con em tôi nghe về những câu chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù. Rồi em tôi cũng kể chuyện của Ngài Địa Tạng cho thuộc hạ của nó nghe. Dẫn cho đi lễ bái Đức Địa Tạng mà không được gì cả thì mới lo lắng. Do vậy tôi đã dẫn vợ chồng của thuộc hạ em tôi cùng đi đến Fuchù, tôi chờ đợi hai vợ chồng ấy cùng đi. Sau khi hướng dẫn cách lễ bái và nơi thờ Ngài, chúng tôi đã cùng nhau tham lễ tại đó. Có thể cả hai vợ chồng người ấy đều thích hợp chăng? Ở trước Đức Địa Tạng họ đã trải dài tấm thân ra để lễ bái chẳng có gì xấu hổ với

người xung quanh, khi nghe thấy mà nhiệt tình lễ bái. Khi tôi thấy hình ảnh ấy, chính tôi cũng đã phải cúi đầu, tôi đã cúng dường và nhận được bùa đeo cũng như khăn lau có hình Ngài Địa Tạng. Người vợ của cậu ấy nhận khăn lau và bột nhang và ở trước Đức Địa Tạng đã nhận được linh khí của Ngài. Ngoài ra cô ta cũng đã dùng tay mình xoa lên mình đá của Ngài Địa Tạng và sau đó lấy tay ấy để lên trên bụng và cuối cùng lên xe tốc hành (Shinkansen) để trở về lại phố Kyomizu.

Hôm ấy là ngày thứ sáu trong tuần và tối đó khi vào tắm trong Ofuro thì thấy ở giữa lưng có một chấm đen và trên đó bọt nước, nổi cao lên bên trên. Đây không biết là chuyện gì, cả hai vợ chồng đều thắc mắc. Sáng ngày hôm sau là ngày thứ 7 đi đến bệnh viện để khám và biết rằng đây không còn là bệnh ung thư nữa. Bác Sĩ cho đây là việc bất khả tư nghị và Bác Sĩ bảo sáng thứ hai đến đây để kiểm tra một lần nữa. Sau một ngày, đến ngày thứ 2 đi bệnh viện thì chẳng có chuyện gì xảy ra và suốt một tuần sau đó, sau khi chẩn liệu hoàn toàn không còn trạng thái của bệnh nữa. Bác Sĩ dự định cắt đi phần ung thư của tử cung và bây giờ cũng lác đầu và cũng chẳng còn cách nào hơn, Bác Sĩ tuyên bố là không còn bệnh ung thư nữa.

Liên sau đó đã có Baby. Không phải sanh một đứa mà là sanh đôi. Tuy rằng tử cung đã bị cắt hết, mà sanh được con thì cả hai vợ chồng đều xem đây như là giấc mộng. Đây chính là một sự kiện lạ lùng. Ở đây cả hai đều cảm nhận được sự linh ứng thật cao vời của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Em tôi nghe được việc ấy nó cũng ngạc nhiên, trong khi tôi vẫn tiếp tục đi tham bái. Đã trải qua 6 năm rồi cho đến bây giờ vẫn không có chuyện gì xảy ra nữa cả.

Cả hai vợ chồng đều làm việc rất siêng năng ở cơ quan tỉnh, nên không có thì giờ đi tham bái Ngài Địa Tạng ở Fuchù, nhưng vào mỗi sáng họ đều cúng nước cũng như cúng đường Ngài Địa Tạng không thiếu sót.

Còn tôi mỗi tháng vào ngày 18 là ngày tế lễ, tôi không bao giờ vắng mặt.

Kính nguyện

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng

Viết lại ngày mùng 24 tháng 5
năm Bình Thành thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 9

BỊNH VIÊM CỖ HỌNG MỘT NGÀY SAU ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông K 65 tuổi,
ở phố Y Thế Nguyên, huyện Kanagawa)

Dầu cho ở thành phố hay ở nông thôn, toàn quốc Nhật Bản đi đâu điều đầu tiên cũng nghe về Ngài Địa Tạng. Khi nghe danh Ngài Địa Tạng thì những sự khổ não của con người với lòng đại bi tâm ấy, ai có cầu nguyện điều gì cũng được Ngài gia hộ. Đúng là ở trong đất trời bao la ấy đã dưỡng nuôi thân mệnh bằng một sức mạnh được tàng chứa với tấm lòng cứu độ con người, không giới hạn là ai, mọi người đều biết đến Ngài Địa Tạng Bồ Tát.

Đức Địa Tạng như lời nguyện, Ngài sẽ làm cho con người tiêu trừ được những chướng duyên khổ não. Ngài tùy thuận theo lời nguyện của người đang sống, đồng thời Ngài cũng đã dùng lòng từ bi đưa tay ra cứu vớt những kẻ đã qua đời. Niềm tin đối với Ngài Địa Tạng có sự liên hệ với niềm tin của Đức Phật A Di Đà. Bất cứ ở trong làng hay nơi thành phố, nơi cửa ra vào

của bất cứ nhà nào cũng đều thấy có dán hình Ngài Địa Tạng và mọi người đã thân cận gần gũi với hình ảnh này không ít.

Đức Địa Tạng ở Nhật có nhiều tên gọi khác nhau không giống như các vị Phật. Ví dụ như: “Tử An Địa Tạng, Tử Dục Địa Tạng, Diên Mệnh Địa Tạng, Thạch Thiết Địa Tạng, Tử Trì Địa Tạng v.v...”.

Trong đời này ở phố Fuchù thuộc huyện Hiroshima, Đức Địa Tạng đã hiện thân không có đâu rất là đặc biệt và tôi đã biết việc này cách đây 3 năm về trước. Nếu có lời cầu nguyện gì đó trước Ngài Địa Tạng và dấu cho đó là chuyện gì đi chăng nữa cũng sẽ được Ngài gia hộ cho. Những người đến đây khắp nơi từ trên nước Nhật chưa bao giờ giảm sút và ngược lại càng ngày số người đi tham bái càng đông hơn nữa. Tôi cũng là một trong những người đã nhận được sự lợi ích từ Ngài Địa Tạng:

Tôi có công việc làm ăn liên hệ nên phải có mặt tại phố Fukuyama tại huyện Hiroshima. Vào lúc ăn tối tại khách sạn, tự nhiên cái xương nhỏ trong cổ của tôi có vấn đề và sưng liền, tôi đã chịu đựng khổ sở suốt cả ngày hôm sau.

Tôi liền nhớ đến Đức Địa Tạng không có đâu ở Fuchù nên vào ngày 21 tháng 5 năm Bình Thành thứ 4 (1991) từ phố Fukuyama cách đó 20 cây số tôi đã đi đến tham bái Ngài tại phố Fuchù qua đường núi Chùkokku.

Tôi đã tụng chơn ngôn: “Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha” mấy lần như thế và tôi đã lấy tay phải

xoa vào bên phải thân thể bằng đá của Ngài Địa Tạng và tôi lấy tay phải của mình thoa lên cổ đau để trị việc viêm cuống họng. Tôi đã một lòng cầu nguyện và sau đó trở lại nhà. Kỳ lạ thay bệnh viêm cũ đã nhẹ hẳn và ngày hôm sau thì hoàn toàn đã lành.

Đây chính là sự thể nghiệm tuyệt vời của bản thân tôi. Đây cũng là sự lợi ích của Ngài Địa Tạng đã gia hộ cho, là điều số một ở Nhật Bản. Mong rằng mọi người trên toàn cõi nước Nhật nên có một lần về đây để tham bái Ngài Địa Tạng không có đâu tại Fuchù vậy.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đâu.

Viết lại ngày 18 tháng 6 năm Bình Thành
thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 10

THẬP NHỊ CHỈ TRÀNG BỊ BỊNH VÀ BỊNH LOÉT BAO TỬ ĐÃ ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của bà W 63 tuổi, ở phố Fukuyama)

Mỗi ngày tôi được mạnh khỏe và tôi vẫn liên tục đi tham bái Đức Địa Tạng như thế. Tôi cũng đã nhận được sự gia hộ từ các vị thần linh rất nhiều. Hơn 7, 8 năm về trước bạn bè đã dẫn tôi đi đến tham bái Đức Địa Tạng và mỗi năm như thế tôi đều đến Fuchū để dâng lễ Ngài 2 đến 3 lần. Lúc ấy thân thể của tôi hoàn toàn khỏe mạnh, chẳng còn chỗ nào bất an cả. Đây chính là nhờ vào sự tin tưởng Thần, Phật của tôi. Tôi đã tạ ơn các Ngài để sống được những ngày tháng mạnh khỏe như vậy.

Thế nhưng vào khoảng tháng 4 năm Bình Thành thứ 3 (1990) đột nhiên thân thể lại biến tướng và phải nhờ đến Bác Sĩ chẩn đoán thì được biết rằng Thập Nhị Chỉ Tràng bị thương tích, để chữa trị đường ruột tôi phải tốn 9 tháng trời như thế và trong thời gian ấy thỉnh thoảng tôi vẫn đi tham bái Ngài Địa Tạng, tôi đã tìm

mua một bức tranh và những con ngựa, để mong cho việc chữa trị được mau lành và viết lời nguyện của mình cũng như đã cúng bức tranh có vẽ hình ngựa ấy để treo phía sau nơi thờ Ngài Địa Tạng.

Khi ruột già đã khỏi thì bắt đầu đau dạ dày, cứ tiếp tục đau nhói thật khó chịu. Đây là việc xảy ra vào tháng 4 năm Bình Thành thứ 4 (1991) Bác Sĩ bảo phải vào bệnh viện nằm để điều trị. Thế nhưng tôi bận công việc nhà không thể nhập viện được. Thay vào đó mỗi tháng vào ngày 18 là ngày lễ Đức Địa Tạng thì tôi không thiếu mất đi tham bái, ngoài sự lễ bái ra tôi còn tìm mua tranh vẽ những con ngựa để treo, thế rồi vào tháng 7 năm Bình Thành thứ 4 (1991) một kỳ tích đã xảy ra. Nghĩa là tôi đã hoàn toàn lành bệnh. Trong vòng 2 năm liên tục ấy, tôi luôn luôn tham bái một cách chân thành. Do vậy mà tôi đã nhận được ân gia hộ, nên bệnh nặng của nội tạng đã được chữa trị. Thế nhưng việc trị liệu đau đớn của gân thịt thì chưa xong.

Kể từ 4 năm về trước xương gân của bắp đùi chân phải của tôi bắt đầu đau nhức, khó ngủ. Tuy nhiên khi đi đứng không bị chướng ngại gì, không bị đau. Thế nhưng khi đứng lâu bị nhức nhối.

Vào ngày 18 tháng 7 năm Bình Thành thứ 4 (1991) là ngày tế lễ định kỳ tôi đã chuẩn bị để đi tham bái, thế nhưng cái chân tiếp tục bị đau. Tuy nhiên vào sáng ngày 18 ấy, lúc mới bước ra khỏi nhà thì cơn đau dừng lại. Tôi đã đi tham bái trong trạng thái vui mừng hơn hờ vô cùng. Hôm ấy tôi cầu nguyện cho gân cốt không bị đau nữa. Rồi công việc lại tiếp diễn, nhưng tôi

cũng không gặp khó khăn nào, nên vẫn sinh hoạt bình thường.

Từ đó trở đi tôi luôn luôn tinh tấn cầu nguyện và đã được sống những ngày thật là an lạc. Thật tình tôi rất mang ơn Ngài. Con xin tạ lễ Ngài từ tấm chân tình của con.

Ngày 18 tháng 8 năm Bình Thành
thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 11

ĐẦU GỐI CỦA NGƯỜI BẠN ĐAU ĐÓN ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông T 72 tuổi,
ở phố Áp Nguyên, huyện Hiroshima)

Tôi biết việc Đức Địa Tạng đã hơn 10 năm về trước là do việc đi thăm một gia đình người bạn học cùng lớp thời trung học đang sinh sống tại Áp Nguyên. Tôi nghe được rằng: “Thực tế thì tôi vừa đưa bà nhà tôi đi tham bái Đức Địa Tạng ở Fuchù mới trở về. Tháng nào cũng đi tham bái như thế”. Căn cứ từ những lời nói thì tôi được biết “thật là có nhiều sự lợi ích vô cùng”. Kể từ đó về sau mỗi năm vào ngày 18 tháng 5 là ngày tế lễ lớn, nên trong ngày ấy bất kể là chuyện gì xảy ra, cũng như mỗi tháng định kỳ bạn bè chúng tôi cùng lớp thời còn học Tiểu Học cùng với bạn bè khác trang lứa đã cùng lái xe đến đó để tham bái.

Những năm về trước có bạn học cùng lớp thời tiểu học là ông I, ở phố Tọa Giang, huyện Kanagawa, bây giờ đã dời về dựng nhà tại Áp Nguyên cho hay rằng: “Chính tôi đã bị đau đầu gối thật là khốn khổ mùa

hè cũng như mùa mát, khi ngồi trước quạt gió đều bị đau đớn kịch liệt. Như vậy là chúng tôi có thêm bạn bè để đi tham bái Ngài Địa Tạng. Khi đi tham bái đại để là ra đi từ Áp Nguyên lúc 8 giờ sáng thì 9 giờ 28 phút đã tới nơi để được tham bái sớm. Hôm ấy chúng tôi đến cũng như thường lệ 9 giờ 20 phút rồi làm thủ tục ở văn phòng rồi một lòng cầu nguyện. Trong khi lễ bái cầu nguyện thì tôi nghe tiếng nói từ nhà xí vọng ra và tôi thì đang đứng đợi trong vườn Chùa, đến khi ông Y trở lại thì tôi thuật lại cho ông ta nghe rằng: “Bây giờ đầu gối của ông sẽ nóng hơn và ngay bây giờ đang nóng lên đó”. Đồng thời khi đi về lúc ở trong xe hơi tôi cũng nghe “Đầu gối đã ấm lại rồi! Đầu gối đã ấm lại rồi!”.

Thời gian sau đó việc xây dựng nhà cửa mới cũng vừa xong và ông ta sống ở huyện Kanagawa trong thời gian dài. Trong một năm có một lần lại Áp Nguyên để cùng đi tham bái. Trong những lần viếng thăm nhau đó trong nhiều câu chuyện khác nhau thăm hỏi, nhưng tôi chẳng thấy bạn mình nhắc đến chuyện đau đầu gối nữa. Có lẽ đã lành hẳn chăng?

Sáng hôm nay là lần thứ 3 tôi đã mua đồ gia vị cho gia đình ông I và nghĩ rằng khoảng tới mai thì sẽ nhận được điện thoại. Lúc ấy mới hỏi kỹ thì biết rằng: Thật là việc bất khả tư nghi khó thể nói hết được, nghĩa là đã hoàn toàn hết bệnh đau đầu gối.

Viết lại vào ngày 13 tháng 7 năm
Bình Thành thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 12

VAI PHẢI VÀ HAI BẮP ĐÙI BỊ ĐAU ĐÃ ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của ông H 82 tuổi, ở phố Fuchù)

Ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) ông Đông Thọ Dũng đã đào được Đức Địa Tạng không có đầu rồi thờ trên con đường làng, nhưng sự linh hiển cứ theo đó mà lan rộng mãi ra đến những người phụ cận. Thuở ấy cánh tay phải và 2 bắp chân của tôi bị đau nhức khôn khổ vô cùng. Khi leo lên leo xuống trong nhà cái chân bị đau khủng khiếp và khi leo lên leo xuống nơi đường dốc thờ Ngài Địa Tạng cũng bị đau tương tự như vậy. Tôi đã không đi khám Bác Sĩ nhưng tôi nghĩ rằng không đi khám Bác Sĩ và tôi nghĩ rằng: Đây có lẽ là bệnh thần kinh.

Sau 2 tháng Đức Địa Tạng xuất hiện, tôi liền mau mau đến đó để tham bái. Lúc ấy không có chỗ lễ bái như bây giờ, đơn thuần chỉ là Đức Địa Tạng bằng đá mới đào lên được, để đứng ngay bên cạnh con đường làng. Ở bên cạnh có dựng cây phướn màu đỏ, nhỏ nhoi có ghi bằng mực đen. “Thủ Vô Địa Tạng”.

Bình thường Đức Địa Tạng này thấy không khác với những tướng của vị Địa Tạng khác, thế nhưng chỉ không có đầu, nên thấy không đoan nghiêm và vật đem dâng cúng càng ngày càng nhiều do những người đi lễ bái mang đến. Cũng chẳng có ai kinh kệ nơi đây. Duy tôi chỉ cầu nguyện rằng: “Cái vai bị đau và cái chân bị nhức nhối. Mong Ngài chữa trị dùm cho”. Đến ngày thứ 2 sau khi cầu nguyện trở về vào buổi sáng, lúc leo xuống dốc, tự nhiên thấy không còn đau đớn gì nữa. Tôi vừa suy nghĩ rằng: Sao lại có được chuyện lạ như thế này và vừa đi lại nhà. Bước lên cầu thang để lên tầng hai thì không còn thấy đau đớn gì nữa cả.

Đây là điều thật là kỳ lạ. Vì tôi đã nhận được sự gia hộ từ Ngài Địa Tạng. Đó là đúng vào ngày thứ 2 sau khi đi tham bái. Ngay cả bả vai cũng đã đỡ đi nhiều. Con xin tạ ơn ngài. Thật là một linh lực của Ngài Địa Tạng rất tuyệt vời.

Từ đó về sau ngày nào tôi cũng đi tham lễ không sót ngày nào. Dẫu cho mưa có rơi, tuyết có đổ trong suốt 15 năm ấy hầu như tôi không nghỉ ngày nào và cũng chính từ ngày ấy về sau này tôi không bị đau trở lại một ngày nào nữa, đó chính là nhờ Ngài Địa Tạng gia hộ nên không còn bị tái phát nữa. Trường hợp của tôi cũng như vậy thôi. Cũng có nhiều người nhận được ơn gia hộ mà bị tái phát nhưng không loại trừ nguyên nhân của bệnh mà trở lại sinh hoạt bình thường như cũ và cũng vì lễ không mang tâm cảm tạ, nên mới như vậy.

Khi ngồi nghỉ ở lễ bái đường, tôi có nghe được những câu chuyện từ xa đến kể lại rằng:

«Hạnh phúc cho những người vẫn tiếp tục đi tham bái! dĩ nhiên là sẽ nhận được ân gia hộ».

Và tôi cũng đã lấy câu chuyện của mình làm thí dụ. Những người đi tham bái rất vui mừng và trở lại nhà mình trong sự mạnh khỏe lạ thường.

Ở nhà tôi không thờ Ngài Địa Tạng. Vì lễ từ nhà đi đến nơi thờ Ngài chỉ độ 10 phút đi bộ, nên mỗi ngày tôi đều đi tham bái, nên ở nhà không cần thiết thờ Ngài.

Nhờ ơn Ngài gia hộ mà cả nhà đều được bình an. Con chỉ tạ ơn Ngài và ngoài ra không còn gì để nói được nữa.

“Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Ngày 18 tháng 7 năm Bình Thành
thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 13

BỆNH THẤP KHỚP ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông I 76 tuổi ở phố Fuchù,
huyện Hiroshima)

Tôi làm việc tại trạm hỏa xa Yashida thuộc tuyến đường Fukushio.

Vào mùa thu năm Chiêu Hòa thứ 40 (1964) cái chân của tôi bắt đầu đau đớn. Khi vào nhà muốn mở cửa để vào, tôi bước chân vào trước, tự nhiên bị cánh cửa khép lại, nên đoán thì được biết tôi bị bệnh thấp khớp. Nên đã đi đến bệnh viện H để trị liệu dùm. Khi chẩn đoán thì được biết tôi bị bệnh thấp khớp. Thế nhưng tôi đã chẳng nghỉ việc, nhưng đồng thời tôi cũng đã bắt đầu đi đến bệnh viện để khám thường xuyên hơn.

Vào năm Chiêu Hòa thứ 42 (1966) tôi đã chuyển đến làm việc tại nhà gare Fuchù, bệnh viện cũng gần hơn, sau khi ăn trưa, tôi thường hay vào bệnh viện để trị liệu cái cổ chân. Khi trị cái cổ chân thì nó di chuyển đến đau ở chân. Đây chính là tính di động của bệnh thấp khớp, nên khổ sở vô cùng. Do vậy tôi đã đi đến

khám Bác Sĩ cả 4 năm trường như thế. Tôi cũng được cho biết rằng bệnh này đầu cho đến chết cũng không thể nào chữa được.

Vào tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) Đức Địa Tạng không có dấu đã xuất hiện. Tôi cũng đã biết rằng có rất nhiều người đã đi đến đó để chiêm bái. Đồng thời cũng có người đi Thần Xã Bát Phiên ở Fuchù và lúc về lại ghé tham bái Đức Địa Tạng. Vào mùa xuân năm sau, năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) lúc đi đến nơi thờ Ngài Địa Tạng tôi thấy có 2 bà cháu dẫn nhau đi lễ và tôi nghe được rằng: Đức Địa Tạng này rất linh nghiệm, nếu sờ vào đá ấy thì bệnh tình sẽ được chữa khỏi.

Khi nghe như vậy tôi liền đến bên mình đá của Ngài Địa Tạng và xìa tay vào. Tôi đã lấy tay ấy chà vào bàn chân bị thấp khớp của mình.

Cách đó 200 mét về hướng Bắc nơi Ngài Địa Tạng có thờ Thần Núi Đạm Đảo Minh. Vị thần này từ trước đến nay vẫn là một vị Minh Thần, nhưng kể từ khi Đức Địa Tạng xuất hiện thì số người đi tham bái lại càng đông đảo hơn lên.

Tôi bắt đầu leo lên đường dốc để tham bái từ nơi Ngài Địa Tạng đến Ngài Đạm Đảo Thần Minh thì tự nhiên cái chân của tôi thụt trước bước đi chẳng được mà bây giờ nó nhẹ nhõm giống như cái chân của người khác vậy, cái chân của tôi giờ đây không còn đau nữa. Chính mình cũng phải lấy làm ngạc nhiên cho việc này.

Tôi đã nhận được sự gia hộ của Ngài Địa Tạng ngay tức khắc. Vốn từ lúc nhỏ đến bây giờ tôi hay tin

tưởng các vị Thần và Phật, nhưng việc này thật là kinh hoàng, tôi chỉ còn cách tạ ơn chứ không còn gì nữa cả.

Vào năm Chiêu Hòa thứ 50 (1974) tôi đã nghỉ hưu và sau đó đã làm cho hãng du lịch M cả 6 năm nữa. Đến năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) thì nghỉ việc luôn. Thế nhưng vào mùa xuân năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) sau khi tôi nhận được ân gia hộ từ Ngài Địa Tạng, tôi đã sống và trải qua những ngày sinh sống thật là an lạc. Bệnh thấp khớp không còn tái diễn nữa. Salopas (thuốc dán) bây giờ cũng không cần phải dán nữa. Chỉ có một lần vào tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1980) bị xuất huyết não, nên phải nhập viện, nhưng chỉ 2 tháng sau lại được trở lại trong trạng thái bình thường. Theo tôi nghĩ đây chính là nhờ ơn gia hộ của Đức Địa Tạng vậy.

Từ đó về sau tôi không bao giờ thiếu sự đi tham bái Đức Địa Tạng không có đâu kia. Thường thì tôi ra khỏi nhà vào lúc 5 giờ rưỡi sáng, bất kể là mưa hay nắng tôi đều đi tham bái Ngài. Tôi hay cúng vào hộp cúng dường ít nhất là 10Yen. Nếu ngày nào tôi nghỉ không đi. Thì ngày hôm sau cũng cúng vào đó 20 Yen.

“Nếu ông (Bà) đã được ơn gia hộ, thì mọi người cũng sẽ được như thế”.

Người gần nhà của tôi đã nghe được như vậy, nhưng cũng bán tín bán nghi, vẫn còn hoài nghi về lời nói ấy, nhưng theo tôi các vị thần, Phật đều giống nhau. Chỉ cần chấp 2 tay lại để cầu nguyện mới là điều cần yếu.

Người nào không nhận được sự gia hộ thì tôi không biết, nhưng nếu ai có tâm ngay thẳng và nếu có duyên với Ngài thì tôi tin chắc chắn rằng sẽ được Thần , Phật gia hộ.

Ngài Đức Địa Tạng ! Con xin tạ ơn Ngài.

Viết lại ngày 22 tháng 9 năm Bình Thành
thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 14

ĐAU HAI BÊN HÔNG LƯNG ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông V 5 tuổi, ở tại Fuchù)

Vào thời kỳ cuối chiến tranh tôi thuộc Liên binh 41 Phước Sơn đi hành quân về phía nam và đến nghinh chiến ở đảo Mindanao. Ở đó thỉnh thoảng vẫn có những trận giao tranh kịch liệt. Tôi có nhiều người bạn đã bị lựu đạn và súng bắn bị tử thương. Riêng tôi nhiều lắm chỉ bị thương mà thôi. Điều này theo tôi nghĩ là nhờ có đeo bùa hộ mạng của Ngài Bất Động ở Narita không bao giờ bỏ rời khỏi thân thể. Sau chiến tranh tôi đã thường hay đi tham bái thần núi tại Shikokku.

Vào tháng giêng năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) ông Đông Thọ Dũng đã chính tay ông đào được Đức Địa Tạng không có đầu lên và tôi cũng là người biết được sớm nhất, chính vào lúc ấy tôi cũng đã đi tham bái Ngài rồi. Thử ấy thân thể tôi vẫn khỏe mạnh nên chẳng có gì để cầu nguyện.

Vào mùa thu năm Chiêu Hòa thứ 61 (1985) tôi nhớ là cái lưng bị đau khủng khiếp do vậy mà cái chân cũng khó đứng vững. Sau nửa ngày chịu đựng nỗi đau ấy tôi đã lê thân mình leo lên con đường dốc nơi Ngài Địa Tạng để cầu nguyện, vì tôi biết rằng Ngài rất linh nghiệm.

Tôi theo Chơn Ngôn Tông, nên đã tụng một biến Bát Nhã Tâm Kinh và trở lại nhà sau 2 tiếng đồng hồ thì cái chân tự nhiên đứng lên được và không còn đau lưng nữa. Chính mình cũng tự thấy đây là chuyện bất khả tư nghì.

Tôi vẫn thường nghe những câu chuyện là trong khi lễ bái Ngài Địa Tạng thì nỗi đau được biến mất, nhưng trường hợp của tôi chỉ trong một thời gian ngắn đã được chữa lành. Với sự linh nghiệm cao vời của Ngài Địa Tạng, chính bản thân của tôi cũng đã được thể nghiệm.

Có một ngày nọ vừa hừng sáng tôi đã đi đến tham bái Ngài Địa Tạng và cầu nguyện một cách chân thành. Từ đó trở đi thì cái lưng không còn đau nữa. Chỉ có hai lần bị xuất huyết não đã phải vào bệnh viện J và dẫn cho có ở bệnh viện, tôi vẫn một lòng cố gắng cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đầu kia. Nên bệnh tình cả hai lần cũng chỉ trong 40 ngày là hết. Cũng cùng với bệnh trạng của tôi có người cũng ra vào bệnh viện nhiều lần, nhưng thật là khó trị liệu. Còn tôi chỉ trong một thời gian ngắn lại được về nhà. Đó chính là nhờ năng lực của Ngài Địa Tạng vậy.

Thường mỗi ngày sau khi lễ bái Ngài Địa Tạng tôi hay đi bộ nhiều vòng trên đường độ 5 cây số để vận động trước khi về lại nhà. Tôi cũng đã kể cho mọi người nghe về sự thể nghiệm của mình. Vừa cho mọi người biết về sự trợ giúp cao vời của Ngài Địa Tạng và mỗi ngày tôi vẫn sống trong sự an ổn ấy để nhận được những ngày tháng trôi qua thật là an lạc.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày 25 tháng 9 năm Bình Thành
thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 15

CHA TÔI BỊ KHÓ THỞ ĐÃ ĐƯỢC ĐỠ NHIỀU HƠN

(Câu chuyện của bà Y 44 tuổi, ở phố Fukuyama)

Bái bạch,
Con xin thất lễ khi nghe điện thoại vào ngày hôm qua. Bây giờ có điện thoại không dây cầm tay rất tiện, nên không còn sợ hãi gì nữa.

Lại nữa lần này nhờ được sự gia hộ mà tôi xin cảm tạ và viết thành văn, thành chữ, xin hoan hỷ tha thứ cho.

Cha tôi ở vào tuổi 78. Từ 4, 5 năm về trước tim và phổi đã bị xấu đi. So với người bình thường chỉ còn 1 phần 3 cơ thể hoạt động được. Lúc đi cũng rất khó khăn nên cái chân lại yếu dần.

Thông thường khi thân thể mạnh khỏe thì gia đình tôi đem xe hơi đến đón cha và cha tôi chỉ có một niềm vui duy nhất là chơi cờ tướng. Nhưng kể từ cuối mùa hạ năm Bình Thành thứ 4 (1991) thì không còn ăn uống dễ dàng nữa; chân càng ngày càng yếu, nên không thể rời khỏi chiếc giường.

Nếu mà cứ nằm ngủ miên man như vậy thì mọi người trong gia đình cũng trở nên lo lắng. Vào mùa xuân năm Bình Thành thứ 4 (1991) tôi có người quen là bạn thân của đứa con trai đầu, sau khi câu nguyện Đức Địa Tạng đã được lắng nghe và gia hộ cho nó được thi đậu. Vì được như nguyện, nên đã đi trả lễ và nó cũng có ý muốn tôi đi cùng. Bình thường tôi rất bận rộn chẳng để ý gì cả nên ngày tháng trôi qua lúc nào chẳng hay biết nữa. Cũng đúng lúc tôi đang rảnh, nên trước đó 2, 3 ngày tôi đã quyết định đi tham bái Ngài. Vì lúc nào cũng nghĩ đến người cha, nên việc đi cũng rất là cần thiết. Nên vào ngày mùng 1 năm Bình Thành thứ 4 (1991) tôi đã mang một bình dưỡng khí theo để cầu nguyện cho cha mình.

Chính lúc ấy cha tôi không thể xuống xe nổi giống như người muốn chết đi và vẫn đeo theo bình dưỡng khí như thế. Một tay khác chúng tôi cầm cái trụ để giữ cái bình, khi đi như vậy vào phía văn phòng có một bà rất là cởi mở và không lấy tiền chỗ đậu xe, cho xe vào ngay bên trong và vì đã chạy xe đến đây rồi, vào trong vườn Chùa nên liền sau đó xe dừng lại để chúng tôi vào lễ bái Ngài Địa Tạng.

Muốn đánh lễ và sờ vào được thân Ngài thì chỉ cần bước 2, 3 bước là tới, nhưng cha tôi khó thể làm được, rồi hơi thở dồn dập chân ông đưa qua đánh lại, nhưng cuối cùng rồi chính tay ông cũng đã sờ vào được thân thể của Ngài.

Trên đường về ở trong xe hơi, cha tôi cũng không rời khỏi bình dưỡng khí được. Tuy thế, nhưng

đêm ấy cha tôi ngủ rất yên và qua ngày sau thì bắt đầu ăn uống được. Tiếp ngày hôm sau nữa cha tôi đã muốn chơi cờ tướng và từ đó về sau mỗi ngày cha tôi đều đi đến chỗ đánh cờ.

Vào ngày 23 tháng 9 năm Bình Thành thứ 4 (1991) chúng tôi đã đi tham lễ và cha tôi đã bước xuống xe trước tiệm bán đồ và chính ông, tự mình đã đi đến tham bái trước Ngài Địa Tạng.

Chính cha tôi cũng như toàn thể gia đình đều một lòng cảm tạ Ngài. Chúng con xin chân thành đánh lễ Ngài và từ đó về sau chồng tôi vẫn luôn luôn tiếp tục đi tham bái. Con xin Ngài nhận nơi đây lòng biết ơn của chúng con.

Nơi thờ Ngài cũng đã được hướng dẫn tỉ mỉ rõ ràng rồi nhưng với tâm ngay thẳng thì bất cứ việc gì và dấu cho việc to, việc nhỏ phải thành tâm thì mọi việc đều cảm ứng.

Tôi cũng xin cầu nguyện cho mọi người được nhận sự gia hộ như thế.

Tôi cũng xin cầu nguyện cho những người giúp việc tại đó với tâm từ ái cao cả, lúc nào cũng luôn được hạnh phúc.

Tôi viết bài văn này không được hay lắm. Mong quý vị bỏ qua cho.

Kính Bái
Ngày 13 tháng 10 năm Bình Thành
thứ 4 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 16

BÌNH ĐAU LƯNG CHỈ MỘT LẦN ĐI THAM BÁI ĐÃ HẾT

(Câu chuyện của ông I 76 tuổi, ở phố Fuchù,
huyện Hiroshima)

Khoảng từ 2 năm về trước tôi đã bắt đầu đau lưng, nhưng không nặng lắm, nghĩa là nhiều lúc cơ thể chịu đựng cho qua nỗi đau. Điều căn bản để chữa trị là thân thể cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Theo tôi nhớ là việc này xảy ra cách đây vào 10 năm về trước Hội Phụ Nữ ở phố Okayama thuê 2 chiếc xe Bus để mọi người cùng đi đến Fuchù để tham bái Đức Địa Tạng không có đâu. Lúc ấy tôi cũng đã tham gia. Khi bắt đầu leo lên xe Bus cũng là lúc lưng bắt đầu đau khủng khiếp.

Vì sao như thế thì chính bản thân của tôi cũng không rõ được nữa. Sự đau thốn lúc ấy thật kịch liệt, khác xa với cái đau bình thường trước đó. Chẳng biết phải tính sao trên đường đi như thế này và tôi nằm

khoanh tay lại trong hàng ghế, lấy tay áp vào lưng để chịu đựng sự đau đớn ấy.

Cuối cùng rồi cũng đến phố Fuchù. Khi đến nơi thờ Ngài Địa Tạng, tôi đã lấy tay sờ vào mình đá của Ngài và tôi luôn cầu nguyện Ngài gia hộ cho cái lưng của mình bớt đau. Rồi lấy tay xoa lên chỗ đau ấy. Trong lúc đó người giúp việc tại nơi thờ Ngài cũng đã nói cho tôi nghe về những chuyện linh ứng của Ngài Địa Tạng, nên tất cả mọi người đều ngồi trên ghế ở lễ bái đường để nghe.

Các vị đã đến tham bái Ngài Địa Tạng và nếu thành tâm lễ bái, có người nhanh nhất là sau khi cầu nguyện đã được nhận ân gia hộ liền và cũng có những người sau nhiều lần đi tham lễ mới nhận được ân gia hộ. Nghĩa là nếu chí tâm cầu nguyện và bái thỉnh thì Đức Địa Tạng này với những linh lực đặc biệt và với những người có lòng tin chân thật thì quý vị sẽ sớm nhận được ân gia hộ.

Đây là những lời thuyết giảng thật đặc biệt và ngay sau đó khi tôi bước xuống đường dốc nơi thờ Ngài để lên xe Bus thì tức tức cái lưng của tôi nó không còn bị hành hạ nữa. Giống như người giúp việc tại đây đã nói là có người ngay sau khi cầu nguyện đã được ân gia hộ, thì tôi là một trong những người như thế. Khi leo lên xe Bus thì người ngồi bên cạnh nói cho mọi người biết trong nỗi hân hoan rằng: “Đã sớm nhận được ân gia hộ”.

Từ đó về sau cả 10 năm trường tôi không còn bị khổ sở bởi bệnh đau lưng nữa. Mỗi năm tôi phải đi

tham bái Ngài Địa Tạng ít nhất từ 2 đến 3 lần như thế. Trong khi nhiều người khác vẫn tiếp tục đi và tôi cũng đã vì những đau khổ khác mà cầu nguyện thay thế cho họ.

Sau lần đi cầu nguyện thứ 2, tôi đã nhận được cái bùa đeo và cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng trên ấy. Sau khi cầu nguyện vào khăn ấy tôi đã mang về nhà. Lúc đó tôi cũng đã giơ cao khăn này lên cho mọi người thấy!

Thật là một năng lực vĩ đại của Ngài Địa Tạng.
Con xin tạ ơn Ngài.

Viết lại ngày 15 tháng 2 năm Bình Thành
thứ 5 (1992)

CÂU CHUYỆN SỐ 17

BỊNH MÁU TRẮNG VÀ BỊNH PAKINSON ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn bà tên K 54 tuổi,
ở phố Hiroshima)

Tôi là một người phụ nữ bắt đầu sinh sống tại phố Fuchù này từ năm 54 tuổi. Trước đó tôi cũng đã nghe kể về sự linh nghiệm của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát và tôi cũng đã đi tham bái.

Việc ấy như sau: Cách đây 7, 8 năm về trước, tôi có đứa cháu trai con của ông anh ở Tokyo bị bệnh máu trắng và đã nhập viện được Bác Sĩ bảo rằng: Mạng sống này chỉ còn độ 3 tháng nữa mà thôi. Trong khi đó con dâu của anh tôi đang sống ở Fukuyama thường hay đi tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu. Nó nhận bùa và nhận khăn lau mang về lại nhà, rồi đến Tokyo. Chẳng biết sẽ được như thế nào nhưng ai ai cũng một lòng cầu nguyện cho việc này.

Thế mà mỗi ngày lại sáng sủa hơn và bây giờ lại càng mau hết bệnh nữa. Cháu nó đang tiếp tục làm ăn buôn bán với một tiệm kiếng của nó. Tôi thật thất đảm

để thấy rằng sự lợi ích thật bất khả tư nghì khi cầu nguyện Ngài Địa Tạng như vậy.

Việc xảy ra vào tháng 2 năm Bình Thành nguyên niên (1988). Lần này thì người thân của tôi ở phố Hiroshima. Lúc đó Z 11 tuổi và được ba má nó bảo rằng nên đi đến tắm trước khi đi ngủ. Đứa nhỏ thật tội nghiệp thân thể bị cong queo, dao động không dừng nghỉ. Nó đã được xe cứu cấp đưa vào bệnh viện. Đã điêm huyết cho nó, nhưng cơn chấn động vẫn không dừng. Đến ngày hôm sau ở bệnh viện chẩn liệu cho biết rằng: Đó là bệnh Pakinson (bệnh giật gân).

Bệnh Pakinson là bệnh mà thân kinh bị giật trên toàn thân thể. Lúc ấy đối với y học là một bệnh thật khó điều trị. Ngoài ra nó cũng không ăn uống được, cả mấy tháng cứ nằm trên giường mà không chợp mắt được. Tôi đứng ngồi không yên. Vì là người giúp đỡ cháu, nên tôi đã tức tốc đến tham bái Ngài Địa Tạng .

Tôi đã mua bùa hộ mệnh và chiếc khăn lau đồng thời tôi cũng đã cầu nguyện một cách nhiệt tâm cho bệnh nan y của cháu và mang khăn về.

Má nó liền đem bùa cho nó đeo và cái khăn ấy mỗi ngày, mỗi ngày không rời thân thể bệnh hoạn kia. Sau đó khoảng mấy tháng tôi thật kinh hoàng chấn động khi thấy độ giật thân thể nó đã được chữa trị, ăn uống đã bắt đầu được một ít và nhờ đó mà giấc ngủ ban đêm được yên ổn hơn. Cả gia đình lại vui vẻ. Còn tôi lại vui mừng hơn, chờ cho đến mùa thu để đi lễ bái tạ lễ Ngài.

Kể từ đó về sau lúc nào đưa bé cũng được mạnh khỏe và năm nào cũng đi du lịch xa.

Kể cả việc đi bộ cũng chưa chắc gì thực hiện được, vì căn bệnh nan y, thế mà căn bệnh nan y bây giờ đã phục hồi lại như cũ thì quả là chỉ có niệm ơn Ngài Địa Tạng về sự gia hộ này chứ không còn có cách nào khác. Do vậy mỗi năm tôi thường hay đi lễ bái ít nhất là một đến 2 lần. Dẫu cho một người hay nhiều người tôi vẫn luôn cầu nguyện cho sự lợi ích của họ ở trước Ngài Địa Tạng.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng .

Kính nguyện

Viết lại ngày mùng 1 tháng 6
năm Bình Thành thứ 5 (1991)

CÂU CHUYỆN SỐ 18

CHÁU NGOẠI CỦA TÔI VỀ LẠI LÀNG XƯA

(Câu chuyện của ông bà S 77 tuổi,
ở phố Matsuyama)

Ở nhà cũng có công việc để làm nhưng còn đi học nên đưa cháu ngoại phải sống ở Kyushū, nó cũng chưa hề nghĩ rằng phải trả lại nhà.

Con gái của tôi đi lấy chồng ở trong phố Matsuyama và lúc 28 tuổi thì sinh con đầu lòng, rồi nó làm việc ở Nagoya trong 7 năm trời. Thế nhưng bóng hình của đứa cháu ngoại thì chẳng thấy đâu, nên tôi vẫn hay cầu nguyện.

Vào tháng Giêng năm Bình Thành thứ 3 (1990) vì tôi cũng được biết rằng Đức Địa Tạng không có đầu ở Fuchū vẫn hay nghe lời cầu khẩn của người khác, nên tôi đã đến Fuchū để tham bái. Tôi đã cầu nguyện cho đứa cháu ngoại cho đến tháng 3 sang năm được trở về lại nhà.

Không trái lại lời nguyện cầu là vào tháng 3 năm Bình Thành thứ 4 (1991) đứa cháu ngoại của tôi đã về lại phố Matsuyama. Nhưng vì nó không tìm được việc làm nên lại một lần nữa, tôi đến tham bái Ngài Địa Tạng để cầu nguyện và đúng 1 năm sau vào tháng 4 nó đã tìm được việc làm một cách an ổn.

Việc cầu nguyện của tôi Đức Địa Tạng Ngài đã lắng nghe và hiện tại đứa cháu của tôi đang làm việc rất tốt đẹp. Tôi cũng bị bệnh đau lưng nhưng sau khi cầu nguyện Đức Địa Tạng thì bệnh đau lưng lại chóng lành.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Viết lại ngày 12 tháng 5 Bình Thành
thứ 5 (1992)

CÂU CHUYỆN SỐ 19

BỊ NGHÊN MẠCH MÁU TIM CẤP TÍNH ĐÃ ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của bà T 77 tuổi, ở phố Fuchù, huyện
Matsuyama)

Câu chuyện xảy ra vào ngày 18 tháng 2 năm Bình Thành thứ 3 (1990) tự nhiên tim đập nhanh làm tôi choáng váng té ngã vội vã được đưa vào bệnh viện của huyện để được cấp cứu.

Cái vai bị bệnh. Nên khi vào Ofuro để tắm cũng là chuyện thật nan giải. Theo sự chẩn đoán của bệnh viện thì trong vòng 7 tiếng đồng hồ, phải giải phẫu nếu không, sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng. Tôi cũng đã đồng ý như vậy. Tôi nằm trên giường bệnh để mổ trong trạng thái mê man từ 7 giờ rưỡi tối trong vòng 5 tiếng đồng hồ. Trước khi đi giải phẫu tôi cũng nhận được cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng đang dề trong xách tay đồng thời tôi cũng có đeo bùa của Ngài nữa.

Trong khi mổ, tôi hoàn toàn không bị mê và tôi đã nhìn thấy Ngài Bất Động Minh Vương trong cơn mộng của mình. Cho đến lúc ấy tôi đã đi lễ bái

Matsuyama tại Sihokku và 2, 3 lần cũng đã đến tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu ở Fuchù. Sau Đức Địa Tạng tôi cũng thường hay đi lễ Ngài Bất Động. Ngoài ra tôi cũng còn tin tưởng 13 vị Phật Bất Động ở trên núi cao nữa.

Những vị Bất Động ấy có những cặp mắt thật là khiếp đảm, thế nhưng có những bàn tay rộng mở để cứu độ cho tôi, nên cuối cùng sau lần giải phẫu ấy đã chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Đa phần những người bị bệnh nghẽn mạch máu tim mà phải giải phẫu thì đều bị chết, nhưng tôi đã được ơn gia hộ, nên đã thoát chết. Sau khi mổ tôi cảm thấy thân thể của mình như nhẹ hẳn đi, nên đã cựa quậy như bình thường, khiến cho Bác Sĩ cũng quờ.

Đến tháng 11 năm Bình Thành thứ 3 (1990) thì tôi đi tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu. Khi ông Bác Sĩ biết ra điều đó cũng có ý đo độ tim của tôi, nhưng tôi vẫn không uống thuốc trợ tim. Tôi đã lờng thuốc ấy dưới cái lưỡi của mình trông chiều vui thích. Thấy hoàn cảnh tốt đẹp, nên tôi được xuất viện về nhà và sau đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Tôi vẫn thường hay quần cái khăn có hình Ngài Địa Tạng chung quanh thân mình.

Vào tháng 5 năm rồi tôi cũng đã đi tham lễ và tròn 2 năm đã trôi qua, nhưng tôi không cảm thấy thân thể mình có cái gì thay đổi cả, ngoài ra đến lần thứ 4 đi

tham bái thì tôi đã thể nghiệm được sự linh ứng cho chính bản thân mình nơi Ngài Địa Tạng ấy.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Viết lại ngày 12 tháng 5 năm Bình Thành
thứ 5 (1992)

CÂU CHUYỆN SỐ 20

BỆNH TIỂU ĐƯỜNG VÀ VIÊM CỘT SỐNG ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông S 47 tuổi, ở phố Fukuyama)

Tôi có quen một người tên là S 42 tuổi hiện ở phố Ngự Hạnh, Fukuyama. Ông S một năm về trước đây bởi vì thân thể khiếm an nên đã vào bệnh viện được chẩn đoán và biết rằng bị bệnh tiểu đường mà ông ta là người rất thích uống rượu.

Bác Sĩ khuyên bỏ rượu và tìm cách chữa trị qua sự ăn uống. Nhưng vào khoảng ngày 12 tháng 5 năm Bình Thành thứ 5 (1992) ông ta có đứa con trai 15 tuổi tên H đang học trung Học bị viêm cột sống. Ông S lại một lần nữa lên cơn sốt. Chính mình cũng đang khốn khổ, đồng thời ông cũng tìm cách để cứu sống con trai của mình. Riêng tôi đã nhận được ân gia hộ từ Ngài Địa Tạng và chính ông ta cũng đã rõ biết về năng lực cứu khổ của Ngài Địa Tạng nên ông ta đã tìm đến tôi để được giúp đỡ. Ông ta là kẻ sống theo chủ nghĩa vô thần

và ông cũng không tin gì nơi Thần, Phật có thể cứu cho ông khỏi bệnh được. Thế nhưng có ông B cũng hay đi thăm viếng mộ đã cùng tôi bàn luận về việc làm cách nào để trị liệu cho bệnh tiểu đường của ông S và bệnh viêm cột sống của con trai của ông ta.

Như tôi vẫn như thường lệ vào 3 đêm 15, 16, 17 năm Bình Thành thứ 5 (1992) liên tục như thế, tôi đã đi tham bái Ngài Địa Tạng vào lúc 12 giờ khuya để cầu nguyện. Mỗi đêm như vậy tôi thường hay cầu nguyện cả tiếng đồng hồ, nhiều lúc nhập vào trong trạng thái vô ngã và tôi đã thấy được hình ảnh của Ngài Địa Tạng. Ngài có dáng dấp của người phụ nữ thật đẹp đẽ vô cùng. Tôi vẫn thường hay tụng kinh Địa Tạng để cầu nguyện cho bệnh tình của ông ta và xướng lên từng đoạn và thỉnh thoảng cũng có đoạn tôi phải dừng lại và cũng có lúc Đức Địa Tạng cũng nghe lời cầu khẩn của các bệnh nhân và niềm đau của họ. Gần đây ở ngực của tôi, tôi cảm nhận như Đức Địa Tạng đang hiện hữu. Và điều này Ngài đã hiện ra cho tôi biết.

Trường hợp của ông S sau 2 đêm cầu nguyện liên tục như thế tôi thấy có gì thay đổi và ngày 18 thì có sự biểu thị nhận được sự cứu khổ của Ngài.

Vào ngày 20 tháng 5 đã có thể đi câu cá được và ông đã câu được một con cá nưì lớn. Ông S đã mang đến nhà tôi để biếu tặng. Ông ta cùng tôi đã chúc tụng rượu cho nhau trong niềm vui khó tả. Ngoài ra đứa con trai cũng đã được bệnh viện K kiểm tra. Khi chụp hình quang tuyến để kiểm tra huyết dịch thì bệnh trạng viêm cột tủy sống đã thay đổi rất nhiều. Đây cũng có thể nói

là bệnh đau của đứa con trai cũng hoàn toàn dứt hẳn. Bây giờ đứa con trai tên H đó đang luyện tập trong môn Tennis mỗi ngày tại trường Trung Học ấy. Cả 2 cha con cùng phát bệnh và cũng đã được chữa lành. Ông S đã vui mừng khôn tả không có lời nào nói hết được.

Sự linh ứng vĩ đại của Đức Địa Tạng không có đầu kia là một thể nghiệm đối với gia đình và đã được trị liệu như đã nói bên trên.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Viết lại ngày 18 tháng 6 năm Bình Thành
thứ 5 (1992)

CÂU CHUYỆN SỐ 21

ĐAU BẢ VAI ĐÃ ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của ông N 50 tuổi, ở phố Tùng Nhiệm,
huyện Ishigawa)

Khoảng đầu năm Bình Thành thứ 4 (1991) đột nhiên tôi nhớ không lầm là bả vai của tôi bị đau nhức khủng khiếp, tôi cũng đã chữa trị đủ loại nhưng không thấy thuyên giảm được chút nào cả.

Đồng thời ông N là người lãnh đạo của hãng cùng với 15 nhân viên đã đi du lịch về hướng huyện Hiroshima. Lúc ấy đã có Ngài Địa Tạng không có đầu thật đẹp ở Fuchù đã xuất hiện rồi và ông N cũng đã nghe về những sự lợi ích của Đức Địa Tạng, nên sau đó đã đi đến phố Fuchù. Đến tối thì ông ta đã đến cầu nguyện nơi thờ Ngài Địa Tạng. Ông cũng đã sắp hàng để cúng dường tiền vào nơi văn phòng. Ngược lại ông cũng đã nhận được bùa và cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng.

Ông ta cũng đã nghe nói rằng chỗ nào bị đau thì bó cái khăn có hình Ngài Địa Tạng ấy vào thì sẽ được

trị liệu, nên ông ta đã bó khăn ấy vào bả vai. Thế rồi chẳng bao lâu cái đau ấy hầu như không còn nữa.

Đây chẳng phải là phương pháp trị liệu theo y học trong hiện đại, nên không thể giải thích hết được. Nhưng trong cuộc đời này đã có những sự trị liệu như thế.

Ngài Địa Tạng! Con xin tạ ơn Ngài.

Viết lại ngày 19 tháng 3 năm Bình Thành
thứ 5 (1992)

CÂU CHUYỆN SỐ 22

NƠI ĐEO BÔNG TAI BỊ SỪNG ĐÃ ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của bà Y 67 tuổi, ở phố Yamamoto,
huyện Hương Xuyên)

Chồng của tôi nơi dái tai phải, bị làm độc. Ban đầu là một chấm nhỏ, sau đó lớn lên dần và đổi thành màu đen. Khi mồ hôi chảy ra thì chỗ này càng biến dạng hơn. Thế nhưng cũng thật là hạnh phúc. Vì mồ hôi không chảy ra, chồng tôi đã chịu đựng cả 10 ngày như thế và sau đó tiến hành việc trị liệu bằng y khoa. Bác Sĩ bảo rằng phải nhập viện.

Vào ngày 18 tháng 6 năm Bình Thành thứ 5 (1992) là ngày lễ vía của Đức Địa Tạng hàng tháng, nên tôi đã dẫn bà I lần đầu tiên cùng nhau đi tham bái. Vì biết rằng sức gia trì của Ngài Địa Tạng thật cao vời, nên tôi đã nhận cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng rồi trở về nhà.

Chồng tôi lại chẳng đi Bác Sĩ và có muốn tôi cầu nguyện Đức Địa Tạng chữa trị cho ông, nên tôi đã lấy

cái khăn lau ấy rịt vào nơi lỗ tai và chí thành xưng câu chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Đến ngày hôm sau tôi gọi bà I đến xem gấp và tôi thốt lên trong sự vui mừng ngạc nhiên rằng: “Cái lỗ tai đã lành trở lại. Làm sao mà có thể mau như thế được. Sau đó lỗ tai (dái tai) liền lại như cũ”.

Điều này cũng đã làm cho nhiều người ngạc nhiên và nghi ngờ. Riêng tôi bị đau bên đùi trái và từ đó dẫn lên đến đau thắt lưng, mỗi ngày đều phải đi Bác Sĩ để khám. Vào ngày 18 tháng trước khi đến tham bái Ngài Địa Tạng, tôi đã lấy tay xoa vào mình đá của Ngài, rồi lấy tay ấy xoa vào lưng vào chân đoạn trở về. Khoảng đầu tháng 7 thì việc đau nhức đã nhẹ hẳn đi.

Tôi có huyết áp khác với người có huyết áp bình thường, bên trên 80, bên dưới 60 đến 70, có lúc lại xuống đến 100. Nếu việc này mà đến 150 thì với người bình thường không phải là cao huyết áp, nhưng mắt tôi cứ bị choáng váng, thật khổ sở vô cùng, kể từ khi tham bái Ngài Địa Tạng không có đau và tôi lấy khăn lau ấy rịt lên đầu mình thì không còn việc gì xảy ra nữa. Cái chân và cái lưng cũng bớt đau nhiều.

Ngày hôm trước khi tôi đi tham bái Thần Lúa ở Okayama tôi đã leo lên, đi xuống thang cấp bằng đá tinh bơ, như không có gì khổ sở khó khăn xảy ra. Bác

Sĩ cũng nghĩ rằng: Chắc tôi đã nhận được ân gia hộ nào đó.

Con xin chân thành tạ ơn Ngài Địa Tạng đã gia ơn cho con.

Con xin cảm ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Ngày 18 tháng 7 năm Bình Thành
thứ 5 (1992)

LỜI CUỐI CỦA QUYỂN THỨ 16

Ngày 18 tháng 5 năm Bình Thành thứ 5 (1992) là ngày lễ kỷ niệm chu niên lần thứ 16 của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát. Trong ngày hôm ấy có cả vạn người từ xa gần đến tham lễ trong cơn mưa không giọt. Khuôn viên Chùa trở nên chật hẹp và trở nên hỗn tạp.

Để kỷ niệm lần thứ 16 sau khi đào Ngài lên được, nên Ban Biên Tập cũng cố gắng hoàn thành quyển chuyện linh ứng thứ 16 của Ngài trong nỗi vui mừng hớn hờ của mọi người. Trong này cũng có rất nhiều chuyện linh ứng thật là bất khả tư nghì. Thật ra chỉ là những việc cảm ứng và tán thán thần lực của Ngài Địa Tạng.

Ở Phía đông của huyện Hiroshima là phố Fuchū và ở phía Bắc là núi Bát Vĩ, có độ cao 345,9 mét. Trên đồi này có nơi thờ Thần cũng đã trở thành nơi linh địa. Đa phần những người đi tham lễ là những người đã nhận được ân gia hộ và họ đã viết lại những kinh

nghiệm của họ vào quyền này. Họ cũng là những người đã được tiếp xúc với những linh lực của Ngài Địa Tạng cho đến nhờ những phước đức ấy mà họ đã trải qua những ngày sống có ý nghĩa, nên sự cầu nguyện của họ không dừng nghỉ.

Trong hiện tại đang tìm kiếm miếng đất ở phía đông độ 350 mét vuông để mở rộng thêm vườn Chùa và mọi người đi tham bái cũng rất lấy làm hài lòng. Vì nơi này đã giải quyết được những nhu cầu cho những người đi lễ bái.

Mục lục Trang

• Quyển thứ 12

- **Câu chuyện thứ 1** : Tai nạn giao thông mau được chữa khỏi 5 - 8
- **Câu chuyện thứ 2** : Bị bệnh suyễn hơn 7 năm đã được chữa khỏi 9 - 12
- **Câu chuyện thứ 3** : Đứa cháu bị viêm trong lỗ tai được chữa khỏi 13 - 16
- **Câu chuyện thứ 4** : Bệnh suyễn 10 năm đã qua khỏi 17 - 19
- **Câu chuyện thứ 5** : Đã chữa được bệnh thần kinh và cửa tiệm càng ngày càng khá 20 - 22
- Câu chuyện thứ 6** : Hơn 4 năm bị bệnh loét dạ dày 23 - 25
- **Câu chuyện thứ 7** : Bệnh đau tim đã trở lại bình thường 26 - 27
- **Câu chuyện thứ 8** : Trong khi đi du lịch bị đau chân được chữa khỏi 28 - 30
- **Viết thêm về quyển thứ 12** : Cúng dường lư hương đốt lớn bằng đồng 31 - 32
- **Thành lập nơi thờ tự** 33 - 35

• Quyển thứ 13

- **Câu chuyện số 1** : Bệnh đau lưng kinh niên đã được chữa khỏi 37 - 39
- **Câu chuyện số 2** : Bệnh đau đầu dùng khăn của Ngài Địa Tạng được chữa khỏi 40 - 43

- Câu chuyện số 3 : Say sóng thuyền, say sóng
xe đồng thời bệnh đau lưng được chữa khỏi	44 - 45
- Câu chuyện thứ 4 : Đầu gối cứng như gỗ cả
nửa tháng đã tiêu đi	46 - 47
- Câu chuyện số 5 : Xương chậu bị đau đã
biến mất	48 - 50
- Câu chuyện số 6 : Cái lưng bị thương đã
được chữa khỏi	51 - 52
- Câu chuyện số 7 : Bệnh đau chân được chữa
lành	53 - 54
- Câu chuyện số 8 : Bệnh đau gân đã chữa
khỏi	55 - 56
- Câu chuyện số 9 : Bệnh đau thần kinh nặng
được chữa khỏi	57 - 58
- Câu chuyện số 10 : Cổ tay mặt bị đau đã
chữa khỏi	59 - 60
- Câu chuyện số 11 : Tự tin vào sức mạnh của
mình	61 - 63
- Câu chuyện số 12 : Chữa bệnh viêm mãn tính
trong tai của bà vợ	64 - 66
- Câu chuyện số 13 : Chồng tôi bị bệnh gan và
tôi đã hồi phục bình thường	67 - 69
- Câu chuyện số 14 : Chữa trị bệnh đau đầu	70 - 71
- Câu chuyện số 15 : Bệnh cao huyết áp được
giảm xuống	72 - 73
- Câu chuyện số 16 : Cái chân bị chướng ngại
khi ngồi đã hết sạch	74
Câu chuyện số 17 : Bệnh đầu gối được chữa
khỏi	75 - 76

Câu chuyện số 18 : Đứa cháu dứt mặc tả	77 - 78
Câu chuyện số 19 : Chữa lành bệnh huyết áp thấp	79 - 80
- Câu chuyện số 20 : Về những sự thể nghiệm	81 - 82
- Câu chuyện số 21 : Bệnh trí đau đớn vô cùng đã được thoát khỏi	83 - 87
- Câu chuyện số 22 : Tôi đã được chữa khỏi bệnh thần kinh và chóng tôi bị lao phổi cùng việc nghiện rượu đã được chữa khỏi	88 - 91
- Câu chuyện số 23 : Sưng cột xương sống, sau khi mổ được tốt hơn	92 - 93
- Câu chuyện số 24 : Sự vắng sanh tuyệt vời của người mẹ	94 - 96
- Câu chuyện số 25 : Bệnh sưng tuyến giáp trạng được chữa khỏi	97 - 98
- Câu chuyện số 26 : Bệnh đau tê da mặt được nhẹ hơn	99 - 103
- Câu chuyện số 27 : Gặp Ngài Địa Tạng nhiều lần	104 - 106
- Câu chuyện số 28 : Tay trái bị đau đã chữa lành	107 - 108
- Câu chuyện số 29 : Triển khai sự nghiệp một cách tuyệt vời	109 - 111
- Câu chuyện số 30 : Vợ tôi đã vắng sanh một cách an lạc	112 - 114
- Câu chuyện số 31 : Nằm mộng thấy Ngài Địa Tạng và cái chân trái bị đau được lành	115 - 117
- Lời cuối của quyển thứ 13	118 - 120

• Quyển thứ 14

- **Câu chuyện số 1** : Thấy hình Ngài Địa Tạng hậu môn được chữa khỏi 121 - 124
- **Câu chuyện số 2** : Tai biến mạch máu não, chồng tôi đã bớt 125 - 129
- **Câu chuyện số 3** : Bắp chân bị đau được chữa khỏi và thoát khỏi rắn độc 130 - 133
- **Câu chuyện số 4** : Bệnh đau đầu cấp tính và đứn cháu bị thần kinh được chữa lành 134 - 136
- **Câu chuyện số 5** : Con mắt bị nháy liên hồi được tốt hơn 137 - 140
- **Câu chuyện số 6** : Bạn tôi đã nhờ sự gia hộ và trở thành thực vật nhưn gian 141 - 143
- **Câu chuyện số 7** : Chồng bị mụn nhọt và được an lạc vắng sanh 144 - 145
- **Câu chuyện số 8** : Khi lễ bái vong linh phụ mẫu, có ánh sáng hiện ra và việc mổ được thành công 146 - 147
- **Câu chuyện số 9** : Bệnh trĩ và bệnh đau đầu đã được chữa khỏi 148 - 149
- **Câu chuyện số 10** : Bệnh đau nhức nhối được trị lành và sự nghiệp trở nên tốt hơn 150 - 151
- **Câu chuyện số 11** : Tiền liệt tuyến bị lớn rất khổ sở được chữa khỏi 152 - 153
- **Câu chuyện số 12** : Bệnh loét dạ dày của đứn con được chữa khỏi 154 - 156
- **Câu chuyện số 13** : Tôi bị gãy xương đã sớm lành và ý nguyện thi đậu vào đặi học của đứn cháu thành tựu 157 - 161

-
- **Câu chuyện số 14** : Toàn thân nhức mỏi phong thấp được chữa khỏi 162 - 167
 - **Câu chuyện số 15** : Bệnh suyễn đã được chữa khỏi 168
 - **Câu chuyện số 16** : Chồng tôi đã vãng sanh một cách an lạc 169 - 170
 - **Câu chuyện số 17** : Chân bị phù thũng được chữa trị 171
 - **Câu chuyện số 18** : Bệnh tình của thân phụ được hồi phục 172 - 173
 - **Câu chuyện số 19** : Mạch máu bị nghẽn được thông 174 - 175
 - **Câu chuyện số 20** : Bệnh đau lưng được chữa khỏi 176
 - **Câu chuyện số 21** : Bệnh thấp khớp của đứa con được chữa khỏi 177
 - **Chuyện số 22** : Miệng của mẹ bị lệch 178
 - **Chuyện số 23** : Khi đi bộ lưng bị đau nhức, nhưng đã đỡ hơn nhiều 179 - 180
 - **Chuyện số 24** : Bệnh mềm sụn được chữa khỏi 181 - 182
 - **Chuyện số 25** : Động mạch bị cứng đã được lành và đất nước được trả lại 183 - 192
 - **Chuyện số 26** : Bệnh suyễn đã được chữa khỏi 183 - 194

 - **Quyển thứ 15**
 - **Câu chuyện số 1** : Việc mất ánh sáng được cứu khỏi 195 - 199

-
- **Chuyện số 2** : Xuất huyết não được chữa khỏi 200 - 201
 - **Câu chuyện số 3** : Chữa trị tim bị nhỏ lại 202 - 205
 - **Câu chuyện số 4** : Bệnh tiểu đường được giảm bớt, đau bao tử được chữa trị 206 - 211
 - **Câu chuyện số 5** : Đánh lễ hình tướng màu vàng 212 - 213
 - **Câu chuyện số 6** : Chồng tôi đã nhận được nhiều ơn gia hộ và đã được vãng sanh 214 - 221
 - **Câu chuyện số 7** : Đứa con bị tai nạn giao thông được chữa khỏi và bệnh gan của tôi đã bớt 222 - 224
 - **Câu chuyện số 8** : Thấy được tôn nhang của Ngài Địa Tạng, bệnh đau gan trở nên tốt hơn 225 - 227
 - **Câu chuyện số 9** : Bệnh trĩ và bệnh ngứa tai đã được chữa trị 228 - 229
 - **Câu chuyện số 10** : Mẹ tôi tự nhiên nghe được rõ ràng nơi lỗ tai mình và đã được vãng sanh 230 - 233
 - **Câu chuyện số 11** : Việc phá sản đã tốt lại và ung thư ruột già của vợ tôi đã được hồi phục 234 - 239
 - **Câu chuyện số 12** : Ung thư tử cung đã được tiêu hủy 240 - 242
 - **Câu chuyện số 13** : Bệnh suyễn đã nhẹ bớt 243 - 245
 - **Câu chuyện số 14** : Gia đình trở lại yên ổn 246 - 247
 - **Câu chuyện số 15** : Bệnh phong được chữa khỏi 248 - 249
 - **Câu chuyện số 16** : Hai bắp chân bị đau đã được chữa khỏi 250 - 252
 - **Câu chuyện số 17** : Gan bị xơ đã được bớt hẳn 253 - 256

- **Câu chuyện số 18** : Đường van tim của chồng tôi bị trục trặc đã được chữa khỏi 257 - 261
- **Câu chuyện số 19** : Bệnh nhức mỏi đã được chữa khỏi 262 - 264
- **Câu chuyện số 20** : Ngón chân cái bị đau được chữa lành 265 - 267
- **Câu chuyện số 21** : Bệnh đau đầu đã được chuyển đổi lại tốt hơn 268 - 270

- **Quyển thứ 16**
- Vô số những chuyện lợi ích của Ngài Địa Tạng 271 - 281
- **Câu chuyện số 2** : Não bị đả thương, nhưng hồi phục thật là nhanh chóng 282 - 285
- **Câu chuyện số 3** : Viêm tụy tạng đã trở nên tốt hơn 286 - 289
- **Câu chuyện số 4** : Cổ tay và vai được chữa lành 290 - 292
- **Câu chuyện số 5** : Chân đau chỉ một đêm đã được chữa khỏi 293 - 297
- **Câu chuyện số 6** : Gân của hai đầu gối đau được chữa lành 298 - 300
- **Câu chuyện số 7** : Trải qua 4 năm đau đầu đã được chữa khỏi 301 - 303
- **Câu chuyện số 8** : Ung thư tử cung đã được tiêu hết 304 - 306
- **Câu chuyện số 9** : Bệnh viêm cổ họng một ngày sau được chữa khỏi 307 - 309
- **Câu chuyện số 10** : Thập nhị chỉ tràng bị bệnh và bệnh loét bao tử đã được chữa lành 310 - 312

- **Câu chuyện số 11** : Đầu gối của người bạn đau đớn đã được chữa khỏi 313 - 314
- **Câu chuyện số 12** : Vai phải và hai bắp đùi bị đau đã được chữa trị 315 - 317
- **Câu chuyện số 13** : Bệnh thấp khớp đã được chữa khỏi 318 - 321
- **Câu chuyện số 14** : Đau hai bên hông lưng đã được chữa khỏi 322 - 324
- **Câu chuyện số 15** : Cha tôi bị khó thở đã được đỡ nhiều hơn 325 - 327
- **Câu chuyện số 16** : Bệnh đau lưng chỉ một lần đi tham bái đã hết 328 - 330
- **Câu chuyện số 17** : Bệnh máu trắng và bệnh Pakinson được chữa khỏi 331 - 333
- **Câu chuyện số 18** : Cháu ngoại của tôi về lại làng xưa 334 - 335
- **Câu chuyện số 19** : Bị nghẽn mạch máu tim cấp tính đã được chữa trị 336 - 338
- **Câu chuyện số 20** : Bệnh tiểu đường và viêm cột sống đã được chữa khỏi 339 - 341
- **Câu chuyện số 21** : Đau bả vai đã được chữa lành 342 - 343
- **Câu chuyện số 22** : Nơi đeo bông tai bị sưng đã được chữa lành 344 - 346
- **Lời cuối của quyển thứ 16** 347 - 348

